

วันทูดริทติ้งว่านพั้ง รวมเรื่องสั้น อ่านยากใจ อ่านเพื่อหัวใจอิมสุข

วันทูดริทติ้งว่านพั้ง

รวมเรื่องสั้น
อ่านยากใจ อ่านเพื่อหัวใจอิมสุข

วันทุกซ์ที่ผ่านพัน

รวมเรื่องสั้น อ่านยายใจ อ่านเพื่อหัวใจอิมสุข

สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต
สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
ธนาคารจิตอาสา
แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.

วันทุกซ์ที่ผ่านพ้น : รวมเรื่องสั้น อ่านยาใจ อ่านเพื่อหัวใจอิ่มสุข

ISBN : 978-616-8279-13-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤษภาคม พ.ศ. 2564

จำนวนการพิมพ์ : 2,000 เล่ม

บรรณาธิการ : สกฤต บุญยทัต

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ขนิษฐา วชิราพรพถม

ชัยจักร ทวยุทธานนท์

ออกแบบปก : ปาจรีรี่ พุทธเจริญ

ภาพประกอบ : วชิราวรรณ ทับเสื่อ กฤษณะ กาญจนามา

กันติชา ภิญโญโสภณ

ประสานงานการผลิต : สิริวัลย์ เรื่องสุรัตน์

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย : มูลนิธิเสริมสร้างวัฒนธรรมการอ่าน

พิมพ์ที่ : บริษัท แพลน พรินติ้ง จำกัด

โทรศัพท์ : 0 2277 2222

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน บริหารงานโดย “มูลนิธิสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน” ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ดำเนินงานด้านประสานกลไก นโยบาย และปัจจัยขยายผลจากทั้งภาครัฐ ภาคประชาสังคม และภาคเอกชน ให้เอื้อต่อการสร้างเสริมพฤติกรรมและวัฒนธรรมการอ่านให้เข้าถึงเด็ก เยาวชน และครอบครัว เพื่อร่วมสร้างสังคมแห่งสุขภาวะ

ร่วมสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบาย โครงการ และกิจกรรม เพื่อสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่านสู่สังคมสุขภาวะได้ที่ มูลนิธิสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน 424 หมู่บ้านงามไม้ชอยเจริญสนิทวงศ์ 67 แยก 3 ถนนเจริญสนิทวงศ์ แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์: 0-2424-4616 โทรสาร: 0-2881-1877

E-mail: happy2reading@gmail.com Website: www.happyreading.in.th

Facebook: <https://www.facebook.com/ReadingForSpiritualFulfillment> (อ่านยาใจ)

คำนิยม

เมื่อเราไม่สบายใจ ตัวของเราเองจะเป็นเพื่อนคลายทุกข์ได้ดีที่สุด หนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มนี้เกิดจากความตั้งใจที่จะทำให้ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ได้เขียนระบายออกมาเป็นเรื่องราว ด้วยการถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกผ่านตัวละครต่างๆ อีกทั้ง ผู้อ่านยังได้รับบรรณรสผ่านตัวหนังสือ และซึมซับความรู้สึก ความสนุก และทางออกของชีวิตจากตัวละครในเรื่องสั้น ที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งด้านของสุขภาพจิตและผู้ทรงคุณวุฒิทางการเขียนวรรณกรรม แต่ละเรื่องมีจุดเด่นปมคลี่คลายให้คลายความทุกข์ ทั้งในระดับบุคคล ครอบครัว รวมไปถึงจนถึงผู้ที่มีปัญหาทางสุขภาพจิต ด้วย

ขอชื่นชมผู้ร่วมงานที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก พร้อมปรับเปลี่ยนชีวิตจนพบคำตอบในชีวิตในเรื่องราวอันแตกต่างทั้ง 16 เรื่อง

อยากเชิญชวนให้ผู้อ่านได้คิดย้อนกลับมาดูชีวิตของตนเอง เพื่อสื่อสารคลายทุกข์ผ่านตัวอักษรที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจลิขิตออกมาอย่างสวยงาม

แพทย์หญิงมธุรดา สุวรรณโพธิ์

ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต

คำนิยม

การเขียนคือการบอกเล่าเรื่องราวด้วยความรู้สึกนึกคิด จึงไม่แปลกที่การเขียนทำให้ผู้เขียนมีความสุข แม้ว่าเรื่องที่เขียนนั้นจะเป็นความทุกข์ระทมก็ตาม

ทั้งนี้ เพราะผู้เขียนได้บอกเล่าถึงความรู้สึกที่อยู่ในใจออกไปสู่ตัวอักษรแล้ว

บางที...แม้ไม่มีผู้อ่าน งานชิ้นนั้นก็ทำหน้าที่ของตัวเองไปแล้ว และหากว่างานเขียนชิ้นนั้น มีผู้อ่าน...นั้นก็ทำหน้าที่เพิ่มขึ้นมาอีก

สิ่งที่เพิ่มมาคือการให้พลังแห่งชีวิต การส่งต่อความหวังและความฝัน การประสานความเข้าใจกันของผู้คน

ดังนั้น งานเขียนเรื่องสั้นทุกชิ้นในหนังสือเล่มนี้ จึงเป็นงานที่มีคุณค่าและมีความหมาย ถือเป็นงานที่จะช่วยร้อยความเข้าใจกันและกันมาถักทอเป็นความหวัง ความฝัน เพื่อส่งพลังถึงชีวิตทุกชีวิต

ดิฉันในนามของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ขอแสดงความยินดีกับทุกท่านที่ร่วมกันส่งผลงานเขียนถึงเรื่องราว “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

และขอขอบคุณทุกองค์กรร่วม ที่ทำให้งานวรรณกรรมเป็นอีกทางหนึ่งของการเชื่อมต่อ สานความหวัง สร้างความฝันและปลุกรักให้กันและกัน

ด้วยรักและปรารถนาดี

กนกวลี พจนปกรณ์ กันไทยราษฎร์
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

คำนิยม

เวลาเป็นของขวัญล้ำค่าที่ทุกคนได้มาเท่ากันในแต่ละวัน ในตลอด 24 ชั่วโมงนั้น เราแต่ละคนล้วนใช้ชีวิตโลดแล่นบนวิถีทางที่แตกต่าง บางเส้นทางรุ่มรื่นสะดวกสบาย บ้างลาดชันและบ้างขรุขระมีภัยคุกคาม บางช่วงชีวิตเราคงได้เดินบนทางที่ไม่ถูกใจและยากลำบาก เราอาจพยายามหาทางสายใหม่หรือพร่ำบ่นว่าเมื่อไรจึงผ่านทางสายนี้ไป เราต่างเสียเวลาไปในการเดินทาง แต่อาจหลงลืมไปว่า เราสามารถใช้เวลาเพื่อดูแลตัวของเราเองได้เช่นกัน

ธนาคารจิตอาสาเชื่อว่า การอ่านเป็นการใช้เวลาอันอัจฉริยะ ถ้อยคำและข้อความที่ผ่านตาจะสะท้อนให้เห็นให้ทบทวนการเดินทาง เนื้อหาเรื่องราวจะช่วยให้เราได้พักได้ปล่อยวางใจ ขอให้เราได้ขอบคุณตัวเองที่ใช้เวลาอันมีค่านี้มาอ่านเพื่อดูแลใจ เมื่อเรามอบของขวัญเวลาให้สำหรับใจ ความเป็นไปได้ใหม่จะมีให้เราเสมอในทุกเส้นทาง

ธีระพล เต็มอุดม

ผู้อำนวยการธนาคารจิตอาสา

คำนิยม

ชีวิตที่เร่งเร้าก่อความเครียด ความวิตกกังวลได้แสนง่าย ยิ่งในสถานการณ์ที่พลิกผัน สร้างความเจ็บปวดร้าวรานไม่คุ้นเคย หรืออึดอัดคับข้องใจ หวาดกลัว ฯลฯ เช่น การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก หรือการระบาดของไวรัสโควิด-19 ที่สร้างคลื่นความทุกข์ ความหม่นหมองกระทบกระเทือนอย่างยาวนาน

ก่อนไวรัสโควิด-19 คุณคาม กลุ่มวัยรุ่นไทยกำลังเผชิญภาวะซึมเศร้าเพิ่มขึ้น 37 %

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต ธนาคารจิตอาสา และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ริเริ่มโครงการอ่านยาใจ : อ่านเพื่อหัวใจอึดสู้ขึ้น เพื่อเผยแพร่ข้อมูลและกิจกรรมปฏิบัติการในการใช้พลังการอ่านเพื่อปลุกพลังใจและพลังชีวิตร่วมคลี่คลายสถานการณ์นี้ ด้วยมีงานวิจัยสนับสนุนว่าการอ่านเป็นสื่อและกระบวนการสำคัญที่สามารถผ่อนคลายความเครียดที่ดีที่สุดและรวดเร็วที่สุดถึงร้อยละ 68 ซึ่งมากกว่าการฟังเพลง ดื่มชา เล่นวิดีโอเกม หรือ เดินเล่น

เมื่อไวรัสโควิด-19 มาเยือน ก่อความระส่ำระสายไปทุกหัวระแหง คณะกรรมการโครงการฯ จึงได้นำกิจกรรมสำคัญ คือ การประกวดเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น” เพื่อเป็นทางเลือกในการเสริมพลังใจ จนได้ผลงานชนะเลิศการประกวดมารวมเป็นหนังสือเล่มนี้

การระบายตัวเองด้วยงานเขียนสร้างสรรค์ที่อิงและจดจ่อกับความรู้สึกและชีวิตที่แท้จริง ทำให้การเขียนมากประโยชน์ไปกว่าการ

ถ่ายทอด การระบายอารมณ์ ความรู้สึก ความเจ็บปวด ฯลฯ ภายในใจออกมา แต่ยังได้ช่วยเรียบเรียงและจัดระบบความคิดที่สับสน ได้ย้อนกลับมาทบทวนตัวเอง ได้เห็นมุมมองความรู้สึก ความคิด การกระทำของตัวเองกับสิ่งต่างๆ แม้แต่การเห็นข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ จนกระทั่งได้ทำความเข้าใจตัวเองมากขึ้น ยิ่งเมื่อเวลาผ่านไป หากได้กลับมาเปิดอ่าน ก็จะเพิ่มมุมมองใหม่ๆ เห็นแนวทางนำพาตัวเองออกจากสถานการณ์นั้นๆ ในแต่ละช่วงเวลาได้แจ่มชัดขึ้น และตกผลึกตัวเองจากกระบวนการเรียนรู้ชีวิตจริง

ขอบคุณผู้สร้างสรรค์ผลงานและคณะกรรมการทุกท่าน ที่นำศิลปะงานเขียนจากชีวิตเล่มนี้มาทำหน้าที่ส่งต่อกระบวนการเรียนรู้ เพื่อเชิญผู้อ่านให้เดินทางเข้าไปในโลกของตัวละคร สร้างความรู้สึกร่วม สร้างความเข้าใจอกเข้าใจ เห็นอกเห็นใจคนอื่นๆ เห็นความหมาย เห็นคุณค่าชีวิต เห็นการตัดสินใจในสายตาและมุมมองของผู้อื่น จนแปรมาสู่การปลุกปลอบประโลมใจ หรือสร้างพลังใจจากการพัฒนาความคิดรวบยอดของตนเอง

ดังที่ เरिक เอ็มเมอร์สัน ชมิทต์ (Eric Emerson Schimidt) อดีตประธานบริษัทกูเกิล กล่าวว่า “วิธีที่ดีที่สุดที่จะได้เรียนรู้บางอย่างจริงๆ คือการใช้เวลานั่งลง และอ่านหนังสือสักเล่ม”

เมื่อเราต้องการการจัดการกับเรื่องยากๆ ในชีวิต หนึ่งในเครื่องมือที่มีคุณค่าและสำคัญอย่างยิ่งคงเป็นหนังสือและการอ่านค่ะ

สุดใจ พรหมเกิด

ผู้จัดการแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.

จดหมายเปิดผนึกถึงน้องรักนักอ่าน

14 กุมภาพันธ์ 2563

ถึง น้องรักนักอ่าน

วันก่อนเราเจอกันที่งานหนังสือ lit fest ที่มิวเซียมสยาม น้องบอกว่าน้องไม่ได้อ่านหนังสือมาหลายเดือนแล้ว ด้วยหัวใจมันหดหู่ ห่อเหี่ยว ปัญหามาจากเรื่องส่วนตัวผสมกับเรื่องบ้านเมือง ที่ตกใจมาก ชวนน้องไปเดินดูหนังสือ แล้วเราซื้อหนังสือกลับบ้านไปคนละหลายเล่ม แล้วน้องก็ไลน์มาบอกว่ายังไม่ได้อ่านเลย ไม่มีแก้ใจอ่าน

พี่ได้อ่านไลน์ของน้องและนึกหน้าน้องในวันนั้นขึ้นมา ก็ร้อนใจ รีบเขียนจดหมายถึงน้องนี้แหละ ไม่อ่านไม่ได้ละน้องเอ๋ย เพราะการอ่านนี่มันคือชีวิต ชีวิตอย่างไร พี่จะอธิบายให้น้องฟังบัดนี้

น้องเอ๋ย หนังสือที่เราอ่านแต่ละเล่มไม่ว่าจะเขียนออกมาเป็นประเภทไหนแบบใดก็ตาม ล้วนออกมาจากประสบการณ์ของมนุษย์ที่ซบกันมาหลายชั้นหลายเชิง มนุษย์คนหนึ่งไม่ได้มีแต่ตัวเองล้วนๆ หากยังมีพ่อแม่ พี่น้อง และคนที่แวดล้อมทั้งหมด จึงประกอบออกมาเป็นตัวตนและความคิดอ่านของเขาได้ มีหน้าซ้ำเขายังอ่านหนังสืออีกเป็นจำนวนมาก และหนังสือเหล่านั้นยังมาจากมนุษย์นักเขียนที่มีประสบการณ์ซบกันมาอีก เช่นเดียวกัน ดังนั้น เวลาเราอ่านหนังสือเล่มหนึ่งจึงมีประสบการณ์ซบกันอยู่เช่นนั้นนับร้อยนับพันนับหมื่นชั้น อ่า ฟังดูน่าสนใจ ประหลาดมหัศจรรย์ใช่ไหมละ

ฟังนะ ประสบการณ์เหล่านั้นมันไม่ได้ไหลพรดออกมาเป็นตัวหนังสือกองเป็นภูเขาเลากาจนแยกแยะไม่ได้ หากแต่มันผ่านการกลั่นกรอง ตริตรอง ใคร่ครวญโดยหัวใจรู้คิดของนักเขียน

คุณนั้นๆ เรียบร้อยแล้ว ค่อยๆ กลั้น ค่อยๆ กรองออกมาแบบเดียวกับ น้ำที่ค่อยๆ ตกตะกอนนอนก้นจนน้ำใสแจ๋ว น้ำใสแจ๋วนั้นละคือความ เข้าใจชีวิตที่ถ่ายทอดออกมาเป็นเล่มหนังสือให้เราได้อ่านกัน

เมื่อเราได้อ่านประสบการณ์เหล่านั้นเข้า หัวใจของเราโดย กระบวนการผ่านสมองของเรา เราก็จะรับเอาสารจากหนังสือ เหล่านั้นเข้าไป มันจะเข้าไปไหลรวมกับประสบการณ์ที่เรามีอยู่แล้ว และก่อเกิดขึ้นมาเป็นการเรียนรู้และทำความเข้าใจไปเรื่อยๆ ทีละ เล่มสองเล่มแล้วแต่เราจะอ่าน ทุกครั้งที่อ่าน เราก็จะได้อ่าน ได้รู้ ได้รับ ได้ ตระหนักกับความหมายของชีวิตจากประสบการณ์เหล่านั้น บรรจบ กับประสบการณ์ของเราจนเกิดเป็นความเข้าใจใหม่ๆ และอาจถึง เกิดเป็นความหมายของชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

น้องรัก

วันใดที่หัวใจของเราไม่เข่าร้องเข่ารอย เกิดความทุกข์ ทุกระดับ ไม่ว่าใครหรืออะไรเป็นต้นเหตุ ประสบการณ์และความ เข้าใจของเราก็จะถลันแล่นออกมาช่วยเราในทันที มาอุดรู มาซ่อมแซม มาชุน มาปะ มาเชื่อมต่อ ทำให้ความเลือนหลุด ตกหลุมตกร่องเหล่านั้นของเราได้กลับคืนเข้าที่ อาจได้ในทันที หรือบางครั้งอาจต้องใช้เวลา แต่นั่นหมายความว่า หนังสือได้ เยียวยาความโศกเศร้า ความกลัว ความหม่นหมอง ความหดหู่ และแม้กระทั่งความสิ้นหวังให้เราแล้ว และปลอบปลุกใจให้เรา ลุกขึ้นสู้ชีวิตต่อไป

พีนี่แหละ เป็นตัวอย่างของผู้ถูกเยียวยาโดยหนังสือที่ ชัดเจนที่สุด เชื่อพีเถอะว่า การอ่านยาใจน้องของพีได้จริงๆ และ พร้อมจะยาใจคนทั้งสังคม

خمัยภร บางคมบาง (แสงกระจ่าง)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี พ.ศ. 2557

..วันทุกข์ที่ผ่านพ้น.. "..ประตูลี้การหยั่งรู้..นිරันตร์"

"ชีวิตของคนเราทุกคนมักยากที่จะเลี่ยงพ้นความทุกข์ที่
ถ้าโถมเข้าใส่ชีวิตในวิถีของโลก ณ วันนี้อยู่แต่ทุกวัน... มันคือวิกฤต
ของวิกฤตอันมีสาเหตุมาจากสิ่งหลากหลายคณานับ ทั้งจากความ
ปรวนแปรของโลกสันนิวาสน์อันไม่จีรัง จากการกระทำของตัวตน
อันวณวณสับสน และจากเงื่อนปมของชะตากรรมอันยากจะคาด
คะเนได้ ทุกสิ่งล้วนคือบริบทในการสรรค์สร้างนัยแห่งความทุกข์ให้
ก่อเกิดเป็นสาระสำนึกแห่งเรื่องราวอันชวนตระหนก มันเป็นกลไก
ที่มีผู้พยายามถอดสลักความทุกข์ให้ออกมาเป็นนิยามหมายของ
การคลี่คลาย เหล่านี้คือความมาดหมายสมบูรณ์ ต่อประกายแห่ง
คุณค่าของการตีความเจตจำนงของชีวิตสู่... “บันทึกที่ผ่านพ้น”
จากเงามืดของความทุกข์เศร้า... ให้ไปโอบกอดกับดวงตะวันฉาย
แห่งกาลเวลาและความหวัง “ไม่มีสิ่งใดหรอกที่จะทำร้ายและย้าย
เราได้ตลอดไป... หากเราต่างรู้ตัวทั่วพร้อม และปรารถนาที่จะ
ประจันหน้ากับมันอย่างถึงที่สุด” และนี่คือ... ความสุขสานต์ทาง
ปัญญาแห่งการใคร่ครวญ ที่กระบวนการเขียนชุดหนึ่งได้นำพา
เรามาสู่... ประตูแห่งการก้าวย่างไปสู่ “การหยั่งรู้อันสงบงาม...
นිරันตร์...”

สกุล บุญยทัต
บรรณาธิการ

สารบัญ

คำนิยม ของ สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต	3
คำนิยม ของ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย	4
คำนิยม ของ ธนาคารจิตอาสา	5
คำนิยม ของ แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.	6
จดหมายเปิดผนึกถึงน้องรักนักอ่าน ชัยภกร บางคมบาง	8
บทบรรณาธิการ	10
สารบัญ	11

เรื่องสั้น ประเภทเยาวชน 13

บรรทุกที่ผ่านพ้น	พงศภัค พวงจันทร์	15
วันสุขของวันศุกร์	กานต์หทัยชนก ขอผลกลาง	31
ภาพวาดของหญิงเร่ร่อน	ภัทราพร รามันธุ์	47
แดงโม	ปฏิพัทธ์ อัคราพูนรัตน์	57
เฝ้ารอฤดูกาล	กันติชา ภิญโญโสภณ	69
ฟ้าหลังฝน	พิชญวรรณ เครือเทียร	81
แรมโรย	สิริวรรณ กิตินารถอินทราณี	91
อุปสรรคที่งดงาม	ฉันทชนก แสงบรรจง	105

เรื่องสั้น ประเภทประชาชนทั่วไป	117
ไมยราบ	ชาคริต แก้วทันคำ 119
ขนมผีเสื้อ	วรวัฒนา อินตะใจ 131
ฟ้าหลังฝน	ธารา ศรีอนุรักษ์ 145
เงาในน้ำ	สุกรี เกษมเดชา 159
แล้วมันก็จะผ่านไป	พริมา ชยารมย์ 173
วันทุกข์ที่ผ่านพ้นของเด็กหญิงซาอิตะ	อติรุจ ตือระ 187
วันฝนพรำ	สิริวิชญ์ รัตน์จินดา 205
This too shall pass	พิตะวัน 219
แล้วทุก(ข์)อย่างจะผ่านไป	
ภาคผนวก	234
โครงการประกวดเรื่องสั้นอ่านยาใจ “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”	234
คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินการประกวดเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”	238
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาผลงานที่ส่งประกวด	240

เรื่องสั้น

ประเภทเยาวชน

“

นี่เอง คือทางเลือกที่สอง... ความกล้า
ที่จะเผชิญหน้ากับความจริงและพยายาม
เปลี่ยนแปลงมัน น่าเสียดายที่คนส่วนมาก
ไม่ได้ใช้

”

บรรทุกที่ผ่านพ้น

พงศภัค พวงจันทร์

ร่างของเด็กชายสั้นสะท้านเงยหน้ามองหญิงตรงหน้า พร้อมกับเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงประหวั่น “รถบรรทุกเหรอครบ? ผมจะหามันได้ที่ไหน? รถบรรทุกที่นำพาความสุข มัน...”

“รถบรรทุกสัมผัสได้ถึงความทุกข์ระทม เพียงก้าวออกมาบนถนน ความสุขก็จะเข้ามาหา”

“ผมเคยได้ยินว่า หากใครขึ้นไปจะกลับออกมาไม่ได้อีก”

“นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นหากเลือกทางที่หนึ่ง มีทางเลือกสองทาง ผู้หญิงที่สวมชุดราตรีสีฟ้า...เธอจะอธิบายทุกอย่าง กฎเพ็งเปลี่ยนแปลงเมื่อไม่นานมานี้ ทุกอย่างเริ่มต้นในคืนที่เด็กสาวคนหนึ่งก้าวขึ้นมาบนรถ”

“ใครเหรอครบ?”

“เด็กสาวที่ชื่อ พิมพ์ เธอคือคนที่ทำการปฏิบัติความสุกอันเป็นนิรันดร์...”

.....

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ตะวันเพิ่งลาลับขอบฟ้า...หนึ่งท่มลึบห้านาทีทั่วบริเวณ ไม่ปรากฏแสงสว่าง ตึกรามบ้านช่องปิดมิด รถราไม่ผ่านมาให้เห็น ทุกอย่างเงียบสงบราวกับไม่ใช่ถนนในเมืองหลวง

ฉันหอบกระเป่า นั่งริมฟุตบาทพร้อมหยิบแซนด์วิช สำเร็จรูปออกมากิน ขนมปังเย็นเฉียบ ควบคู่ไปกับบรรยากาศ ที่หนาวเหน็บ พานให้คิดถึงผ้าห่มอุ่นๆ บนเตียง ครั้นโบหน้า เมินเฉยไม่ปรากฏความรู้สึกของชายคนนั้นผุดขึ้นมาในหัว ความโหยหาดังกล่าวก็หายลับ...พ่อไม่เคยหัวเราะ เหมือนแม่ ฝ่ายหลังจากไปแล้วเมื่อหนึ่งปีก่อน โลกของเด็กสาววัยสิบเจ็ดปี อย่างฉันพังทลายลงอย่างสมบูรณ์

เสียงล้อรถบดถนนดังแว่ว ครั้นหันไปมองรถบรรทุก คันใหญ่ก็แล่นเฉียด ฉันตะโกนสุดเสียง กิ่งเดินกิ่งวิ่งพร้อมลาก กระเป๋าตามไปอย่างทุลักทุเล แต่จนแล้วจนรอดเสียงนั้นก็แผ่ว จางลงเรื่อยๆ...ทุกอย่างจบสิ้น คนขับไม่ได้ยิน ฉันถูกทิ้งไว้บน ถนน คุณเข้าอยู่บนพื้นพร้อมสะอึกสะอื้นราวกับคนเสียสติ

แต่ทันใด รถบรรทุกก็หยุดชะงัก ฉันเห็นดังนั้น จึงรีบวิ่ง ตรงไปยังพาหนะที่จอดอยู่ในความมืด รถบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ สีน้ำเงิน ประดับดวงไฟสดใส แว่วเสียงเสียดสีทันทีที่ประตูตู้ เปิดออก หญิงสาวในชุดราตรีสีฟ้าก้าวออกมา แม้แต่ในความมืด สลัว โบหน้าอาบรอยยิ้มก็ดูผุดผ่อง ดวงตาสีฟ้าปรากฏเด่นชัด มือเพรียววักเรียกฉัน ก่อนที่ร่างบางจะหันหลังเดินกลับเข้าไป โดยไม่เอ่ยคำใดออกมา

ประเภทเยาวชน

ฉันวิ่งกระหืดกระหอบตามเข้าไป ด้านในโถงเกินกว่าจะเป็นตู้บรรจุน้ำมัน ฉันกำลังยืนอยู่ในห้องคล้ายผับบาร์ที่ปราศจากกลิ่นบุหรี่ คนนับสิบเต็นรำโดยไม่ขยับปาก ท่วงท่าเซื่องช้า ราวกับกาลเวลาถูกควบคุม

มีเพียงหญิงสาวคนนั้นที่ดูเฉิดฉาย ชุดราตรียาวระพยับ สะท้อนแสงสีน้ำเงินจนเกิดประกายระยิบ

“หนูมาที่นี่เพื่อความสนุก...ความสุขจะคงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีพ่อที่ถูกรอบงำด้วยความเศร้า ไม่มีพ่อที่เมินเฉย ไร้ซึ่งปฏิกิริยาราวกับร่างไร้ชีวิต นี่คือทางแรก ส่วนทางเลือกที่สอง...ไม่รู้คงจะดีเสียกว่า”

หญิงสาวเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ น่าแปลกที่มันทำให้ฉันนึกถึงใบหน้าของแม่ นึกถึงข้าวผัดที่ท่านเคยทำให้กิน สิ่งเหล่านั้นจางหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่? ใช่แล้ว มันเริ่มต้นเมื่อหนึ่งปีก่อน ในวินาทีที่ดวงตาของแม่ปิดสนิท น้ำเสียงของท่านราวกับมีดคมกรีดเฉือนความสุขไม่ให้เกิดขึ้นอีกต่อไป

ไม่ใช่แค่ความสุข...แต่ยังรวมถึงพ่อคนเดิม รูปเก่าๆของท่าน...ชายหนุ่มเจ้าของรอยยิ้มอ่อนโยน ถูกเก็บไว้ในกระเป๋าสตางค์ของฉัน ฝักรอวันที่อีกฝ่ายหวนกลับมา ความสูญเสียเปลี่ยนความอาวรีให้กลายเป็นความหดหู่ พ่อกลายเป็นคนเก็บตัว พร่ำเพ้อถึงอดีตที่ไม่มีวันหวนคืน บางครั้งก็ดื่มเหล้าจนเมามายแล้วลุกขึ้นมาทำร้าย ความสูญเสียและน้ำนรก...อบายมุขเลวระยำที่กำเนิดขึ้นเพื่อบั่นทอนจิตใจโดยแท้

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

อ่อนแรง... ทั้งอ่อนเปลี้ยและเหนื่อเพลีย ราวกับอวัยวะ
ทุกส่วนหยุดทำงานเช่นเดียวกับกาลเวลาบนรถบรรทุก ดวงตา
ของฉันท้อยๆ ปิด ร่างทั้งตัวในอ้อมแขนของหญิงสาวที่เข้ามา
รองรับ สัมผัสที่ศีรษะนุ่มนวล แล้วสติของฉันทก็ดับวูบ มือกำ
กระเป๋าสตางค์ ซึ่งบรรจุรูปถ่ายของพ่อไว้แน่น

ฉันทลืมตาอีกครั้ง และพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ในห้องโถง
ภายในรถบรรทุกคันเดิม ชายหญิงนับสิบเดินร่ำตามบทเพลง
ที่ไม่อาจได้ยิน ฉันทจับมืออยู่กับชายคนหนึ่ง ท่าทางเลือนลอย
แต่สงบสุข เคลื่อนคล้อยตามจังหวะเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวกับ
หุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรม

ชายหญิงอีกคู่เคลื่อนผ่าน ครั้นสบตา ก็พบว่าอีกฝ่ายคือ
เพื่อนรักของฉันท... อิม เสียชีวิตไปแล้วเมื่อสองเดือนก่อน
ความไฝฝันของเธอคือตามพาหนะพิเศษซึ่งเป็นที่กล่าวขานว่า
สามารถมอบความสุขนิรันดร์ให้พบ เธอไม่เคยทำสำเร็จ เพราะใน
คืนสุดท้ายที่เราคุยกันทางโทรศัพท์... อิมหลับไปและไม่ตื่นขึ้นมา
อีกเลย

ฉันทสบตากับเพื่อนผู้ล่วงลับ ดวงตาของอีกฝ่ายเปี่ยมไป
ด้วยความสุข ไม่ต้องถามถึงรอยยิ้ม มันเด่นชัดอยู่บนใบหน้า
ผิดกับภาพจำของเด็กสาวที่ถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนร่วมชั้น
อิมสวมชุดตัวเดียวกับตอนพบศพ เสื้อยืดตัวเก่งและกางเกง
ขาสั้นสีดำ

“อ้าว พิมพ์ เธอก็อายุที่นี้เหมือนกันหรือ?” น้ำเสียง
เลือนลอยเอื่อยทัก อีกฝ่ายไม่ใช่อิมคนเดิมอีกแล้ว “มาสิฉันทจะ

ประเภทเยาวชน

แนะนำเพื่อนๆ พวกเขาเป็นมิตร เราเล่นด้วยกันทุกวัน พรุ่งนี้ก็จะถึงวันเกิดของฉัน จะมีขนมเค้ก มีวาฟเฟิลที่เราชอบ มี...”

...แม้แต่น้ำเสียงก็ยังคล้ายกับหุ่นยนต์ ฉันผละจากคู่เต้นแปลกหน้า วิ่งหนีจากอิมที่หัวเราะในลำคอ กระทั่งชนเข้ากับร่างของใครคนหนึ่ง หญิงสาวผมยาวในชุดสีขาว เจ้าของใบหน้าอารีและแฝงไว้ด้วยอารมณ์ขัน...แม่ยืนอยู่ตรงนั้น ไม่ได้เตือนรำกับใคร ร่างผมดูสุกสว่าง รอยยิ้มสดใสในแบบที่ฉันจำได้

เราโผล่เข้ากอดกันและกัน สัมผัสของท่านช่างอบอุ่น แม้แต่กลิ่นกายก็ยังยังเจือด้วยน้ำหอม ถัดจากร่างของแม่ พ่อเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มในแบบที่ฉันโหยหา ท่านโผล่เข้ากอดเราทั้งสอง อ้อมแขนใหญ่พอที่จะโอบรัดฉันกับแม่เอาไว้โดยไม่อึดอัดทุกอย่างกลับคืนสู่ปกติ เรากลายเป็นครอบครัวแสนสุข อย่างที่ควรจะเป็น

แต่ที่นี้ไม่ใช่บ้าน คนทั้งสามไม่ใช่พ่อกับแม่ ความคิดชั่ววูบผุดขึ้นมาในหัว ฉับพลัน ร่างของทั้งคู่ก็หายลับ ทุกคนในห้องหยุดชะงักอย่างพร้อมเพรียง มีเพียงหญิงสาวคนเดิมที่เยื้องย่างเข้ามาด้วยท่วงท่างามสง่า

“หนูขอทางเลือกที่สอง” ฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว แหวตตาขบขัน “จั้นหรือ? ฉันยังไม่ได้บอกด้วยซ้ำว่าทางเลือกที่สองคืออะไร”

“ทางเลือกแรกไม่ใช่ความสุข นั่นไม่ใช่พ่อกับแม่ ที่นี้ไม่ใช่บ้าน...”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“ช่างเป็นเด็กที่ไร้เดียงสา” หญิงสาวกล่าวขำครอยยิ้มอย่างผู้เหนือกว่า “ความสุขมาถึงทั้งที กลับไม่เลือกที่จะไขว่คว้า บางสิ่งก็จำเป็นต้องใช้ภาพมายา ไม่ต่างจากเด็กสมัยใหม่ที่ดูภาพยนตร์ แล้วเกิดแรงบันดาลใจ ภาพยนตร์ก็คือภาพมายา ไม่มีสิ่งไหนเกิดขึ้นจริง แม้แต่การวาดรูปแบบที่หนูชอบ ทั้งหมดก็ล้วน...”

“ทางเลือกที่สอง” ครั้งนี้ฉันเป็นฝ่ายขัด “หนูต้องการมัน ไม่ใช่ภาพมายา แต่เป็นความจริง”

คู่สนทนาถอนหายใจ แกว่งตาเหยียหยันแปรเปลี่ยนเป็นสงสาร “ได้...ถ้านั่นคือสิ่งที่หนูต้องการ”

คำตอบรับสั้นๆ แต่กลับทำให้โลกทั้งใบหมุนคว้าง ฉันทรุดลงกับพื้น หลับตา...ไม่รู้สึกอะไรอีกเลย

สัมผัสแรกที่ได้รับคือพูนุ่มๆ ฉันลืมตา และพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนเตียง สวมเสื้อผ้าชุดเดียวกับที่ใส่ในรถบรรทุกวินาทีนั้น ฉันรู้ตัวว่าไม่เคยเดินออกจากบ้าน สิ่งแรกๆ ที่ทำคือล้มตัวลงบนเตียง ประารถนาที่จะพบความสุข สุดท้าย ก็ตื่นขึ้นมาบนถนนรกร้าง พบเจอกับหญิงสาวปริศนา...ทุกอย่างคือความฝัน หรือนี่จะเป็นสาเหตุที่อิมจากไป? เพื่อนรักของฉันหลับลง... ไม่ตื่นขึ้นมาอีก เธอเลือกที่จะอยู่ในรถบรรทุกคันนั้น ความสุขอันเป็นนิรันดร์ซึ่งปั้นแต่งด้วยภาพลวง

อาการเจ็บแปลบปรากฏขึ้นตรงฝ่ามือ ครั้นก้มมอง ก็พบเมล็ดพันธุ์ทรงสามเหลี่ยม ดูเหมือนเมล็ดผลไม้แต่เป็น

ประเภทเยาวชน

ผลไม้ชนิดไหน? หรือนี่จะเป็นทางเลือกที่สอง...เมล็ดพืชจะช่วยให้มีความสุขได้อย่างไรกัน?

ฉันลงมาจากชั้นสอง พอยังไม่ตื่น ท่านแทบไม่ออกมาจากห้องอีกเลยนับตั้งแต่เหตุการณ์ในครั้งนั้น ดวงตาเลื่อนลอยไร้ชีวิต เมินเฉยต่อทุกการกระทำ ขยับตามสัญชาตญาณพื้นฐาน หม่อมมองรูปของแม่โดยไม่สนใจสิ่งอื่น อาการเหล่านั้นทำให้จิตใจของฉันหดหู่ตาม ดวงตาของท่านถ่ายทอดความทุกข์ระทม รวากับมิตคมที่ชำแรกลงในจิตใจของผู้พบเห็นอย่างไม่ปราณีปราศรัย

ฉันตัดสินใจเดินออกจากบ้าน ตรงไปที่สวนก่อนจะหย่อนเมล็ดปรีศนาลงในดิน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นี่ฉันคาดหวังอะไร? เมล็ดย่อมไม่เติบโตกลายเป็นต้นไม้ยักษ์เหมือนในนิทานหลอกเด็ก หากเป็นเช่นนั้น นั่นก็คือภาพมายา...มายาคือสิ่งที่ไม่จริง คิดมาถึงตรงนี้ ฉันสำเหนียกได้ว่าตัวเองกำลังโหยหาสิ่งลวงเหล่านั้น ในเมื่อเรื่องจริงไม่สามารถแก้ไขทุกอย่าง เรื่องลวงก็คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อย่างน้อย มายาก็ยังเต็มไปด้วยความสุข หาใช่ความทุกข์จากการพยายามค้นหาแสงสว่างที่ไม่มีอยู่จริง

ฉันกลับเข้าบ้าน สถานที่ที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของความเศร้า รวากับบรรยากาศทุกกระเปียดนิ้วเจือด้วยสีเทาสลบดำ ไม่มีสีขาวย ไม่มีสีใดอื่น ถึงกระนั้น โชคชะตาก็ยังไม่เลวร้าย มันยังมอบโอกาสให้เมล็ดปรีศนาได้เติบโตภายในเคหสถานที่อยู่อาศัยแทบไม่เหลือแม่ลมหายใจ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ภายในสองวัน เมล็ดเติบโตขึ้นมาจนสูงราวเมตรเศษ ฉันทันอยู่ในความฝัน รถบรรทุกจอดอยู่เคียงข้าง หญิงสาวในชุดราตรี ยืนอยู่ห่างๆ อีกฝ่ายไม่พูดอะไร มีเพียงแวตาที่ปรากฏความสังเวช

หญิงสาวหันไปมองอีกด้านหนึ่ง เด็กขายนับสิบในสภาพ ร่อแร่ สวมใส่เสื้อผ้าเก่าขาดและสกปรก เดินตรงมายังรถบรรทุก พร้อมกับกราบแทบเท้า พวกเขาปรารถนาความสุข ไม่สนใจว่าจะเป็นภพมายาหรือความจริง ขอเพียงหลุดพ้นจากความทุกข์ หลุดจากอาณัติแห่งความเจ็บปวด

ฉันทันขึ้นมาอีกครั้ง ในข่าวปรากฏภาพครีโคมเกี่ยวกับ เด็กเร่ร่อนนับสิบที่ ‘ไหลตาย’ พร้อมกันในคืนเดียว ไหนจะครูสาว ที่กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรานอนอยู่ในโรงพยาบาลมาหลายอาทิตย์ ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ใบหน้าที่ยังปรากฏในข่าวดูเหมือน หญิงสาวในชุดราตรีไม่มีผิด

“เราคือคนพิเศษ เหนือกว่าผู้ที่จมอยู่กับความทุกข์ระทม คนอื่นๆ เรามีสิทธิ์เลือกมากกว่าพวกเขา มากับฉัน แล้วหนู จะได้ว่าสุขนิรันดรเป็นอย่างไร” เสียงของอีกฝ่ายดังขึ้น แจ่มชัด ในหัวแม้จะกำลังลึมตา

“แล้วคุณล่ะ ความสุขนิรันดรของคุณคืออะไร?”
ฉันทามกลับเสียงเย็น

“มันเป็นสิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่ ฉันทันเคยมีชีวิตแบบหนู คนปกติที่ถูกทำร้าย กระทั่งได้พบกับรถบรรทุกคันนี้ มันบอกว่าฉันพิเศษ...พิเศษเหนือคนอื่นเพราะสามารถเอาชนะ

ประเภทเยาวชน

“ความทุกข์ได้ มันทมอบหน้าที่ใหม่ให้ฉัน ผู้คุมรถบรรทุกแห่งความสุขอันเป็นนิรันดร์”

“นั่นคือความสุขของคุณงั้นหรือ? มอบความสุขให้ผู้อื่น ทำให้พวกเขาตกอยู่ในภพมลายา”

“มีทางเลือกอยู่สองทาง...”

“ซึ่งคุณไม่ได้บอกทางเลือกแก่พวกเขา คุณบอกว่าฉันเป็นคนพิเศษ ใช่มั้ย...นั่นคือ เหตุผลที่ฉันเฝ้าตามทางเลือกที่สอง คนปกติเลือกทางแรก แล้วจมอยู่กับความสุขจอมปลอมนั้น ตลอดไป ความทุกข์ไม่ได้ผ่านพ้น เพียงแค่ถูกขวางกั้นด้วยความสุขเพียงฉาบฉวย คุณซังพวกเขาไว้ในอาณัติ ทั้งหมดเพื่อตอบสนองความสุขของตนเอง”

เจียบ...ไม่มีเสียงตอบรับ รอยยิ้มเกือบสับนาที จึงตัดสินใจ ลุกจากเตียง พอลงมาชั้นล่าง ภาพที่เห็นก็ทำให้ดวงตาของฉัน เบิกโพลง...พ่อกำลังทำร้ายตัวเอง คัตเตอร์เล่มคมกรีดลงบนข้อมือซ้ายแล้วซ้ายเล่า ฉันพุ่งเข้าไปหา กระชากอาวุธมีคมออก ผลที่ได้รับคือฝ่ามือของท่านที่ตบฉาด ผลักร่างจนเซไปทีหน้าต่าง วินาทีที่ลุกขึ้น สายตาก็เหลือบไปเห็นต้นไม้ด้านนอก

ต้นกล้าที่เคยสูงระดับเอว บัดนี้กลับโตขึ้นจนยอดอ่อน อยู่เหนือศีรษะ ฉันมองภาพนั้นพร้อมมุขยิ้ม สติของพ่อ หวนกลับมาคืน ท่านนั่งกอดเข้าบนพื้น พร้อมร้องไห้...น่าแปลกที่ภาพนั้นไม่สร้างความเจ็บปวดให้ฉันอย่างเคย ตรงกันข้าม ความหวังกับหลังริน รับรู้ได้ว่าทุกอย่างกำลังจะจบลงในอีกไม่ช้า

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

โตขึ้นแล้ว...ต้นไม้ใกล้จะโตเต็มที่ วันต่อมา มันเติบโตจนสูงระดับเดียวกับหน้าต่างชั้นสอง ใบอ่อนกลายเป็นใบแก่ ดอกที่เคยหุบซ่อน บัดนี้กลับผลิบานเป็นสีแดงดูจพู่ระหงส่งกลิ่นหอมยิ่งกว่าดอกไม้ทุกดอกที่ฉันรู้จัก คล้ายกับกลิ่นเฉพาะตัวของอะไรบางอย่าง นำแปลกที่มันทำให้น้ำตาของฉันไหลลงมาตามแก้ม

พ่อแทบไม่เคยออกจากห้อง ทว่าครั้งนี้ ร่างในชุดเสื้อกั๊กและกางเกงขาสั้นกลับมายืนอยู่ตรงบันได หัวเราะในลำคอสลับกับร้องไห้ ท่านอยู่ในสภาพเมามาย ขวดเหล้าปรากฏอยู่ในอ้อมแขน ถูกทุบจนเกิดรอยร้าวรูปสามเหลี่ยม หากทุบอีกครั้งคงเกิดเป็นปากฉลาม ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นในเสี้ยววินาที

“เราไปหาแม่ด้วยกันนะลูก” ท่านเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เย็นชา ฉันวิ่งเข้าไปห้าม ยื้อยุดกันชั่วขณะ ก่อนจะถูกมือหนาผลักอย่างแรง โลหิตไหลซึมออกจากศีรษะที่กระแทกผนัง พ่อไม่สนใจสิ่งอื่น ท่านทุบขวดลงกับพื้น กลายเป็นอาวุธปลายแหลมอย่างสมบูรณ์ ฉันกรีดร้องสุดเสียง น้ำตาไหลทะลักอย่างไม่อาจปิดกั้น ทว่าวินาทีนั้น กลิ่นหอมบางอย่างก็ไชเข้ามาทางหน้าต่าง...กลิ่นของดอกไม้ปริศนา ช่างคุ้นเคย แต่นึกไม่ออกว่าเป็นกลิ่นของอะไร

ฉับพลัน ขวดเหล้าก็ตกกระแทกพื้นจนแตกกระจาย พ่อทรุดลงคุกเข่า น้ำตาไหลอาบแก้ม ขณะเรียกชื่อของหญิงสาวคนหนึ่ง

“ปลา...”

ประเภทเยาวชน

ปลา คำคำนี้แจ่มชัดอยู่ในมโนภาพ นั่นคือชื่อเล่นของแม่ พ่อไม่เคยเอ่ยคำนี้อีกเลยนับตั้งแต่เกิดเหตุร้ายเมื่อหนึ่งปีก่อน กลิ่นหอมที่คล่องอยู่โดยรอบ...มันคือกลิ่นน้ำหอมที่แม่เคยฉีด

ใบหน้าของพ่อยังปรากฏความเมามาย หากแต่อ่อนโยน และสงบ ร่างใหญ่หันไปมองรอบข้าง มือทั้งสองยื่นออกมาราวกับพยายามไขว่คว้าสิ่งที่มองไม่เห็น กลิ่นนั้นทำให้ฉันนึกถึงอะไรบางอย่าง สีเทียนที่เก็บไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียง บัดนี้ ถูกหยิบออกมาพร้อมวาดลวดลายลงบนผนัง...ภาพของเราสามพ่อแม่ลูก ที่จับมือกัน ภายในหัวใจดวงใหญ่ มองผิวเผิน คล้ายภาพวาดของเด็กอนุบาล ใช่...มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ พ่อเคยบอกว่า ฉันทอนเด็กคือสิ่งล้ำค่า รอยยิ้มสดใสและไร้อับอาย ท่านมักมองภาพนั้นพร้อมพูดว่า ‘เด็กน้อย’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ฉันโผล่เข้ากอดพ่อ ไม่ขย่ะแซงตอกลิ้นเหล่า โอบกอดให้แน่นที่สุด กลิ่นของดอกไม้ทำให้ฉันสำเนียงถึงความผิดของตน...พ่อไม่ใช่คนเดียวที่เปลี่ยนไปเมื่อหนึ่งปีก่อน ฉันทอนเองก็ไม่ต่างกันนัก

รอยยิ้มไร้เดียงสาแปรเปลี่ยนเป็นด้านชา เราสองคนทะเลาะกันบ่อยขึ้น ผลการเรียนของฉันตกต่ำ พ่อตงงานความเครียดครอบงำทุกความรู้สึก ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ระทม...แทนที่จะผ่านพ้น กลับทวีความรุนแรง จิตใจด้านดีถูกกลบฝังปิดทับด้วยความเครียด ฤทธิ์สุรา และภาพจำของลูกสาวที่เปลี่ยนไป

พ่อนำมือมาวางในหัวใจดวงใหญ่ มันสั่นระริกราวกับจิตใจกำลังต่อสู้ ใบหน้าของท่านดูฉงน ทุกอย่างตาลปัตรในเสี้ยว

วินาที ดูไปดูมาก็คล้ายกับในภาพยนตร์ หารู้ไม่ว่าสิ่งเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นจริง ร่างที่เหลือเพียงชีวิต ไร้จิตวิญญาณ ฟันตัวเพียงแค่มิบบางอย่างมากระทบ

กลิ่นนั้นคือภาพมายาหรือไม่? บางครั้งการพึงมายาก็ไม่ใช่ทางเลือกที่แย่ เพียงแค่ใช้มันเป็นทางผ่านจากความจริงที่ทุกข์ระทมไปยังความจริงที่เปี่ยมไปด้วยความสุข

ฉันมองหยดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของพ่อ...ทุกอย่างจบลง รอยยิ้มของท่านกลับคืนมาอีกครั้ง พ่ออาจไม่ได้สัมผัสแค่กลิ่นน้ำหอม ดวงตาของท่านยังเลื่อนลอย จับจ้องไปยังบางสิ่ง ที่มองไม่เห็น บางทีอาจเป็นภาพของแม่ที่ส่งยิ้มนุ่มนวลมาให้ ก็เป็นไปได้

นี่คือสิ่งที่รถบรทุกคันนั้นมอบให้ ความสุขอันเป็นนิรันดร์ ณ โลกแห่งความจริงที่ภาพลวงเป็นเพียงส่วนประกอบ นี่เองคือทางเลือกที่สอง... ความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความจริงและพยายามเปลี่ยนแปลงมัน น่าเสียดายที่คนส่วนมากไม่ได้ใช้ เหตุเพราะผู้คุมเห็นว่าเป็นทางเลือกที่ยากกว่า จึงไม่เปิดโอกาสให้รับรู้

นอกหน้าต่าง รถบรทุกคันเดิมแล่นมาจอดหน้าบ้าน หญิงสาวในชุดราตรียืนอยู่ตรงนั้น จับจ้องมาที่ฉันอย่างรู้ชะตากรรม เธอบอกว่าเราเป็นคนพิเศษ ผู้ที่รักในการมอบความสุขให้ผู้อื่น ไบหน้าอย่างผู้เหนือกว่าหายไป ทิ้งไว้เพียงความอ่อนโยนอย่างที่ควรจะเป็น...เธอเองก็รับรู้ถึงความผิดของตนแล้วเช่นกัน

ประเภทเยาวชน

...ความสุขต้องการผู้คุมที่มอบทางเลือก *มายาแท้*
หรือมายาในโลกแห่งความจริง

รถบรรทุกเลือกฉันเป็นต้นแบบสำหรับการเปลี่ยนแปลง
เรียบร้อยแล้ว

.....

“แล้ว...เกิดอะไรขึ้นกับพิมพ์ครับ? หมายถึง...”

“เธอเป็นผู้เลือก ความสุขไม่จำเป็นต้องอยู่ในภาพมายา
เสมอไป แน่นนอน พิมพ์เลือกทางที่สอง เธอได้ใช้ชีวิตกับพ่อ
อย่างมีความสุข”

“ทางเลือกที่สอง...ไม่ มันเหลือเชื่อเกินไป ผม...”

“เธอคิดว่าฉันมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง?”

“ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณเป็นใคร”

“ฉันเป็นครู” น้ำเสียงของอีกฝ่ายนุ่มนวลลงอย่าง
เห็นได้ชัด “เป็นครูที่หลงผิด หลงคิดว่าตนเป็นคนพิเศษเหนือกว่า
ใคร รถบรรทุกเลือกฉันในคืนหนึ่ง ให้ทำหน้าที่ส่งมอบความสุข
ฉันคิดแทนพวกเขา ครอบงำจิตใจของทุกคน จากหวังดีเป็น
หวังร้าย ถึงกระนั้น รถบรรทุกก็ยังให้โอกาส มันให้โอกาสฉัน
กลับตัว ได้มอบความสุขให้ผู้อื่นด้วยวิธีที่แตกต่าง”

สิ้นเสียงของหญิงสาว ถนนรกร้างก็ปรากฏเสียงล้อรถ
บดพื้นคอนกรีต เด็กหนุ่มอ้าปากค้าง มองยานพาหนะขนาดใหญ่
ที่แล่นตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“ขอต้อนรับสู่ความสุขอันเป็นนิรันดร์ ทางเลือกมีอยู่สองทาง ตามที่ฉันอธิบายให้ฟัง” ผู้คุมรถบรรทุกกล่าวอย่างชัดเจน ชุตที่สวมใส่เริ่มแปรเปลี่ยน จากเสื้อผ้าธรรมดากลายเป็นชุดราตรีสีฟ้า น้ำเสียงทุ้มลึกจริงจังขึ้นมาในเสี้ยววินาที

“รถบรรทุกมาถึงแล้ว ทางไหนล่ะที่เธอจะเลือก?”

เกี่ยวกับผู้เขียน

พงศภัค พวงจันทร์ ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอรรมิตร กรุงเทพฯ ชื่นชอบการเขียนตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น ยามว่างชอบอ่านหนังสือ และ จินตนาการถึงเรื่องราวเพื่อฝันอันเป็นวัตถุดิบชั้นดีสำหรับงานอดิเรก

“

ฉันอยากจะถามว่า แล้วแม่มยังคิดถึงพ่อไหม
แต่ฉันก็เดาว่า แม่มคงตอบเหมือนวันที่เฝ้าพ่อ
คือ ความทรงจำดีๆ ของพ่ออยู่ในใจแม่แล้ว

”

วันสุขของวันศุกร์

กานต์หทัยชนก ขอผลกลาง

สวัสดีค่ะ ฉันชื่อวันศุกร์

ที่ชื่อนี้เพราะฉันเกิดวันศุกร์ แต่ก็มีหลายคนคิดว่าชื่อ “วันสุข” ซึ่งแม่ก็บอกว่าดีแล้ว จะได้มีความสุขในทุก ๆ วัน

ฉันมีพี่ชายหนึ่งคน ชื่อ “ต้นปี”

ถ้ารู้ที่มาของชื่อฉัน คงไม่ต้องถามนะคะว่า ทำไมพี่ชาย ถึงชื่อต้นปี

ครอบครัวเรามีกันอยู่ 4 คน มีพ่อ แม่ พี่ต้นปี และฉัน พี่ต้นปีอายุ 16 ปี เป็นพี่ฉันสองปี แม่ทำงานเป็นพยาบาล ส่วนพ่อ ทำงานอิสระที่เขาเรียกกันว่าฟรีแลนซ์ พ่อรับจ้างถ่ายรูปในงานต่าง ๆ ฉันกับพี่ชายจึงมีรูปสวย ๆ มาลงเฟซบุ๊กเสมอ เวลาเรา ไปเที่ยวไหนต่อไหนด้วยกัน

แม่ของฉันเป็นคนเจ้าระเบียบและค่อนข้างดุ พี่ต้นปี แอบกระซิบว่า เพราะเป็นพยาบาลนี่แหละ ถึงได้เจ้าระเบียบ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

เรียบร้อย ในขณะที่พ่อเป็นคนง่ายๆ สบายๆ ไม่ค่อยมีกฎเกณฑ์ และฉันกับพี่จึงสนิทกับพ่อกว่าแม่ ครอบครัวเราเหมือนจะมีความสุข เพราะถึงแม่จะเจ้าระเบียบ แต่แม่ก็ให้อิสระฉันกับพี่ทำอะไรๆ ที่อยากทำโดยไม่มาคอยบังคับ ส่วนพ่อก็ตามใจฉันทุกเรื่อง อยากได้อะไร พ่อก็หามาให้

งานของพ่อเป็นงานที่ไม่แน่นอน ต้องเดินทางไปต่างจังหวัด หรือบางครั้งก็ไปค้างที่อื่นหลายๆ วัน เพราะพ่อบอกว่า “มีงานถ้ายรูป” ฉันกับพี่ตื่นปีเลยชินกับการที่พ่อไม่อยู่บ้านหลายๆ วัน บางทีพ่อกลับมาวันสองวัน แล้วก็ออกไปใหม่ แล้วแม่เองก็ไม่ค่อยถามว่าพ่อไปไหน เพราะแม่เองก็งานยุ่งเหมือนกัน บางวันแม่ต้องเข้าเวรตึก ๆ กลับมาอีกทีก็เช้า

แต่ฉันกับพี่ก็ไม่รู้สึกว่าเขาความอบอุ่นนะ เพราะวันที่พ่อหรือแม่อยู่บ้าน ทั้งพ่อกับแม่ก็ให้เวลากับฉันและพี่อย่างเต็มที่ หรือเพราะฉันมีเพื่อนเยอะก็ไม่รู้ เลยทำให้ไม่ค่อยรู้สึกเหงาเมื่อช่วงที่ฉันอยู่ ม.ต้น ฉันรู้สึกว่าพ่อน่าจะทำงานหนักมากกว่าเดิม เพราะพ่อไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่ทุกครั้งที่ไม่อยู่บ้าน พ่อก็จะโทรหาหรือไม่ก็ไลน์คุยกับฉันและพี่ตื่นปีทั้งก่อนไปโรงเรียนและเย็นหลังเลิกเรียน

.....

จนฉันขึ้น ม.3

วันแรกของการเปิดเรียน

ปกติ ทุกวันแรกของการเปิดเรียน พ่อจะไปส่งฉัน แต่ปีนี้พ่อไปต่างจังหวัด พ่อไลน์มาบอกว่า

ประเภทเยาวชน

“พ่อกลับมาไม่ทัน หนูให้แม่ไปส่งนะลูก”

ฉันแปลกใจนิดหนึ่ง ที่พ่อไม่โทรบอกแม่ กลับมาบอกฉัน เมื่อฉันหันไปบอกแม่ ฉันรู้สึกว้าแม่เจียบไป แล้วก็พยักหน้า แต่ไม่พูดอะไร จากนั้นก็เรียกฉันและพี่ต้นปีขึ้นรถเพื่อไปส่งที่โรงเรียน

ในระหว่างนั่งรถไปโรงเรียน ฉันแอบมองหน้าแม่ เพราะรู้สึกว้าแม่เจียบผิดปกติ ปกติ แม่ต้องหาเรื่องมาคุยมาถาม หรือไม่ก็มาบ่นฉัน แต่วันนี้ แม่ไม่พูดอะไรเลย

ฉันเพิ่งสังเกตว่าหลายเดือนที่ผ่านมา เวลาพ่อไปต่างจังหวัด พ่อจะโทรมาหาฉันหรือไม่ก็พี่ต้นปี และเมื่อพ่อกลับมาบ้าน ก็เป็นช่วงที่แม่ไปเข้าเวร พ่อกับแม่เลยเจอกันน้อยลง

ฉันยังพกความรู้สึกในสิ่งผิดปกติเหล่านี้เข้ามาในโรงเรียน แล้วก็เอาหลายๆ เรื่องมาจับแพะชนแกะ และเก็บมาคิดตลอด ชั่วโมงเรียน จนตึกนา เพื่อนสนิทที่นั่งข้างๆ ฉันสังเกตได้

“นั่งศุกร์ แกเป็นไรวะ นี่ครมองหลายรอบแล้วนะเว้ย”

ฉันสะดุ้งเฮือก หันไปหัวเราะแหยๆ

“หรือ เออใจลอยไปหน่อย” “อ้าว แกนี่” ตึกนาเกาหัวแกรกๆ

ช่วงเที่ยง ฉันก็ยั้งนั่งเขี่ยข้าวในจาน พร้อมกับคิดปะติดปะต่อเรื่องต่างๆ ที่ผ่านมา

ฉันเพิ่งคิดขึ้นมาได้ว่าสองสามเดือนที่ผ่านมา ตั้งแต่ช่วงสงกรานต์ ก่อนเปิดเทอม ปกติพ่อจะพาแม่กับฉันไปเที่ยว

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ทะเล หรือไม่ก็ไปเยี่ยมคุณปู่คุณย่าที่นครสวรรค์ แต่ปีนี้พ่อบอกว่า “ติดงานด่วน น่าจะไปหลายวัน เอาไว้คราวหน้ามีวันหยุดยาวๆ พ่อจะพาไปเที่ยว”

ฉันนอนพ่อไปหลายวัน จนพ่อต้องซื้อตุ๊กตามาจ้อ

เพราะฉันมัวแต่ถอนเรื่องไม่ได้ไปทะเล ฉันลืมนึกไปว่า คืนก่อนที่พ่อจะไปต่างจังหวัด พ่อคุยอะไรกับแม่ไม่รู้อยู่ในครัว และเสียงดังเหมือนทะเลาะกัน แต่พอฉันเดินเข้าไป พ่อก็เงิบ และเดินกลับเข้าห้องนอน

ตอนนั้น ฉันมัวแต่หงุดหงิดอยากไปเที่ยว เลยไม่ได้สังเกตว่าแม่เริ่มผิดปกติตั้งแต่วันนั้น

แล้วจากวันนั้น แม่ก็ไม่ค่อยยิ้มเก่งเหมือนเดิม

.....

“เฮ้ย ศุภร์ ไหวป่าววะเนี่ย” เสียงตีน่าดังข้างหูพร้อมตีแขนฉันดังเพียะ

“อ๊วย...ไรวะ” ฉันโวยวาย “นี่เรียกหลายรอบแล้วนะเว้ย แกจะเขี่ยข้าวหาเลขท้ายสองตัวเรอะ ไม่กินเนี่ย” ตีน่าทำท่าหงุดหงิด

“เออๆ โทษ” ตีน่าเป็นเพื่อนสนิทฉัน ฉันคิดว่าน่าจะเล่าอะไรให้ฟังได้ มันคงเก็บความลับและให้คำปรึกษาได้ดี

“ตีน่า ฉันสงสัยอะไอย่างวะ แต่แกห้ามบอกใครนะเว้ย”

ประเภทเยาวชน

ติน่าทำท่าหูผึ่ง ขยับตัวเบียดเข้ามา จนฉันทะหงุดหงิด

“ไรวะ หรือว่า..” ติน่าทำท่ามองซ้ายมองขวา “หรือไอ้ธิมันขอแกเป็นแฟนแล้ว”

“ไอ้บ้า” ฉันทะหงุดหงิดแล้วทูปติน่าเสียงดังอีก

ธิมัน เป็นเพื่อนร่วมห้อง ที่ฉันทะหงุดหงิดว่าน่าจะจีบฉันทะตั้งแต่ ม.2 เทอมปลาย แต่เขาก็ไม่บอกอะไรมากกว่าเอาขนมมาฝาก และส่งสติ๊กเกอร์ไลน์เซ็กซี่ มาทักฉันทะทุกเช้า “ฉันทะหงุดหงิดว่าพ่อจะมีเมียน้อยวะ”

“เฮ้ย !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

คราวนี้ติน่าตะโกนดังกว่าฉันทะ จนครูเวรที่ยืนเฝ้านักเรียนอยู่หันมาทำตาดู

เย็นวันนั้น ระหว่างฉันทะรอพี่ต้นปีเรียนพิเศษและรอแม่มารับ ปกติ พี่ต้นปีจะเลิกเรียนช้ากว่าฉันทะประมาณ 30 นาที เมื่อลงมาได้สักพัก แม่ถึงจะมารับ ในระหว่างนี้ ฉันทะจึงมีเวลานานพอที่จะคุยกับติน่าต่อเนื่องจากเรื่องเมื่อกลางวัน

“ไหนแกว่าพ่อแกมีเมียน้อยหรือ แกรู้ได้ไงวะ” ติน่าทำท่าหงุดหงิด

“ฉันทะก็ไม่รู้หรอก เดาไปงั้นแหละ”

“อ้าว ไอ้ธิมัน ตกใจทำไม” ฉันทะเลยลำดับเรื่องราวต่างๆ เริ่มต้นตั้งแต่วินาทีที่พ่อไม่มาส่ง ทั้งที่ทุกเทอม ยิ่งแค่ไหนพ่อก็จะมาแล้วค่อยไปปุระ แล้วพ่อก็ไม่คุยกับแม่ แต่คุยกับฉันทะแทน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ตอนแรกดีน้าหาว่าฉันคิดมาก แค່เรื่องพ่อไม่มาส่ง ก็ไม่น่าจะแปลว่าพ่อเปลี่ยนใจ จนฉันต้องเถียงว่ากิจกรรมส่งไปโรงเรียนวันเปิดเทอม มันคือเรื่องสำคัญสำหรับครอบครัวเรา

และพ่อก็เคยบอกว่า

“ยุ่งแคไหนด วันเปิดเทอม พ่อก็จะเป็นคนมาส่งหนูเอง”

แล้วฉันก็เล่าย้อนไปถึงเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้น และเริ่มเอาหลายๆ เหตุการณ์มาปะติดปะต่อกัน แต่ฉันมองข้ามเพราะมัวแต่เอาเวลาไปคิดเรื่องอื่น

พ่อจะมีงานค่อนข้างเยอะ มีโทรศัพท์เข้ามาบ่อย นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดา บางทีฉันยังแอบไปชะโงกดูว่าใครโทรเข้ามา

ฉันเพิ่งนึกได้ว่า ตั้งแต่ช่วงปิดเทอม ม.2 ที่ผ่านมา พ่อจะปิดเสียงโทรศัพท์ และเมื่อมีโทรศัพท์เข้ามา พ่อจะรีบหยิบโทรศัพท์ แล้วออกไปรับข้างนอก แต่ตอนนั้น ฉันคิดว่าพ่ออาจจะคุยธุระสำคัญแล้วกลัวเสียงฉันจะดงรบกวน

ฉันเพิ่งจำได้ว่ามีวันหนึ่ง พ่อออกไปทำธุระอะไรสักอย่าง แล้วกลับเข้ามา พ่อบอกว่าลืมของ วันนั้นพ่อติดเครื่องยนต์ไว้ทั้งๆ ที่พ่อก็เข้ามานานพอสมควรเกือบสิบนาทึ วันนั้น ฉันบ่นว่า “ทำไมพ่อไม่ดับเครื่องก่อน เข้ามาก็ตั้งนาน”

ฉันนี่ก็ออกแล้ว!!!

วันนั้นพี่ตันปีบบอกว่า

“สงสัยพ่อพาใครมาด้วยมั้ง”

ประเภทเยาวชน

แสดงว่าพี่ดันปี่รู้อะไรบางอย่างมาก่อนฉัน!!!

และฉันนี่ก็ออกแล้ว!!!

มีวันหนึ่ง แม่ถามฉันว่าสิ้นเดือนวันหยุดยาว หนูอยากไปทะเล หรือไปเที่ยวภูเขา

พอฉันบอกว่า “แล้วแม่ว่างพาหนูไปหรือ” แม่ก็อดฉันแล้วบอกว่า

“ว่างสิ ต่อไป แม่จะพยายามหาเวลาพาหนูไปเที่ยวเอง”

ทำไมฉันไม่รู้อะไรมาก่อนหน้านี้เลย

.....

ทั้งหมดนี้ คือสิ่งที่ฉันเล่าให้ตีน่าฟัง ตีน่าก็อดอกนั่งฟังอย่างตั้งใจ และสรุปตอนท้ายสั้นๆ อย่างผู้ทรงภูมิว่า

“จากที่ฟังมา พ่อแถมมีกิ๊กซัวร์”

จากนั้น ก็ยิงคำถามมารัว ๆ

“แล้วแกจะทำยังไงต่อไป แกจะถามพ่อแถมไหม”

“แล้วแกจะบอกแม่แถมไหม ว่าแกรู้”

“แล้วแกจะไปแหกอกนั่งเมียน้อยนั่น ว่าแถมพ่อแถมมาไร้ป่าว”

ฉันได้แต่ส่ายหน้า

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“ยังไม่รู้เลย ชั้นยังไม่ได้เตรียมตัวรับสภาพแบบนี้อะ” ฉันทพูด และหมายความอย่างนั้นจริงๆ

ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุข มาก่อน พ่อฉันอารมณ์ดีและใจเย็น จนใครต่อใครบอกว่าพ่อเป็น หัวหน้าครอบครัวที่ดี ส่วนแม่ แม่จะเจ้าระเบียบและดุบ้าง แต่ทุกคน ก็จะพูดเสมอว่า “พ่อโชคดีมากที่ได้แม่มาเป็นภรรยา”

ส่วนฉันกับพี่ตันปี ก็ไม่เคยเกเร ทำอะไรเสียหาย ไม่เคย ดื้อกับพ่อแม่ ฉันทอาจจะไม่ได้เรียนเก่ง ไม่ได้มีความเป็นผู้นำ แบบพี่ตันปี แต่ฉันก็เป็นลูกที่ดีมาตลอด

ฉันไม่เคยทำอะไรผิด ทำไมฉันจะต้องเจออะไรแบบนี้

คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวฉันมาตลอดหลายวัน จนฉัน ไม่กล้าจะพูดกับแม่ เพราะกลัวจะผลอกลามหรือแสดงอะไรออกมา

หลังจากนั้นมาอีกหลายวัน พ่อกลับมาค้างที่บ้าน มาช่วย ซ่อมท่อน้ำที่แตก ช่วยเปลี่ยนหลอดไฟในครัว คืนนั้น พ่อกับแม่ คุยอะไรกันบางอย่างค่อนข้างนาน และไม่ได้ทะเลาะกันเสียงดัง เหมือนที่ฉันเคยได้ยิน แต่มันก็เป็นความนานที่ฉันรู้สึกอึดอัด

ตอนเช้า พ่อไปส่งฉันที่โรงเรียนมีโทรศัพท์เข้ามา พ่อรีบ รับก่อนที่ฉันจะเห็น แล้วก็ตอบสั้นๆ แค

“อืม..”

“รู้แล้ว”

“เดี๋ยวไปรับ”

ประเภทเยาวชน

ฉันอยากจะถามว่าพ่อคุยกับใคร แต่พ่อไม่เปิดโอกาสให้ถาม พ่อคุยกับฉันเรื่องเรียน เรื่องพีตันปี แล้วถามถึงเรื่องอิเพื่อนที่มาจีบฉัน แต่พ่อก็ไม่ได้ให้เวลาฉันได้ถามอะไรกลับ

.....

ฉันเก็บความสงสัยว่า “พ่อคุยกับอะไรกับแม่” เอาไว้ในใจ และตั้งใจว่า เย็นนี้ เป็นตายร้ายดียังไง ฉันจะต้องถามพ่อหรือแม่ให้รู้เรื่อง ฉันจะไม่เก็บความสงสัย และคิดเองเออเองคนเดียวอีกต่อไปแล้ว

แต่เย็นวันนั้น แม่ไม่ได้มารับฉัน

แม่ให้น้ำขวัญ ที่ทำงานที่เดียวกับแม่ และลูกน้ำเรียนโรงเรียนเดียวกับฉัน มารับแทน

หน้าตาน้ำขวัญเหมือนร้องไห้มา พ่อเห็นฉันกับพีตันปี น้ำขวัญก็เข้ามาถอดเราสองคน แล้วบอกว่า

“แม่ให้น้ำมารับหนูไปโรงพยาบาล”

ฉันมองหน้าพีตันปี ทำท่าหงๆ กำลังจะถามว่า ทำไมต้องไปโรงพยาบาล ทำไมไม่ส่งฉันกลับบ้าน พีตันปีเห็นน้ำขวัญตาแดงๆ เลยสะกิดแขนฉันไว้ไม่ให้พูด ฉันเลยต้องยอมขึ้นรถไปแต่โดยดี

และในระหว่างที่นั่งไปในรถ พีตันปีเอาโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งได้คืนหลังจากต้องไปฝากคุณครูประจำชั้นไว้มาเล่น ฉันก็ทำ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แบบเดียวกัน เพราะไม่มีอะไรทำ และหน้าตาน้ำขวัญก็ดูเศร้า
จนฉันไม่กล้าชวนคุยอะไร

แต่เมื่อเปิดมือถือ เข้าเฟซบุ๊กตัวเอง

ฉันตัวชา มือสั่น จนมือถือหล่น แล้วก็ร้องกรี๊ดออกมา
เสียงลั่น

น้ำขวัญที่กำลังขั้บรถ ถึงกับสะดุ้งเฮือก เมื่อเห็นว่า
ฉันเป็นอะไร ก็รีบร้องบอกพี่ต้นปีเสียงดัง

“ต้นปีคุณ้องเร็วลูก” พี่ต้นปีที่นั่งข้างคนขับรีบก้าวไปนั่ง
ข้างๆ ฉันข้างหลัง แล้วกอดฉันไว้แน่น ตาแดงก่ำ

พี่ต้นปีคงเห็นข้อความเดียวกับที่ฉันเห็น เป็นข้อความจาก
หัวหน้างานของแม่ โพสต์ที่หน้าเฟซบุ๊กแม่ โดยแท็กฉันและพี่ต้นปี
“RIP พ่อเอก ขอเป็นกำลังใจให้แม่ปี พี่ต้นปี และน้องวันศุกร์”

และมีข้อความอีกมากมายเต็มหน้าเฟซบุ๊ก ที่ฉันไม่ได้อ่าน
อีกแล้ว เพราะน้ำตากลบตาจนพูดอะไรไม่ออก ฉันร้องไห้โฮ
มาตลอดทาง ส่วนพี่ต้นปีก็กอดฉันแน่น ทั้งที่พี่ต้นปีก็น้ำตาคลอ
ตลอดเวลา

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล ฉันไม่รู้ใครต่อใครมากันเยอะ
ไปหมด ทุกคนมากอดแม่ และกอดฉันกับพี่ต้นปีไว้แน่น และฉัน
ได้รู้ว่าน้ำขวัญตั้งใจจะพาฉันมาหาพ่อ แต่มาไม่ทัน

พ่อขับรถประสานงากับรถสิบล้อที่ขับกินเลนเข้ามา รถพ่อ
แหกโค้งลงข้างทาง

ประเภทเยาวชน

พ่อตายทันทีในที่เกิดเหตุ และหมอพยายามช่วยปั๊มหัวใจ แต่พ่อไม่กลับมา

พ่อไปกับผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นบาดเจ็บสาหัสและมาตายที่โรงพยาบาล

มีคนเห็นเหตุการณ์บอกว่ารถพ่อเพิ่งเลี้ยวออกมาจากโรงแรมแห่งหนึ่งแถวๆ นั้น

งานศพของพ่อ มีคนมามากมาย ทั้งที่เป็นญาติๆ เพื่อนพ่อ เพื่อนแม่ และคุณครูที่โรงเรียนของฉัน ทุกคนเข้าไปกอดแม่ มีข้อความเป็นกำลังใจส่งมามากมาย

ฉันเห็นแม่ร้องไห้วันที่รับศพพ่อวันเดียว จากนั้น แม่ก็ไม่เคยร้องให้อีกเลย

วันหนึ่ง ในวันสวด ฉันได้ยินเสียงแว่วๆ จากคุณป้าข้างบ้านที่มาฟังสวดศพด้วย

“แม่ปีใจเย็นมาก เป็นฉันนะ ตายก็ไม่เผาศพ”

“โซ่ผ้าไปตายกับเมียน้อย เป็นฉันนะ จะประจานทั้งคู่”

ตลอดงานศพพ่อ จนถึงวันเผา แม่ทำตัวเป็นปกติมาก แม่ก็ยังทำอะไรๆ ให้ฉันและพี่ต้นปีตามปกติ ทุกวัน แม่จะเอาอาหารที่พ่อชอบมาวางไว้ข้างๆ โลง แล้วเคาะพุดอะไรบางอย่าง

วันเผา แม่บอกให้ฉันไปกราบลาพ่อ แต่แม่ไม่เข้าไป

เมื่อฉันถามว่า “แล้วแม่ไม่ไปดูพ่อหรือ”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แม่ยิ้มๆ แล้วบอกว่า

“ไม่หรอก แม่มีความทรงจำที่ดีของพ่ออยู่ในใจแล้ว”

ส่วนศพของผู้หญิงคนนั้น เผาหลังจากงานพ้່อผ่านไป แม่ไปงานผู้หญิงคนนั้นด้วย พ่อแม่ของผู้หญิงคนนั้น หลบตา ไม่กล้าสู้หน้าแม่ ฉันไม่เข้าใจว่า ทำไมแม่ถึงต้องไปงานเขา ทั้งที่เขาแย่งพ่อไปจากแม่ และเขาเป็นส่วนหนึ่งทำให้พ่อตาย แต่ฉันก็ไม่กล้าถาม

วันสุดท้ายที่ฉันได้อยู่กับพ่อ คือวันลอยอังคาร

แม่พาฉันและพี่ต้นปีไปลอยอังคารพ่อยังทะเลแห่งหนึ่งที่ครอบครัวเรา เคยมาเป็นครั้งสุดท้าย

วันนั้น แม่ยิ้มแยมแจ่มใสเป็นปกติ และฉันก็ตัดสินใจที่จะคุยกับแม่เรื่องนี้

“แม่รู้เรื่องพ่อมีคนอื่นนานหรือยังคะ”

แม่ยิ้ม

“แม่รู้ตั้งแต่วันแรกที่พ่อดีแล้วละ เขาว่าผู้หญิง มีเซนส์ดี หนูเชื่อแม่ไหมละ”

(เขือสี เพราะฉันเองก็เซนส์ดี แต่แค่ฉันไปสนใจเรื่องอื่นมากกว่าเท่านั้นเอง)

“แล้วทำไม....”

แม่คงรู้ว่า ฉันจะถามอะไร

ประเภทเยาวชน

“แม่ไม่โกรธพ่อหรอก เขาเลือกทางเดินชีวิตของเขาเอง ส่วนแม่ทำหน้าที่ของแม่อย่างดีที่สุดแล้ว”

“ชีวิตคนเรา มันมีทั้งสุขและทุกข์ค่ะวันศุกร์ ที่สำคัญ คือ เวลาเจอความทุกข์ เราจะผ่านมันไปยังไง แม่มีหนู แม่มีพี่ต้นปี หนูคือความสุขของแม่”

“หนูยังต้องเจอเรื่องอะไรอีกมากมายในชีวิต ความทุกข์ มันเข้ามาแล้วก็จากไป ไม่มีอะไรอยู่กับเรานานหรอก แต่หนูต้องมีชีวิตต่อไปอย่างมีความสุข นั่นแหละสำคัญที่สุด”

“แล้วตอนนี้แม่มีความสุขไหมคะ” ฉันทถามแบบเด็ก อายากรู้อายากเห็น

“มีความสุขมากค่ะ เพราะความสุขของแม่ อยู่ตรงนี้ไง” แม่กอดฉันและพี่ต้นปี

ฉันอยากจะถามว่า แล้วแม่ยังคิดถึงพ่อไหม แต่ฉันก็เดาว่า แม่คงตอบเหมือนวันที่เฝ้าพ่อ คือ ความทรงจำดีๆ ของพ่อ อยู่ในใจแม่แล้ว

ฉันไม่รู้ว่าฉันจะมีชีวิตอย่างมีความสุขได้เหมือนวันที่พ่อเคยอยู่ไหม แต่ฉันรู้ว่าทุกครั้งที่มีปัญหาฉันจะต้องผ่านมันไปให้ได้ด้วยความเข้มแข็งอย่างที่แม่เป็น

วันนี้ ฉันอาจจะยังโกรธพ่อ แต่ฉันก็รู้ว่าความโกรธมันจะค่อยๆ จางหายไป เหลือแต่ความทรงจำดีๆ ที่ฉันจะต้องจดจำไว้ และในวันนี้ ฉันมีแม่ที่รักฉัน มีพี่ต้นปีที่แม่จะชอบแก้มฉัน แต่วันที่

พ่อเสียแล้วที่ต้นปีกอดฉันไว้แน่น ฉันก็ได้รู้ว่าอ้อมกอดของที่ต้นปี
อบอุ่นไม่แพ้อ้อมกอดของพ่อเลย

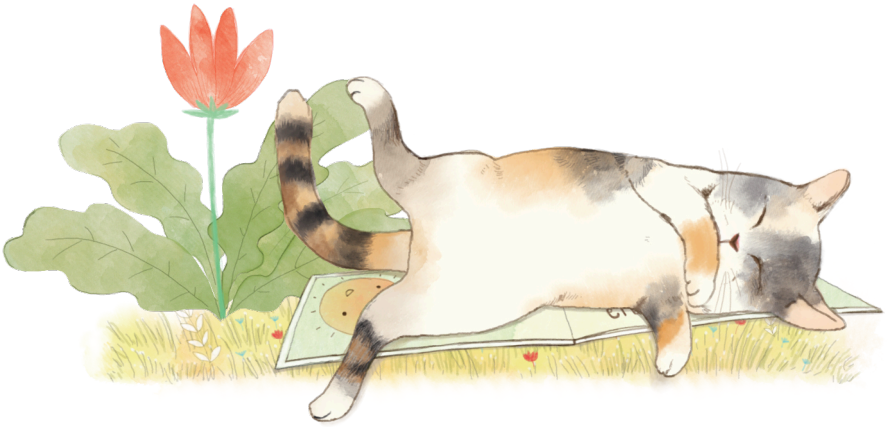
ถ้าพ่อมีโอกาสได้ยินฉัน ฉันคงจะบอกพ่อว่า

“ครอบครัวเราสบายดี และหนูจะมีชีวิตอย่างมีความสุข
ในทุกๆ วัน พ่อไม่ต้องห่วงหนูนะคะ”

เกี่ยวกับผู้เขียน

กานต์หทัยชนก ขอมผลกลาง (กานต์ศ) อายุ 14 ปี เป็นชาวจังหวัด
นครราชสีมา ปัจจุบันศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (หลักสูตรสอง
ภาษา) โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครราชสีมา

“

สำหรับฉัน ฝนที่ตกอยู่ตรงหน้า มันคือสายรุ้ง ลุงจะเลือกมองว่าวันนี้ท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่น หรือจะมองว่าไม่นาน หลังจากนี้อาจจะมีสายรุ้งทอดยาว ไม่มีฝนไหนที่จะตกตลอดไป

”

ภาพวาดของหญิงเร่ร่อน

ภัทรพร รามัญ

ไหนหรือ ความจริงบนโลกใบนี้ อะไรที่จะคงอยู่ตลอดไป “ไม่มี”

“ไม่มีอะไรจริงยั่งยืน” “ไม่มีอะไรคงอยู่ตลอดไป”

หญิงสาวเร่ร่อนคนหนึ่งกล่าว พร้อมกับวาดรูปไปพลางๆ เธอเคยมีทุกอย่าง เงินทอง ชื่อเสียง ลาภยศ เพื่อนฝูง แต่วันนี้เธอกลายเป็นเพียงแค่คนเร่ร่อนหน้าตามอมแมมไปเสียแล้ว

เธอเริ่มออกเดินเตร่ไปตามทาง เสียงลากขายกระบะโปรงสี น้ำเงินเข้มของเธอตั้งพร้อมกับเสียงก๊วเท้า เธอเดินไปเรื่อยๆ แล้วพบกับหนอนตัวหนึ่งบนใบไม้

“แหะ... แกช่างน่าเกลียดอะไรเช่นนี้” เด็กน้อยคนหนึ่ง กำลังจ้องมองดูหนอนด้วยความขะแยง

เธอเดินไปใกล้ๆ หนอนและเด็กคนนั้น เด็กน้อยมองหน้าเธอด้วยความง และแอบกลัวในเวลาเดียวกัน

“คุณกำลังจะทำอะไรครับ” เด็กน้อยกล่าวด้วยความสงสัย

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

หญิงสาวเร่ร่อนหยิบกระดาษพร้อมดินสอสีขึ้นมา
นั้นเป็นสิ่งเดียวที่เธอพกมา และเป็นสิ่งเดียวที่เธอมี

“หนูมองว่ามันน่าเกลียดเธอ” หญิงเร่ร่อนกล่าวด้วย
น้ำเสียงห้วนๆ พร้อมกับยิ้มมุมปาก และวาดภาพเจ้าหนอนตัวนั้น

เด็กน้อยสงสัยว่าทำไมเธอถึงเลือกวาดสัตว์ที่หน้าตา
น่าเกลียดเช่นนี้ แต่ไม่นานเธอก็วาดเสร็จ พร้อมโชว์ให้เด็กน้อยดู
เขาทำหน้างวว่าทำไม เธอจึงวาดผีเสื้อที่มีลวดลายสวยงาม
สีม่วงน้ำเงินสด มีปีกแผ่ขยายใหญ่

“นั่น...นั่นมันไม่ใช่หนอนนี่ครับ คุณวาดผีเสื้อทำไมกัน”

“ใช้สิ นี่แหละหนอน หนอนที่หน้าตาอัปลักษณ์ก็ไม่ได้
คงสภาพนี้ตลอดไปหรอกนะ สักวันมันกลายเป็นผีเสื้อที่โฉบบิน
ไปได้อย่างอิสระ” หญิงสาวเร่ร่อนกล่าวมุมปากของเธอคล้ายกับ
กำลังยิ้ม แต่ดวงตาของเธอกลับมีน้ำตาคลอเข้าเต็มไปหมด
พร้อมเดินจากไป

เธอเดินไปเรื่อยๆ รู้ตัวอีกทีก็ค่าเสียแล้ว ไม่นานเธอเจอ
ศาลาไม้เก่าๆ เธอจึงตัดสินใจนอนที่ศาลานั้น

“เปาะแปะๆ เปรี๊ยะ โครม!!” จู่ๆ เสียงฝนดังขึ้น เธอ
สะดุ้งสะดุ้งตื่นขึ้นมาและพบว่านี่เช้าเสียแล้ว เธอพบกับคุณลุง
เก็บขยะคนหนึ่งนั่งอยู่ในศาลาเดียวกับเธอ แต่คุณลุงคนนั้นหน้าตา
เต็มไปด้วยความโศกเศร้า เขาเพียงแต่นั่งมองคุณฝนที่ถาโถมลงมา
เนื้อตัวคุณลุงมอมแมมเยี่ยงหญิงเร่ร่อน

ประเภทเยาวชน

“ลุงจะออกไปเก็บขยะเหรอ ตอนนี่ฝนตกหนักนะ”
เธอกล่าวด้วยเสียงหัวเราะ

“ลุงเดินทางมาตั้งไกลแต่ต้องมาหยุดที่ศาลาเก่าๆ อีกตามเคย เหมือนกับชีวิตของลุงพยายามทำอะไรตั้งมากมาย สิ่งตอบแทนที่ได้คือ หนี้สิน การถูกเหยียดหยาม ความรู้สึก ที่มีให้ตัวเองมีแต่ความต่ำต้อย แต่ตรงสุดทางก็ยังไม่เจอความสุขอีกตามเคย” ลุงกล่าว สีหน้าของลุงยังยิ้ม แต่เป็นการยิ้มแนวประชดตัวเองเสียมากกว่า

“ลุง... ลุงนั่งมองฝนที่ตกตอนนี้สิ ฉันกำลังจะวาดมัน”
หญิงเร่ร่อนกล่าว พลังหยิบกระดาษและดินสอสีขึ้นมา

ไม่นานหล่อนก็วาดเสร็จ

“นี่มันไม่ใช่ ฉันไม่เห็นจะเห็นสายรุ้งตรงไหนเลย
เธอวาดอะไรของเธอ”

“สำหรับฉัน ฝนที่ตกอยู่ตรงหน้า มันคือสายรุ้ง ลุงจะเลือกมองว่าวันนี้ท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่น หรือจะมองว่าไม่นานหลังจากนี้อาจจะมีสายรุ้งทอดยาว ไม่มีฝนไหนที่จะตกตลอดไป ในเมื่อฝนอะไรมามากมาย อดใจรอดูสายรุ้งที่กำลังทอดยาวหน่อยไม่ได้เชียวนะหรือ” หญิงเร่ร่อนกล่าวตอบ สายตาเธอคลอไปด้วยน้ำตาอีกครั้ง แต่เธอก็ยังคงยิ้มมุมปาก

ไม่นานฝนจะหยุดตก เธอเดินออกจากศาลาไม้แห่งนั้นเดินไปตามทางข้างหน้าโดยไม่หันกลับมามองศาลาไม้ จนหายลับไปจากสายตาของลุงเก็บขยะ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

เธอเดินไปเรื่อยๆ ไม่มีใครรู้จักดูหมายของเธอ มือของเธอถือแค่กระดาษวาดรูปกับดินสอสี ผู้คนที่สวนทางกับเธอต่างพากันมอง สภาพของเธอนั้นช่างดูไม่ได้เอาเสียเลย บ้างก็กลัวชุดกระโปรงยาวสีน้ำเงินที่เธอใส่ บ้างก็กลัวสายตาท่าทางของเธอ ไม่มีใครรู้เลยว่า เธอเจอกับอะไรมามาก บ้าง อะไรทำให้เธอ กลายเป็นเช่นนี้

“ฉันเหลือกระดาษอีกแค่สองแผ่นเท่านั้น” หญิงเร่ร่อนกล่าว

เธอออกเดินเตร่ไปตามทาง ผ่านไปวันสองวัน เธอเริ่มรู้สึกอ่อนแรง และหิวโหย เธอจึงลงไปนั่งพักในตรอกเล็กๆ ตรอกหนึ่ง

“ฉันแบ่งให้” เสียงใสๆ เสียงหนึ่งเปล่งออกมาจากหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่ง

หญิงเร่ร่อนไม่รีรอ รีบคว้าขนมปังในมือหญิงสาววัยรุ่นทันที

หญิงคนนั้นลงไปนั่งข้างๆ กับหญิงเร่ร่อน เมื่อกินขนมปังเสร็จ หญิงเร่ร่อนหันหน้าไปทางหญิงสาว แต่กลับไม่เห็นอะไรเลย นอกจากผ้าคลุมปิดบังใบหน้า ราวกับไม่ยากให้มีใครเห็น

“เธอน่ะ หน้าตาน่าเกลียดหรือไง จะเอาผ้าปิดหน้าไปทำไมกัน”

“ฉันนะหรือ ฉันไม่เหมือนคนอื่นหรอก ฉันไม่สนคำคนอื่น ไม่สนสายตาที่คนอื่นเขามองมาหรอก”

ประเภทเยาวชน

หญิงเร่ร่อนฟังเธอพูด พร้อมมองไปยังชุดที่เธอสวมใส่

“เธอนะ นอนกับผู้ชายเพื่อแลกเงินรึไง” หญิงเร่ร่อนถาม
อย่างตรงไปตรงมา

“ใช่ ชีวิตฉันก็มีค่าแค่นี้แหละ บ้าล่ะลองมองไปรอบตัว
ฉันสิ สภาพสังคมที่ต้องอยู่ ผู้คนที่ต้องเจอ ฉันไม่มีเงินจะยาไส้ ไม่มี
ใครสนใจหรอกกว่าจะเป็นหรือตาย พ่อกับแม่ยังไม่เคยเจอหน้าเลย
ชีวิตฉันมันไปได้ไกลเท่านี้แหละ” เธอกล่าว

น้ำเสียงของเธอหนักแน่น แต่เมื่อหญิงเร่ร่อนมองเข้าไป
ในตาหนูน้อยจริงๆ กลับพบความทุกข์ที่ต้องแบกรับ สายตาที่
บ่งบอกถึงความเศร้า ความสิ้นหวัง

หญิงเร่ร่อนเงยหน้ามองไปรอบๆ ตัว พบว่าตรอกที่เธอได้
เข้าไปนั่งพัก ขวนหุดหู่เสียไม่มี มีแต่ร่องรอยของการมั่วสุม เธอมอง
พลาทอยิบกระดาศที่เหลืออยู่ออกมา

“เธอนะ หน้าตาสวย อายุยังน้อยนะ นั่งตรงนี้สักประเดี๋ยว
ฉันจะวาดรูปให้ดู”

หนูน้อยมองด้วยความงงและสงสัยว่า ทำไมหญิงเร่ร่อน
ที่ไม่มีอะไร เนื้อตัวมอมแมม ชุดขาดร้วย จึงมีอารมณ์วาดรูปกันนะ

ไม่นานหญิงเร่ร่อนก็วาดเสร็จอีกตามเคยพร้อมกับโซวีให้
หญิงวัยรุ่นดู

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“บ้านนะ วาดไม่เห็นจะเหมือนฉันเลย ฉันไม่ได้อยู่ในทุ่งดอกไม้สีเหลืองอร่ามเช่นนี้ ฉันไม่ได้มีชุดสีขาวผ่องราวกับเจ้าหญิงหรือกระนะ แล้วหน้าตาของฉันก็ไม่ได้มีความสุขแบบนั้นด้วย” หนูน้อยกล่าวตอบไปด้วยความแอบโมโหอยู่เล็กน้อย

“ใช่ ตอนนี้เธอไม่มีเลยสักอย่าง เธออาศัยอยู่ในตรอกขอมซ่อ ใส่เสื้อผ้าแวบๆ แวมๆ ทำตัวแข็งกระด้าง ไม่สนโลก แต่ที่ฉันวาดนะ มันคือสิ่งที่อยู่ในตัวเธอต่างหาก เธอจะแบ่งขนมให้ฉันทำไม เธอไม่ได้สงสารฉันหรือเธอ”

หญิงสาววัยรุ่นนิ่งไป...

“ในใจของเธอนะ ฉันยังเห็นทุ่งดอกไม้มันั้น ฉันเห็นเธอใส่ชุดพวกนั้น ฉันเห็นเธอยิ้มอย่างที่ไม่เหมือนไม่รู้เลยว่าความทุกข์คืออะไร เธอนะ...เธอเอาอะไรมาตัดสินคุณค่าของตัวเอง เธอเอาอะไรมาตัดสินว่าชีวิตเธอจะอยู่แค่นี้ เธอเอาอะไรมาตัดสินให้ตัวเองไม่มีความสุขกันนะ ทั้งที่ชีวิตของเธอเป็นเหมือนกับถนนยาวสุดลูกหูลูกตา”

หญิงสาววัยรุ่นทำท่าครุ่นคิด เหมือนสำนึกและเข้าใจในสิ่งที่หญิงเร่ร้อนพูด

หญิงเร่ร้อนกล่าว พร้อมหยิบกระดาษทั้งสี่แผ่นที่เธอมีออกมา

“รูปผีเสื้อที่สวยงามสดสง่างาม ดูเป็นอิสระ ก่อนหน้านี้อาจต้องเป็นหนอนที่หน้าตาน่าเกลียดมาก่อน ถูกผู้คนขยี้เหยียด แต่มันก็ไม่ได้น่าเกลียดอย่างนั้นตลอดไป เปรียบดังความทุกข์ที่ยืดติดเพียงแค่หน้าตา ลองมองข้ามเข้าไปภายในจิตใจจริงๆ ของคนเราสักหน่อยจะเป็นไรไป”

ประเภทเยาวชน

“รูปลายรุ้ง ฉันทะไม่เห็นสายรุ้งจริงๆ หรือก ฝนตกหนักจนท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาเข้ม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ฝนจะตกตลอดไป ไม่ได้หมายความว่าหลังฝนตก สีของท้องฟ้าจะมีดีครึ้มแบบนี้ตลอดไปเช่นกัน เปรียบตั้งความทุกข์ที่ถ้าโถมเข้ามา ถึงแม้จะหนักหนาเพียงไร ถ้าเราอดทนมากพอ เมื่อผ่านไปได้ มันอาจจะดีกว่าที่เคยผ่านมาก็ได้”

“รูปของเธอ นะ หญิงสาวผู้มีความสุข แต่ความทุกข์เกิดจากความคิดของตนเอง ก่อนที่เราจะโทษทุกสิ่งทุกอย่าง ลองย้อนกลับมามองตัวเองก่อนว่า เราพยายามทำอะไรอย่างเต็มที่หรือยัง ไม่มีอะไรกำหนดคุณค่าตัวเราได้ นอกจากตัวเราเอง”

“แล้วทำไมแผ่นสุดท้ายไม่มีภาพวาดละ ป้าจะเก็บไว้ทำไม”

“ผิดแล้ว... มันเป็นกระดาษเปล่าๆ แต่มีหลายสิ่งหลายอย่าง เปรอะเปื้อน มีรอยมากมายบนกระดาษ จนกลายเป็นสีอมน้ำตาลไปแล้ว มันไม่ได้ขาวเรียบอีกต่อไป แต่มันก็เป็นกระดาษอยู่ดี มันเป็นกระดาษที่ผ่านอะไรมาตั้งมากมาย ไม่ได้ขาวสะอาดเรียบน่าใช้อีกแล้ว แต่ฉันมองว่ารอยที่เกิดขึ้นบนกระดาษคือภาพที่อยู่ในกระดาษแผ่นนี้ ฉันไม่ได้มองว่ามันเป็นกระดาษที่ไร้ค่าแต่อย่างใด แถมมีเสน่ห์ในตัวมันเองด้วยซ้ำ”

ฝากถึงคนที่ได้อ่าน...

ทำไมหญิงหญิงเร่ร่อนถึงเข้าใจชีวิตขนาดนี้กันนะ ตกลงเธอเจออะไรมาบ้างกันแน่ ?

แล้วคุณล่ะ เข้าใจรสชาติชีวิตของตัวเองมากแค่ไหน
ไม่จำเป็นว่าคุณอายุเท่าไร ไม่จำเป็นว่าคุณเกิดเป็นใคร ไม่สำคัญว่า
คุณจะมีความสุขมากแค่ไหน ไม่สำคัญว่าคุณจะทุกข์ใจมากเท่าใด
เพราะสุดท้าย เดี่ยวมันก็ผ่านไป

ถ้าชีวิตที่ไม่เจอเรื่องทุกข์ใจ มันจะเรียกว่าชีวิตที่สมบูรณ์แบบ
แบบนี้ไหมนะ

ต้นไม้ถ้าไม่มีราก ลำต้นคงพัดเป๋ไปตามลม

เปรียบเทียบทุกข์ให้เป็นตั้งรากของต้นไม้ที่ช่วยพยุงให้
ลำต้นมันคงแข็งแรง ไม่ใช่เปรียบเป็นตั้งแฉ่งที่คอยถ่วงประสบการณ์
และความพยายาม

เกี่ยวกับผู้เขียน

ภัทราพร รามัญญ์ (โบนนัส) กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
มารีวิทย์บ่อวิน ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่จังหวัดชลบุรี “ภาพวาดของหญิง
เร่ร่อน” เป็นผลงานชิ้นแรก แม้จะไม่ดีที่สุดในสายตา แต่มีความสุขและภูมิใจที่ได้
เขียนขึ้นมา

“

แม่พาหนูวาดรูป ในห้องที่คุณพระอาทิตย์
ส่งแสงสีส้ม สาดเข้ามา ย้อมเข้ากับสีที่สาดลงไป
บนผืนผ้า แม่กำลังยิ้มไปกับมัน หรือบางครั้งที่
คุณก้อนเมฆป่วยแล้วร้องไห้ลงมา แม่ก็จะร้อง
ตามคุณก้อนเมฆไปพร้อมๆ กับการวาดรูป

”

๓๓๓

ปฐพีพัทธ์ อัคราพูนรัตน์

วันนี้ครูพินเขาสอนเรื่องระบบหายใจในวิชาวิทยาศาสตร์ ครูพินให้พวกเราลองสูดหายใจแล้วกลืนไว้ “ค้างไว้สัก 5 วินาทีสิ ทำได้มั๊ย” ครูพินเองก็ทำพร้อมๆ กับพวกเราด้วย ก็ไม่มีใครทำได้ ถึง 5 วิเลย มีแค่หนูที่ฮึดเข้าไปเสียจนหน้าปูดหน้าเขียวหมด ครูพินก็แซวหนูใหญ่ เพื่อนๆ ก็หัวเราะชอบใจ หนูก็เขินเป็นนะคะคุณครู

หนูย้ายเข้ามาเรียนกลางเทอม เรียนไปได้ไม่ถึงอาทิตย์เลยยังไม่มีเพื่อนสนิท วิชาภาษาไทยคุณครูสั่งให้พวกเราเขียนเรียงความเกี่ยวกับแม่ หนูรู้ทันทีที่ครูสั่งการบ้านว่า หนูจะเขียนอะไรลงไป มันต้องเป็นเรื่องของรูปวาดจตุรัสโลกของเจ้ามู๋ที่ติดอยู่บนผนังห้องนอนของเราอย่างแน่นอน...

หนูมีพ่อที่ไม่เคยอยู่บ้าน และหนูก็มีแม่ที่ชอบตีหนูแบบไม่ค่อยเข้าใจว่าหนูคิดอะไร แต่ทุกครั้งที่แม่ตีหนู แม่จะเข้ามากอด แล้วร้องไห้เป็นประจำ หนูไม่รู้ว่าครอบครัวของหนูเรียกว่าครอบครัวสุขสันต์หรือเปล่า แต่หนูก็ไม่กล้าจะพูดว่าเป็น

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ครอบครัวที่มีดหม่นด้วยสิ เพราะเพื่อนร่วมชั้นบางคน เขาไม่รู้
แม้กระทั่งหน้าตาของพ่อแม่เลย สิ่งนี้คุณครูบอกให้หนูเรียกมันว่า
ความสงสาร “แล้วหนูล่ะจะ แต่งโม สงสารแม่มี๊ย” คุณครูถาม
หนูต่อ แต่หนูไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เพราะหนูไม่แน่ใจเหมือนกัน
ว่าหนูรู้สึกยังไงกับแม่ของหนู รอยแผลฟกช้ำตามตัวเผยให้เห็น
ทุกครั้งทีอาบน้ำ เป็นร่องรอยของมือแม่ทั้งนั้น แต่หนูรู้ว่า แม่
เสียใจกับสิ่งที่ทำ ไม่งั้นคงไม่ร้องไห้หนักหนาขนาดนี้หรอก
แต่นี้ไม่ได้แปลว่าแม่เอาแต่ร้องไห้หรอกนะคะ บางครั้งแม่ก็มี
ความสุขมากเสียจนทำอะไรหลายๆ อย่างพร้อมกันได้อย่างกับ
แยกร่างนะ แต่ก็ดูเหมือนจะมีน้อยชิ้นนะที่จะทำสำเร็จ

แม่ของหนูเป็นไปโพลาร์คะ

ในวันนั้น ใครๆ เขาก็ร้องไห้เศร้าเสียใจกันหมด มีหนู
คนหนึ่งที่ไม่ได้ร้องไห้เลย หนูเศร้าแหละ แต่แม่เคยบอกหนูไว้ว่า
ถ้าอดทนไม่ร้องไห้ จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่แข็งแกร่งมาก ถึงแม้ว่า
แม่เองจะทำได้ตามที่พูดก็ตาม หนูเลยไม่ร้องไห้ในวันงานศพแม่
ทุกคนทั้งป้า น้า อา ก็ต่างเข้ามาหาหนู พาหนูไปนั่งไปนี่ตามใจ
อยากเลย หนูรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเจ้าของหญิง อยากได้อะไร
อยากกินอะไรก็ได้หมด ต่างกับตอนอยู่กับแม่ลิลับ แม่จะชอบ
บังคับให้หนูกินนู่นนี่ ขนมห้าห้า ห้าม ห้าม ห้ามทุกสิ่งทีหนูอยาก
ได้ หนูไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องห้ามอะไรตั้งขนาดนั้น ต้องมาคอย
จับตาดูหนูตลอดเวลาว่าแอบกินขนมหรือเปล่า ตอนอยู่โรงเรียน
ก็เหมือนกัน วันนั้นหนูซื้อขนม 5 บาท จับมันเข้าปากเคี้ยว
กรุบกรอบอ่อยเหาะ แต่หนูก็เหลือบไปเห็นผู้หญิงข้างรั้วยื่น

ประเภทเยาวชน

มองอยู่ ที่แรกก็ตกใจนึกว่าแม่ แต่คงไม่หรอก แม่จะมาอยู่ที่นี่ ได้ยังไง พอกลับมาตอนเย็นก็ชัดเจน แม่ทำรอยฟกช้ำเพิ่มขึ้นมา อีกตั้งหลายรอยเลย หนูเจ็บนะ แต่หนูไม่ร้องสักอะ เพราะหนูเป็น เด็กหญิงแดงโมที่แข็งแกร่งมากๆ และก็เหมือนเดิม แม่จะโผล่ตัว เข้ามากอดหลังจากพิธีกรรมเสร็จสิ้น ร้องให้ไปขอโทษไปลูบหัว เหมือนกำลังไล่ดูว่าแดงโมลูกนี้พอเหมาะพอเจาะจะเจาะกินหรือยัง

แต่คงไม่มีวันนั้นอีกแล้ว เพราะวันนี้หนูเป็นเจ้าหญิง ปากก็ซื้อไอติมให้ น้ำก็ซื้อโกโก้ให้ อาก้ซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ให้ (ถึงหนูจะไม่ค่อยอยากได้เท่าไรก็ตาม) แต่วันนี้จึงเรียกได้ว่า หนูมีความสุขค่ะ วันนี้เด็กหญิงแดงโม มีความสุขในวันงานศพของ แม่ตัวเอง

ก็ดูสิเหมม อยากรู้ได้อะไรก็ได้ ถ้าไม่ให้อายุเป็นทุกข์ หนูว่า มันก็จะดูไม่สัมพันธ์กันเท่าไรนะ

หลังจากพิธีเผา ควันสี่ด่ำล่อยละล่องค่อยๆ แฝงตัวไปกับ คุณเมฆขาวที่จับตัวกันเป็นกลุ่มก้อนกันอยู่บนฟ้า

“เหมือนแกะดำในฝูงแกะขาวเลยเนอะ” ป้าที่ยืนจูงมือ หนูอยู่พูดขึ้น ทุกคนเองก็มีสีหน้าที่เศร้า บ้างก็ร้องไห้ บ้างก็ยืนนิ่ง กับเสื้อสีดำที่พวกเราใส่อยู่แล้ว มันทำให้ดูเหมือนแกะดำบนดินกับ ฝูงแกะขาวบนฟ้าจริงๆ แต่แกะดำบางตัวกำลังออกจากฝูงไป เพื่อ อะไรล่ะ ลอยไปหาแกะสีขาวทั้งที่ไม่ใช่สีเดียวกันกับเรา เพื่ออะไรละ หนูไม่รู้เลยจริงๆ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

คำพูดสั้นๆ เมื่อตะกี้ของป้าค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นหยาดน้ำตาไหลลงอาบแก้ม แวนตาที่ใสอยู่ฝ้าขึ้นไปตามลำดับ หนูไม่ร้องไห้หรือว่าหนูเป็นแกะดำคุณสองกันนะ

เก้าอี้พลาสติกสีแดงกำลังถูกทยอยเก็บ มีรูปของแม่ตั้งอยู่ยังไม่ถูกเคลื่อนย้ายไปไหน หนูนั่งรอป้า น้ำ อา กำลังคุยกับพ่อหนูที่เพิ่งจะมาถึงงานเมื่อครู่อยู่ พ่อกลับมาจากเมืองนอกหลังจากหายไปนานมาก

ตอนที่พ่อหนูเดินเข้ามา หนูแทบจำไม่ได้เลย เพราะพ่อมีเส้นผมครบหัวทุกเส้น คือตอนที่เรายู่ด้วยกัน พ่อหนูเขาไม่มีผมแหละ หัวใสกลมเกลี้ยงเป็นเงาแวบเลย และหนูจะชอบไปลูบหัวพ่อเล่น พ่อก็ชอบเหมือนกันบอกว่ามันจืดจืด ทุกคนเองก็คงตะลึงด้วยเหมือนกัน ตอนที่เห็นพ่อเดินมาวางดอกไม้กระดาชต่อหน้าแม่นะ พวกเขาเอาแต่ทำหน้าที่ซึ่งจริงจังใส่พ่อตลอดเลย มีแต่หนูที่วิ่งเข้าไปกระโดดกอดเรียกหาพ่ออยู่คนเดียว

หลังจากฝันดีไปกับนิทานที่พ่ออ่านให้ฟัง แต่หนูเกิดปวดซึ่งฉ่องเลยตื่นขึ้นมากลางดึก แม่ไม่ได้อยู่ข้างๆ อีกแล้วเลยไม่มีคนพาไป ท่ามกลางทางเดินมืดๆ หนูเห็นแสงไฟที่ลอดออกมาจากประตูที่แง้มไว้ ไม่ได้ปิดสนิท ข้างในมีลุง ป้า น้ำ อา แล้วก็นั่งอยู่บนโต๊ะอาหารกันครบหน้าเลย หนูไม่ได้ตั้งใจจะแอบดูนะ แต่เดินผ่านไป สายตาก็เห็นหมดแล้วว่าข้างในมีใครอยู่ แล้วทำอะไรกัน

ถึงไม่ได้ยิน แต่หนูพอจะเดาออกว่าพวกเขาคุยอะไร พวกเขากำลังคุยว่าใครจะเลี้ยงดูหนูต่อไปแน่นอน หนูอยากบอก

ประเภทเยาวชน

พวกเขาชนะว่า หนูดูแลตัวเองได้เพราะหนูทอดไข่เจียวเป็นแล้ว แต่ หนูก็ไม่ได้พูดออกไปเพราะถึงพูดออกไป ผู้ใหญ่ก็คงจะหัวเราะ แล้วลูบหัวบอกว่า “เป็นเด็กดีนะ” เท่านั้นแหละ

หนูยังไม่ได้เล่าให้ฟังเลยสินะคะว่า ตั้งแต่วันนั้นที่พ่อหนู ตบหน้าแม่แรงมาก แต่กลายเป็นว่าพ่อโดนแม่ชกคืนตัวเซ ขนของล้มระเนระนาด เข้ามาหนูก็ได้มาอยู่กับพ่อเลย คอนโด ที่กรุงเทพหรือใหญ่โตจนน่าใจหาย อาหารก็อร่อย แต่คนที่หนู กินข้าวเย็นด้วยไม่ใช่พ่อ หนูกินกับเจ้าฟิงค์กวิน ตึกตาเพนกวิน ที่น่ารัก ของขวัญวันเกิดหนู พ่อไม่ค่อยอยู่บ้านเลย ไม่ว่าจะตอนที่ อยู่กับแม่ หรือไม่มีแม่อยู่ก็ตาม ไม่นานหนูก็ได้กลับมาอยู่กับ แม่เหมือนเดิม เพราะโรงเรียนหนูก็ยังอยู่ที่เชียงใหม่อยู่ดี แล้วแม่ก็ไปรับหนูถึงที่ด้วยแหละ (มาตอนพ่อไม่อยู่อะนะ) แต่หลังจากนั้นแม่เลิกทำแผลฟกซ้ำให้หนูแล้ว แม่พยายามอดกลั้น ความรู้สึกทุกอย่าง สงบอารมณ์ตัวเองในเวลาที่มีมันจะเปลี่ยนร่าง เป็นนางมาร หนูเห็นได้ว่า แม่เอาไปลงกับภาพวาดแทนช่วงที่หนู ไม่อยู่ แม่บอกว่า แม่เริ่มหาอะไรทำ นั่นคือศิลปะ แม่วาดทุกอย่าง ให้เป็นสีเหลี่ยมได้ แม้กระทั่งหน้าของหนู และหน้าของแม่ หน้าของทุกคนเลย แล้วจับพู่กันกับแปรงทาสีเปรอะเปื้อนเต็มห้อง ไปหมด

แม่พาหนูวาดรูป ในห้องที่คุณพระอาทิตย์ส่องแสงสีส้ม สาดเข้ามา ย้อมเข้ากับสีที่สาดลงไปบนผืนผ้า แม่กำลังยิ้มไปกับมัน หรือบางครั้งที่คุณก๊อนเมฆป่วยแล้วร้องไห้ลงมา แม่ก็จะร้องตาม คุณก๊อนเมฆไปพร้อมๆ กับการวาดรูป รอยฟกซ้ำของหนูหายไป แทนที่ด้วยรอยสีที่เปรอะเปื้อน รอยยิ้มของพวกเราสองแม่ลูก

เริ่มปรากฏต่อกันมากขึ้น แต่แม่อังยังเป็นแม่ ถึงจะยังคงจ้ำจี้จ้ำไช อยู่เหมือนเก่าแต่น้อยลงไปเยอะ พักหลังซื้อขนมเข้าบ้านแหละ แม่เตร้าน้อยลง หรือแค่มิ่เตร้าให้หนูเห็นหรือเปล่าไม่รู้ แต่หนูรู้ได้ว่าหนูรักแม่มากขึ้น หนูรักห้องแสงส้ม หนูรักแปรงวาดรูปและดินสอ หนูรักสีที่ติดหน้าติดมือของเรา หนูรักที่นี่จริงๆ ไม่อยากให้หายไป แต่สุดท้าย แม่ก็จากไปด้วยโรคมะเร็ง วันนั้นจู่ๆ พู่กันในมือก็หลุดลงมือ แม่ตวาดเสียงดังลั่นอีกครั้ง เมื่อหนูถามว่าแม่เป็นอะไร แล้วก็เข้ามากอดหนูพลางร้องไห้ ตอนนั้นหนูเกิดกลัวขึ้นมา มันจะหายไป ห้องแสงส้มและพู่กันดินสอ มันจะหายไป สีสาดติดไม้ติดมือติดหน้าติดแก้มติดผมติดจมูก มันจะหายไป แล้วหนูก็ร้องไห้ ถ้าไม่นับตอนเรายังเป็นทารกน้อยอยู่ นั่นเป็นครั้งแรกที่ร้องไห้ต่อหน้าแม่ แม่ก็ร้องไห้เช่นกัน

หนูร้องขอแม่ว่าอย่าเปลี่ยนไปนะ อย่าเปลี่ยนไป แม่ก็เอาแต่พูดขอโทษ เหมือนแต่ก่อน แต่ไม่นานจากนั้นแม่ก็เข้าโรงพยาบาล แม่ไม่ให้หนูเข้าไปเยี่ยมเลย ยิ่งงักก็ไม่ยอม พ่อก็ไม่กล้าขัดใจแม่มากเป็นเพราะหมัดแม่น่าจะหนักน่าดู

แล้วในเช้าของวันหนึ่งฟ้ากำลังจะสว่าง พระท่านกำลังจะเดินมาบิณฑบาต พ่อปลุกหนูขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวอย่างเร่งด่วน บอกว่าจะไปหาแม่กัน หนูดีใจมากที่แม่ยอมให้ไปหาเสียที หนูตั้งใจวาดรูปหลายชิ้นมากเลย เพื่อจะเอาไปให้แม่ดู แต่พอไปถึงเตียงของแม่อังก็มีคุณหมอ คุณพยาบาลยืนล้อมกันเต็มเลย พอเดินเข้าไปพวกเขา ก็ยิ้มให้หนูแล้วบอกว่า แม่หนูไปสวรรค์แล้วนะ หนูไม่เข้าใจเลยว่า จะให้หนูมาทำไมตอนนี้ ตอนที่แม่ไม่ตื่นขึ้นมาดูรูปของหนูอีกแล้ว

ประเภทเยาวชน

หนูเปิดประตูที่แงมนั้นเข้าไป ทุกคนในนั้นตกใจใหญ่ ที่หนูมาอยู่ตรงนี้ ป้ารีบเดินพรวดเข้ามาถามว่า “ปวดซึ้งฉ่องเธอ” หนูพยักหน้าแล้วป้าก็พาหนูไป แล้วเข้านอนตามระเบียบของเด็กดี

สุดท้ายหนูก็ได้มาอยู่กับพ่อที่กรุงเทพและทำเรื่องย้าย จากเชียงใหม่มาอยู่แถวนานานานพอสมควร พ่อลำบากมากเลยกว่าจะทำให้ทุกคนยอมได้ เห็นก้มหัวตั้งหลายครั้งนะ

แต่พอมายู่กับพ่อแล้ว พ่อก็ดูจะพยายามจัดเปลี่ยนเวลา มีเวลามายู่กับหนูทุกมื้อเย็น และเล่นนิทานก่อนนอนทุกคืน เจ้าพิงค์วินก็มาอยู่ด้วยกัน ก่อนจะกูดไนท์แล้ว “คิส” หน้าผาก พ่อถามว่าเรากลับไปที่บ้านเชียงใหม่มั๊ย หรือว่าอยากอยู่นี่ หนูไม่รู้เลยว่าจะอยากอยู่ไหนกันแน่ ก็ได้แต่บอกว่าอยู่ไหนก็ได้ที่พ่ออยู่ด้วย สุดท้ายเราได้กลับไปที่บ้านเชียงใหม่ แต่ไม่ได้ไปอยู่หรอก ไปเก็บของเพื่อที่จะขายบ้าน แล้วจะไปอยู่กันถาวรที่กรุงเทพ พ่อบอกว่าจะหาซื้อบ้านหลังเล็กๆ อยู่กันเอาแบบที่มันใกล้โรงเรียน ด้วยดีมั๊ย หนูว่าก็ดีเลย จะได้ไปเข้าแถวทัน พ่อบอกโชคดีนะตอนนี้ปิดเทอมอยู่ จะได้ไม่ยุ่งยาก จัดการธุระให้เสร็จแล้วๆ ไปเลย แต่หนูก็อดจะบอกลาเพื่อนๆ ในชั้นเรียนด้วยนะสิแบบนี้

เราเก็บของเก็บบ้านเหมือนได้เล่นเกมหาสมบัติกันเลย หนูกับพ่อช่วยกันขนสิ่งที่ไม่ต้องการแล้วออกไป บ้างก็ซังกิโลขาย บ้างก็ทิ้ง และทุกครั้งที่พ่อจับของของแม่ขึ้นมาดู ตาพ่อจะเริ่มแดง และร้อนผ่าว หนูรู้ว่านี่คืออาการคนที่กำลังจะร้องไห้ออกมา แต่ในห้องแสงสีส้ม หนูไม่อยากทิ้งมันเลย ทั้งห้อง ทั้งของ เหล่ากระดาษที่ร่างไว้ยั้งवादไม่เสร็จ พู่กัน แก้วน้ำ และสีที่เปโรอะเปื้อนเต็มห้อง แบบขัดไม่ออกย้อมด้วยแสงส้มจากคุณพระอาทิตย์ที่สาดเข้ามา

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

พ่อดูตกอกตกใจมากที่รู้ว่ารูปพวกนี้แม่เป็นคนวาด “พ่อไม่เคยคิดมาก่อนว่าแม่จะมีหัวศิลป์ขนาดนี้” พ่อพูดกับหนูหลังจากเปิดห้องมาดู แล้วเราสองคนก็ช่วยกันประดับรูปนานาใส่กรอบ เพื่อจะเอาไปติดไว้ที่บ้านกรุงเทพ

รูปสี่เหลี่ยมของแม่ รูปวงกลมของหนูและจัตุรัสของพวกเรา พวกเราช่วยวาดภาพจัตุรัสขึ้นมาระบายสีลงไป แม่กับหนูเรียกรูปนี้ว่าโลกของเจ้ามู๋ เราจะอยู่กันใต้นี้ปกป้องกันและกันตลอดไป หนูก็เลยชี้ให้เห็นรูปที่หนูวาดกับแม่ และวาดเองคนเดียวให้พ่อด้วย “หนูก็หัวศิลป์ไม่แพ้แม่เหมือนกัน” พ่อยิ้มหัวเราะชอบใจใหญ่ อุ้มหนูขึ้นทำสูงๆ แบบที่หนูชอบให้พ่อทำตอนเด็ก (หมายถึงตอนเล็กๆ เลยอะ) แล้วพ่อก็กอดหนูไว้ในอ้อมอก รัดแน่นเหมือนจะไม่ได้กอดกันอีก กอดกันแน่นในห้องแสงส้มสีประอะเปื้อน เหมือนตอนที่แม่กอดหนูวันนั้น กอดสุดท้ายของเรา หนูเริ่มกลัวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก กลัวว่าพ่อก็คงทิ้งหนูไปอีกคน หนูเลยกอดตอพ่อแน่นเหมือนกัน หนูหันไปมองเหล่ารูปวาดที่ประดับใส่กรอบอย่างดีนั้น แล้วหนูก็ร้องออกมา หนูร้องให้กับอะไรเธอ หนูบอกไม่ถูก กับการต้องจากบ้านหลังนี้ หรือการที่แม่จากหนูไป หรือหนูกำลังกลัวการเติบโตในวันข้างหน้า กลัวการต้องร่ำลากันโดยไม่ได้บอกกล่าว หนูโหยใส่พ่อว่า อย่าทิ้งหนูไปนะ พ่อยิ้มแล้วบอกว่าไม่ทิ้งเด็ดขาดพาลงลูบหัวไปด้วย จากนั้นเราก็เกี่ยวก้อยสัญญากัน

หลังประกาศขายบ้านหลังนั้นเสร็จ ย้ายของผ่านรถทัวร์ หนูกำลังจะได้ย้ายมาอยู่ถาวรที่บ้านกรุงเทพ เพื่อนๆ หนูบางคนมาส่งหนูด้วยแหละ

ประเภทเยาวชน

“รู้ได้ไงว่าเรากำลังไปแล้ว” หนูถาม พวกเพื่อนๆ ซี้ไปที่ คุณครูเอผู้น่ารักยืนอยู่ข้างหลังโบกมือเบาๆ ให้ หนูกับเพื่อน ก็กอดกันเกลียว บางคนร้องไห้

“ยังไม่ตายสักหน่อยจะร้องไห้ทำไม เพชบุรีก็มี ก็โทรคุย แบบ Face Time ก็ได้”

“มันไม่เหมือนกัน” เพื่อนสนิทหนูตอบ“ฉันเผลอมองแม่เธอ จากรูปก็ได้สิ”

หนูไม่พูดอะไรออกไป ยิ้มแล้วกอดกลับ โบกมืออำลา แล้วจากกันไป

บางทีก็คิด สิ่งนี้คือความคิดถึงหรือเปล่านั้น บางคืนที่นอน กอดพ่อ หนูรู้สึกอยากได้กอดจากแม่บ้างแต่มันไม่มีอีกแล้ว มันไม่ เหมือนกันที่ว่่าก็คงจะเป็นแบบนี้เอง รสอาหารก็ด้วย พ่อก็ทำ อร่อยนะแต่สู้แม่ไม่ได้ เสียงหัวเราะก็นึกถึง พ่อหัวเราะเสียงดัง กังวานมาก ไม่เหมือนแม่ที่ชอบยิ้มมุมปากส่งเสียงคิกคักออกมา เบาๆ แต่ถ้าร้องไห้กับตวาดเมื่อไรก็กังวานสู้พ่อได้เลย อารมณ์ขึ้นลง ของแม่ไม่ได้ทำให้หนูเกลียดแม่ ไม่ได้สงสารแม่ ไม่ได้โกรธแม่ เพราะหนูเข้าใจว่าแม่เป็นอะไร หนูนะอยากเป็นลูกที่ดี ที่จะอยู่ ข้างแม่ได้เสมอ อยากจะนั่งอยู่บนตักแม่ในห้องแสงส้ม สีเปรอะเปื้อนนั่นอีกครั้ง หนูคิดถึงเสียงหัวเราะกับแสงคุณ พระอาทิตย์ และดินสอสีน้ำหมึกที่สาดลงไปเป็นรูปร่างบ้าง ไม่เป็นรูปร่าง แต่ไม่เคยสนใจหรอก มันจะสำคัญตรงไหนนอกจาก เราได้ทำมันด้วยกัน เป็นความสุขจนลืมเวลาไปเลยเมื่ออยู่ที่นั่น

ใช่ หนูมั่นใจแล้วแหละว่าหนูรักแม่ที่สุดเลย และจะรัก
และคิดถึงตลอดไป

จาก เด็กหญิงแตงโม ป.4/6

หนูอ่านเรื่องตัวเองจบ ไม่น่าเชื่อว่าจะมีเพื่อนบางคน
ในชั้นเรียนถึงกับร้องไห้ คุณครูพิสมัยเองก็เช็ดน้ำตาที่หยดลง
เล็กน้อย เสียงปรบมือดังลั่น หนูดีใจที่ทุกคนชอบเรื่องของหนู ดีใจ
ที่ทุกคนชอบเรื่องที่มีแม่กับพ่อแล้วก็หนู

เรียงความนี้โดนหักไป 1 คะแนน เพราะลายมือไก่อ๊ะ
หนูก็หัวเราะแยะ แยะ กลบเกลื่อนไป หนูขอกระดากนั้นจากครู
คืน คุณครูก็ให้แต่ขอซีร็อกซ์เก็บไว้ก่อน แล้วพอเลิกเรียน หนูวิ่งกลับบ้าน
ไปที่รูปวาดจตุรัส แล้วนำเรียงความแปะไว้ข้างๆ เป็น
ความหมายที่อยู่คู่กันตลอดไป

รูปวาดจตุรัสถูกใส่กรอบติดไว้บนผนังห้องนอนของพ่อ
และแตงโม ถ้ามองดีๆ เราจะเห็นความปรารถนาของผู้วาด

มันถูกเขียนไว้ว่า “แม่รักลูกนะ”

เกี่ยวกับผู้เขียน

ปฏิพัทธ์ อัคราพูนรัตน์ เริ่มหัดเขียนหนังสือเมื่ออายุ 16 ปี แต่เงินอายุ
เกินกว่าจะให้ใครอ่าน ส่งงานประกวดเป็นปีแรก ปัจจุบันยังคงเรียนรู้
ขีดเขียนอยู่ตลอดเวลา ชอบเคี้ยวจอลลี่แบร์สีแดงเป็นชีวิตจิตใจ

“

ในระหว่างทางของการมีชีวิตอยู่ เรามี
หลายสิ่งหลายอย่างที่จะต้องเรียนรู้และทำ
ความเข้าใจ ทุกความก้าวหน้าและการเติบโต
ล้วนแต่ต้องใช้เวลาดังสิ้น

”

เฟ้ารอกฤตกา

กันติชา ภิญโญโสภณ

“เมื่อไหร่กันนะที่ฉันจะเติบโตมากพอ เติบโตไปเป็นคนที่ย่างาม และน่าภูมิใจ”

“เมื่อไหร่ที่ดอกไม้ของฉันจะเบ่งบาน”

ณ เมืองแห่งหนึ่งซึ่งปกคลุมไปด้วยพืชพรรณนานาชนิด ถูกปกคลุมรายล้อมไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าทุกหนทุกแห่ง ไร้ซึ่งสิ่งปลูกสร้างที่คั่นตาเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย เพราะเมืองนี้คือเมืองของเหล่าภูติจิวตัวน้อย ผู้บังเกิดมาพร้อมกับต้นกล้าที่จะเติบโตไปเป็นดอกไม้อันงดงาม แต่งแต้มสีสันให้กับพื้นที่สีเขียวอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้

ยามรุ่งสางของวันหนึ่งในช่วงฤดูใบไม้ผลิ มีต้นกล้าตัวน้อยค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากเมล็ดพันธุ์ใต้พื้นดิน พร้อมกับการเกิดใหม่ของภูติจิวตนหนึ่ง เธอมีหน้าตาละม้ายคล้ายกับเด็กผู้หญิง หน้าตาจิ้มลิ้มทั่วไป เพียงแต่เธอมีใบหูที่แหลม มีขนาดตัวเล็กจิ๋วกว่าฝ่ามือของมนุษย์และมีปีกหนึ่งคู่ที่คล้ายกับผีเสื้อ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

นี่เป็นการเริ่มต้นของชีวิตใหม่ทั้งสอง ภูติจิวและต้นกล้า จะต้องเติบโตไปพร้อมกันเพราะจิตวิญญาณครึ่งหนึ่งของเธอเชื่อม ทั้งสองชีวิตนี้ไว้ด้วยกัน ถ้าหากต้นกล้าเหี่ยวเฉาหรือล้มตาย อายุขัยของเธอก็จะลดลงและหมดไปในที่สุด แต่ถ้าหากเธอ สามารถปกป้องและดูแลต้นกล้าจนมันเติบโตใหญ่และผลิบานได้ เธอก็จะสามารถดูแลพรรณไม้อื่นๆ ให้เจริญงอกงามและทำให้ พวกมันให้กำเนิดชีวิตใหม่ได้อีกด้วย หากวันใดทั้งสองชีวิตนี้ หมดสิ้นอายุขัยและจากไป ก็ยังคงมีชีวิตใหม่ที่พวกเขาเคยสร้างไว้ ดำรงอยู่ วนเวียนเป็นวัฏจักรแบบนี้ไปชั่ววันรันดร์

เจ้าภูติตัวน้อยค่อยๆ ลุกขึ้นยืนและสำรวจเรือนร่างของ ตัวเองอย่างถี่ถ้วน จากนั้นก็ใช้ปีกของตัวเองบินว่อนไปมา อย่างคล่องตัว และกลับมาเพ่งมองที่ต้นกล้าตัวน้อยที่เป็น อีกครึ่งหนึ่งของชีวิตตนเองด้วยความฉงนสงสัย เราเกิดมา พร้อมกัน แล้วฉันจะรู้วิธีดูแลเธอได้อย่างไรกันนะ

“สวัสดิ์สาวน้อย นั่นคงเป็นต้นกล้าของเธอสินะ” ผู้มาใหม่ที่ บินผ่านมาทักทายด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“ใช่ พวกเราเพิ่งเกิดพร้อมกันเมื่อไม่นานนี้เอง” เจ้าตัวเล็ก เปล่งเสียงตอบกลับ

“ยินดีด้วยนะ ขอให้มีความสุขกับชีวิตใหม่” เธอกล่าว ก่อนที่กำลังจะบินจากไป

“ขำมีคำถาม” ภูติจิวเกิดใหม่ร้องเธอไว้ด้วยการเริ่มบท สนทนาอีกครั้ง

ประเภทเยาวชน

“ว่ามาเลย” เธอตอบพร้อมหันกลับมาอีกครั้ง

“ข้าจะดูแลต้นกล้าต้นนี้อย่างไรดี”

“แล้วต้องใช้เวลานานเท่าไรกว่าต้นกล้าจะโตพอที่จะออกดอก”

“คอยระวังพวกแมลงที่จะมากัดกิน ให้แสงแดดและน้ำที่เพียงพอ เท่านั้นเอง”

“ส่วนเวลานานแค่ไหนข้าก็ตอบไม่ได้”

“แต่จำไว้นะว่า พวกมันมีฤดูกาลแบ่งบานเป็นของตัวเอง”

“ดูแลตัวเองและเจ้าต้นกล้านี้ให้ดีไปพร้อมกับการรอคอยเวลา”

เธอพูดพลางส่งยิ้มให้ภูติจิ๋วเกิดใหม่อย่างเป็นทางการก่อนที่จะบินจากไป

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เจ้าภูติจิ๋วเรียนรู้วิธีดูแลต้นกล้าของตนเองเพิ่มขึ้นทุกวัน อันที่จริงเธอเองก็ลองผิดลองถูกมามากมายหลายวิธี เพราะเป็นต้นกล้าของเธอ เธอจึงไม่สามารถเลียงดูมันได้ด้วยวิธีของภูติจิ๋วคนอื่น ต้นกล้าของเราแต่ละต้นไม่เหมือนกันเลยสักนิด บางครั้งอาจดูคล้ายกันแต่ความจริงนั้นไม่ใช่อย่างที่คิด เธอจำเป็นที่จะต้องทำความรู้จักกับต้นกล้าของเธอเอง จนคุ้นชิน ต้นกล้าของเธอชอบความชื้นในดินที่พอเหมาะพอดี และมันเป็นต้นไม้กลางแจ้งที่ดูจะชอบแสงอาทิตย์มากเป็นพิเศษเลย

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ที่เดียว ความรู้สึกตอนที่รักของมันค่อยๆ แผ่ขยายโอบกอดกันและกันคงเป็นอะไรที่อบอุ่นดีท่ามกลางความเย็นชื้นใต้พื้นดินนั้น วันเวลาค่อยๆ หมุนผ่านไป แสงแดดเจิดจ้าบนผืนฟ้าและสายลมเอื่อยๆ ที่พัดผ่านมา รวมถึงสายฝนที่เย็นฉ่ำ ทุกสรรพสิ่งล้วนช่วยกันประคับประคองต้นกล้านี้ให้เติบโต ต้นกล้าของเธอค่อยๆ สูงขึ้นตอนนี้เริ่มแตกยอดใบใหม่ออกมาทักทาย แต่ก็ยังไร้แววที่จะผลิดอกบานออกมาให้เชยชม

การรอคอยที่ไม่มีทีท่าว่าจะสิ้นสุดลง จากวันเป็นเดือนที่เริ่มยาวนานขึ้นเรื่อยๆ ผ่านมาจนถึงวันนี้ ในเมืองมีญาติจิวตัวน้อยและต้นกล้าเกิดขึ้นมาใหม่อย่างมากมาย ต้นกล้าของญาติจิวหลายต้นที่เกิดมาพร้อมๆ เธอ กลับเริ่มพากันออกดอกบานสะพรั่ง มีทั้งดอกกุหลาบ ดอกทิวลิป ดอกป๊อปปี้ และดอกไม้แห่งฤดูใบไม้ผลิอีกนานาชนิด ดอกไม้พวกนั้นมีสีสันที่สวยงามตระการตาเหลือเกิน เจ้าญาติจิวเกิดใหม่พวกนั้นดูมีความสุขจริงๆ มีเพียงต้นไม้ของเธอที่ยังคงมีเพียงกิ่งก้านและใบสีเขียว ไร้สีสันของดอกไม้งาม แสงไฟแห่งความหวังช่างริบหรี่เหมือนเปลวเทียนที่กำลังจะมอดดับลง เพราะไม่ว่าจะอย่างไร ดอกไม้ของเธอก็ยังไม่ออกดอกเสียที เธอกำลังจะถอดใจและหันหลังให้ความพยายามในครั้งนี้อย่างตนเอง ถึงแม้ว่าเธอจะรู้อยู่แก่ใจก็ตามว่าอายุขัยของเธอจะสั้นลง แต่มันก็คงดีกว่าการจมปลักอยู่กับความสิ้นหวังที่กำลังเผชิญอยู่ในเวลานี้

เธอไม่เอาใจใส่ต้นไม้ของเธอเหมือนที่เคย ต้นไม้ของเธอก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาลง จากที่เคยมีใบสีเขียว แต่ในวันนี้มันกลับเปลี่ยนสีกลายเป็นสีเขียวที่ซีดลง ซีดลงเรื่อยๆ และเริ่มร่วงโรย พลังชีวิต

ประเภทเยาวชน

ของเธอเองก็เช่นกัน เธอบินได้ช้าลง สปีกของเธอเองก็เริ่มซีดจาง เช่นเดียวกับสีของใบไม้ จากที่เคยมีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่สดใส วันนั้นก็กลับเหลือเพียงความเงิบ เธอนับถอยหลังเวลาของตัวเองทุกวัน ในห้วงเวลานี้มันช่าง ขมขื่นและทรมานเหลือเกิน

เมื่อช่วงเวลาของฤดูใบไม้ผลิผ่านพ้นไป ฤดูร้อนกำลังจะมาถึงในอีกไม่ช้า แต่ช่างน่าเสียดายที่เธอก็คงไม่ได้यरอบพบเจอความสดใสในช่วงฤดูถัดไปที่กำลังจะมาถึงนั้น

“ที่รัก ทำไมเจ้าถึงดูเหี่ยวเฉาขนาดนี้” เพื่อนของเธอที่บินผ่านมาร้องถามด้วยความกังวล

“ข้ากำลังจะตายในอีกไม่ช้า” เธอตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงที่โรยรา

“เจ้าไม่อยากจะयरอบชมเหล่าดอกไม้แห่งฤดูร้อนแบ่งบานหรือ”

“ข้าเพิ่งเคยเห็นเพียงครั้งเดียว แต่พวกมันสวยจริงๆ นะ”

“ข้าอยากให้เจ้าได้เห็นมันสักครั้ง” ภูติจิตตนั่นค่อยๆ บินลงมาและนั่งลงใกล้ๆ

“ดอกไม้ของเจ้าบานแล้วหรือ” เธอถามเพื่อนตัวจิ๋วข้างกายด้วยความสงสัย

“ยังหรอก ข้ากำลังรออยู่” เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่ดูไม่มีท่าทีที่ร้อนใจเลยสักนิด

“เจ้าไม่รู้สึกสิ้นหวังบ้างหรือ” เธอแปลกใจ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“เจ้ารู้จักห้วงเวลาของฤดูกาลหรือไม่” เขาถามกลับ

“แน่นอน ข้ารู้จัก เคยมีญาติจิวตนหนึ่งบอกกับข้าไว้ในวันแรกที่ข้าเกิดมา”

“ต้นไม้ทุกต้นมีช่วงเวลาแบ่งบานเป็นของตนเอง เจ้ารู้ใช่หรือไม่”

“แต่ฤดูกาลของข้ามันยังไม่ถึงเสียที่ ข้ารู้สึกสิ้นหวังกับการรอคอยแล้วละ” เธอเริ่มเศร้าอีกครั้ง

“ดอกไม้ของข้าเป็นดอกไม้ประจำฤดูหนาว”

“ถัดไปอีกหลายฤดู กว่าที่ข้าจะได้เห็นมันแย้มบานออกมาอีกครั้ง”

“ข้าเคยรู้สึกเช่นเดียวกับเจ้า ในตอนที่ข้ารอคอยต้นไม้ของข้าให้ออกดอกครั้งแรก”

“แล้วเจ้าผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ยังไงกัน”

“เจ้าใช้เวทมนตร์หรือ” เธอคะยั้นคะยอถามคู่สนทนาด้วยความใคร่รู้

“ข้าไม่ได้ใช้พลังวิเศษหรอกนะ”

“แล้วเจ้าใช้อะไรหรือ ช่วยบอกข้าที”

“ข้าใช้สิ่งที่เรียกว่าความหวัง” เขาตอบพลางส่งยิ้มให้เธอ

ประเภทเยาวชน

เธอนิ่งเงียบไปสักพักหนึ่ง ความคิดของเธอกำลังค่อยๆ ตกตะกอน แท้จริงแล้วสิ่งที่ตอนนี้เธอต้องการมากที่สุด ก็คงจะเป็นความหวัง ความศรัทธา และการยื่นมือช่วยเหลือ

“ตอนนี้เจ้ายังอยากเห็นต้นไม้ของเจ้าเติบโตต่อไปอีกหรือไม่” เขาเริ่มบทสนทนาอีกครั้ง

เธอเพียงแค่มองหน้าแทนการตอบรับ

“กลับไปดูแลต้นไม้ของเจ้าเถอะนะ”

“ข้าคิดว่า มันคงกำลังรอเจ้าอยู่เช่นกัน” เขาลูบที่หลังมือของเธออย่างอ่อนโยนหลังจากที่บทสนทนาจบลง และเขาก็ค่อยๆ บินจากไป

เธอรวบรวมพลังกายทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ ลุกยืนขึ้นอีกครั้งและเดินตรงเข้าไปหาต้นไม้ของเธอ ร่างเล็กค่อยๆ โอบกอดลำต้นของต้นไม้ตรงหน้าด้วยความรู้สึกเสียใจที่เคยคิดที่จะทอดทิ้งมัน หลังจากวันนั้น เธอกลับมาดูแลต้นไม้ของเธอเช่นเดิม ฟืนพูนต้นไม้ค่อยๆ กลับมาสดใสและมีชีวิตชีวาอีกครั้ง เช่นเดียวกับตัวเธอเองที่กลับมาแข็งแรงและพลังชีวิตเต็มเปี่ยม ทุกวันของเธอผ่านพ้นไปได้ด้วยสิ่งที่เรียกว่าความหวัง เธอเฝ้าทะนุถนอมต้นไม้ต้นนี้อ่างดีที่สุดอย่างเต็มกำลังความสามารถ จนกระทั่งมีดอกตูมงอกออกมาให้เธอได้ชื่นใจ จุดหมายปลายทางที่เธอรอคอยก็ใกล้เข้ามาขึ้นทุกที อีกไม่นานก็จะเป็นช่วงเวลาของฤดูร้อนแล้ว

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

กลางคืนอันมืดสนิทและเงียบสงัดของคืนนี้กำลังจะผ่านไป ดวงดาวและดวงจันทร์กำลังจะลับขอบฟ้าไป วันใหม่กำลังจะมาถึง การเริ่มต้นของฤดูกาลใหม่ก็เช่นกัน ทุกฤดูกาลต่างก็หมุนเวียนผันเปลี่ยนมาเพื่อพบเจอและจากลาอยู่เสมอ

เสียงของพวกนกน้อยใจดีที่ร้องเพลงปลุกให้เธอตื่นขึ้นมาจากห้วงนิทราในเช้าวันใหม่ที่สดใสนี้ มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นกับต้นไม้ของเธอ ดอกที่เคยตูมเมื่อวาน วันนี้นั้นกลายเป็นดอกที่บ้านสะพรั่งแล้ว และมันก็หันหน้ารับแสงอาทิตย์อย่างเฉิดฉาย ดอกไม้ของเธอคือดอกไม้ชนิดหนึ่งที่มีกลีบดอกสีเหลืองอร่ามตาซ้อนทับกันอยู่หลายชั้น และมีเกสรสีน้ำตาลอยู่ตรงกลาง เธอบินไปมาอย่างรวดเร็วด้วยความปิติยินดี

ยินดีต้อนรับเจ้าดอกทานตะวัน

ข้าสัญญาว่าข้าจะปกป้องและดูแลรักษาเจ้าให้ดีที่สุด จนกว่าอายุขัยของพวกเราจะสิ้นสุดลง

และแล้วภูติจิวก็ได้เห็นดอกไม้ของตนเองสมตามความตั้งใจ ดอกไม้จากต้นไม้ของเธอ อีกทั้งยังได้เห็นหม่อมวลดอกไม้ในฤดูร้อนทั้งหลายพากันบานสะพรั่งแต่งแต้มสีสันอันสดใสในพื้นที่สีเขียวแห่งนี้ ใช้เวลาอีกสักพักกว่าฤดูกาลนี้จะผ่านไป ดอกไม้พวกนี้อาจจะร่วงโรย แต่ทั้งนี้ก็ร่วงโรยเพื่อเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าพวกมันกำลังจะผลิดอกใหม่ออกมาให้เขยชมเมื่อฤดูกาลนี้เวียนกลับมาพบอีกครั่งหนึ่ง

ในฤดูกาลใหม่นี้มีดอกไม้มากมายที่ผลิดอกแรกแย้มออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน ทุกฤดูกาลจะมีทั้งเหล่าต้นกล้าเล็กและ

ประเภทเยาวชน

ภูติจิวท์ที่คิดใหม่ หรืออาจจะเป็นต้นไม้ที่เริ่มเผยดอกอันสวยงาม ออกมาให้ชื่นชมอยู่เสมอ พวกเขาต่างก็มีชีวิตอยู่เพื่อรอคอย ช่วงเวลาแบ่งบานของตนเอง เช่นเดียวกันกับมนุษย์อย่างพวกเรา ในระหว่างทางของการมีชีวิตอยู่ เรามีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่จะต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจ ทุกความก้าวหน้าและการเติบโตล้วนแต่ต้องใช้เวลาทั้งสิ้น

ดอกทานตะวันหันหน้าเข้าหาแสงสว่างของดวงอาทิตย์ อยู่เสมอ

พวกเราก็เปรียบเหมือนกับดอกทานตะวัน หรือแม้กระทั่ง พืชพรรณนานาชนิด

ที่ล้วนต้องพึ่งพาแสงอันอบอุ่นนั้นในการเจริญเติบโต อีกทั้งยังหล่อเลี้ยงให้เรายังมีชีวิตต่อไป

ต่อให้ในโลกนี้จะมีช่วงเวลาที่มีพายุโหมกระหน่ำ ท้องฟ้า อึมครึม หรือแม้กระทั่งยามราตรีที่มีดมมืด

แต่อดใจรอคอยเพียงชั่วคราว แสงสว่างนั้นก็ก็จะกลับมา เยี่ยมเยือนผืนฟ้ากว้างนี้อีกครั้ง

ตราบดีที่ดวงอาทิตย์ยังไม่สิ้นแสง พวกเราก็จะไม่สิ้นหวัง และหมดศรัทธา

โปรดดูแลต้นไม้แห่งชีวิตนี้ให้ดี พวกมันกำลังเติบโตขึ้น ทุกวัน รดน้ำให้ชุ่มฉ่ำด้วยน้ำตาและหยาดเหงื่อของความเหนื่อยล้า และบ่ากบั่น แสงแห่งความหวังและไฟแห่งความฝันจะเปรียบดัง แสงอาทิตย์ที่จะช่วยหล่อเลี้ยงให้ต้นกล้านี้เติบโตใหญ่ และความรัก

เปรียบเหมือนกับดิน ดินที่จะคอยโอบอุ้มและยึดเหนี่ยวรากของ ต้นไม้ต้นนี้เอาไว้ให้มันคงไม่โอนเอน ขอให้คุณเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า สักวันหนึ่งเมื่อฤดูกาลของคุณมาถึงแล้ว ดอกไม้ของคุณจะผลิบาน คุณจะได้ชื่นชมสีอันงดงาม และได้สูดดมกลิ่นอันหอมหวาน ของมันอย่างแน่นอน

ภาพประกอบ โดย กันติชา ภิญโญโสภณ

เกี่ยวกับผู้เขียน

กันติชา ภิญโญโสภณ นักเขียนอายุน้อยที่หลงรักในการเขียนหนังสือ นามปากกา “ฟ้าคราม” เจ้าของผลงานบทความในแอปพลิเคชัน Storylog ใช้ชื่อว่า Sundaykid

“

อย่าโทษฟ้า โทษดาว โทษคนอื่น หรือ
โทษตัวเองว่า ทำไมเกิดมาต้องเจออะไรแบบนี้
ในชีวิต เพราะเหตุการณ์ร้ายๆ ที่ทำให้เรามี
ประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต เมื่อผ่านไปได้
เราก็จะพบเจอเรื่องราวที่ดีๆ เสมอ

”

ฟ้าหลังฝน

พิชฎวรรณ เครือเทียน

คุณเชื่อไหมว่า “ฟ้าหลังฝนนั้นย่อมสวยงามเสมอ” ส่วนตัวของฉันนั้นเชื่อเหลือเกินว่าท้องฟ้าหลังฝนตกหนัก มักจะมีความสวยงามสดใส และมีสายรุ้งสายใหญ่โผล่ออกมาकिनน้ำอยู่เสมอ ซึ่งเปรียบได้กับชีวิตของคนเราทุกคน ตลอดช่วงชีวิตย่อมจะพานพบประสบเจอเรื่องราวเลวร้ายที่เป็นดังพายุฝนที่โหมกระหน่ำลงมาทำให้รู้สึกท้อแท้และสิ้นหวัง แต่หากเรามีर्मหรือสามารถวิ่งผ่านสายฝนท่าใหญ่เข้าไปหลบบริเวณอาคารได้ หลังจากฝนหยุดแล้วก็จะเห็นท้องฟ้าที่สว่างพร้อมกับแสงอาทิตย์เจิดจ้า และตามด้วยสายรุ้งสายใหญ่ที่สวยงาม เชื่อได้เลยว่ามันจะทำให้เรายิ้มได้กว้างอย่างแน่นอน แต่หากจะกล่าวไปลอยๆ เช่นนี้คงจะมองภาพไม่ออก ดังนั้น ฉันจึงอยากจะนำเสนอเรื่องราวของคนคนหนึ่งที่สามารถกล่าวได้อย่างเต็มปากเลยว่า ชีวิตของเธอตอนนี้เปรียบเป็นฟ้าหลังฝนจริงๆ เธอคนนั้นคือคนใกล้ตัวของฉันเอง เธอคือเพื่อนของฉันค่ะ

เพื่อนของฉัน เธอชื่อแอมค่ะ ในวันแรกของการเข้าเรียนปรับพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตัวฉันเป็นเด็กใหม่ไม่ค่อยได้รู้จักใคร แต่คนแรกที่ฉันรู้จักและได้พูดคุยกันคือ แอม

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แอม “หวัดดี เราแอมนะ”

ฉัน “อืม เราเพียวนะ”

เธอเข้ามาทักทายและทำความรู้จักกับฉัน บุคลิกดูสดใส และร่าเริงมาก แต่ในบางครั้งบางมุมเธอก็ดูซึมและไม่พูดไม่จา ดูเก็บตัวและโลกส่วนตัวสูง นับตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันเปิดเทอมวันแรก ฉันเจอเธออีกครั้งและได้เริ่มสังเกตพฤติกรรมของเธอ เธอมักจะมีอารมณ์ที่ซึมบ่อยมากขึ้น พยายามตีตัวออกห่างจากคนอื่น ๆ ไปมาก ใส่หูฟังและนั่งอยู่มุมห้องเงียบๆ คนเดียว ฉันเข้าไปคุยกับเธอ เธอก็มักจะถามคำตอบคำ จนทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจเลย ตั้งแต่นั้นฉันก็สังเกตเธอมากขึ้น คอยถามเพื่อนว่า เธอทำอะไร ช่วงนี้เธอเป็นอะไรยังไงบ้าง จนเมื่อฉันได้ยินข่าวจากเพื่อน ๆ ว่า มีคนกระโดดลงสระบัวบริเวณท้ายของโรงเรียน

เพื่อน “ได้ยินข่าวว่ามีคนโดดสระบัวแหละ”

ฉัน “แล้วเป็นไงบ้าง”

เพื่อน “เห็นว่ามีครูผ่านไปเห็นเลยช่วยไว้ได้ทัน

น่าจะไม่เป็นอะไรแล้ว”

ฉัน “ดีแล้วละ รู้ไหมว่าเป็นใคร”

เพื่อน “ได้ยินว่าจะแอมนะ”

ฉัน “จริงหรือ!”

ตอนที่ฉันได้ยินว่าเป็นแอม ฉันตกใจมาก พยายามถามเพื่อนให้ได้มากที่สุดว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไร ทำไมแอมถึงทำแบบนั้น คำตอบที่ได้คือ เธอกหักจากรุ่นพี่คนหนึ่ง แอมยังมี

ประเภทเยาวชน

เรื่องครอบครัวเข้ามาซ้ำอีก ทำให้สภาพจิตใจแย่ และเธอเป็นโรคซึมเศร้า เพราะเหตุผลพวกนี้จึงทำให้เธอคิดทำแบบนั้นลงไป นอกจากเรื่องที่ทำให้ฉันตกใจแล้ว อีกเรื่องที่ผมเพิ่งรู้และซ็อกมากเหมือนกัน คือเธอพกคัตเตอร์มาโรงเรียนทุกวัน และสิ่งที่เธอทำคือการกรีดข้อมือของตัวเอง ตั้งแต่ที่ผมรู้ว่าเรื่องนี้ ผมก็เริ่มสังเกตข้อมือของเธอ บ่อยครั้งที่ผมจะเห็นเธอต้องไปพบครู หรือจู่ ๆ ก็เกิดรู้สึกเศร้าและร้องไห้ออกมา และจะมีรุ่นพี่คนหนึ่งที่ต้องเข้ามาปลอบเธอ เธอเริ่มซึมมากขึ้น มากจนทำให้ฉัน เพื่อนคนอื่นๆ และครูเป็นกังวลกันมาก กลัวว่าวันหนึ่งเธอจะกรีดข้อมือตัวเอง จนเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้น ดังนั้น ครูเลยยึดคัตเตอร์จากเธอ แต่ทุกครั้งที่ยึดเธอก็จะไปซื้อใหม่เสมอ จนครูต้องขอให้เพื่อนทุกคนช่วย รวมถึงฉันด้วย ครั้งหนึ่งที่ครูคุยกับฉันเรื่องแอม

ครู “ช่วงนี้แอมเป็นไงบ้าง”

ฉัน “ก็ดีขึ้นนะคะ”

ครู “ดีแล้วๆ พยายามชวนแอมคุยเยอะๆ นะ

เพราะตอนนี้แอมยังพกคัตเตอร์อยู่เลย

เมื่อวานครูเพิ่งยึดมา วันนี้เห็นอีกแล้ว”

ฉัน “จริงหรอคะ จั๊นเต็ยวหนูจะพยายาม ชวนแอมคุยเองคะ”

ครู “ขอบใจนะจ๊ะ”

ฉัน “คะ”

ฉันพยายามชวนแอมคุยเยอะขึ้น ถึงแม้เธอดูไม่ค่อยอยาก จะคุยสักเท่าไร แต่เธอก็คุยเยอะขึ้นมากแล้ว ถือว่าเป็นสัญญาณที่ดีสำหรับอาการของแอมเอง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เป็นห่วงอยู่ดี

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แต่ในช่วงสถานการณ์แบบนี้แล้วคงทำอะไรได้ไม่มาก เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นมันอยู่ในจิตใจของแอมเอง ฉันจะเข้าไปยุ่งมากก็คงจะไม่ได้ไม่เหมาะ อาจจะแย่ลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ ฉันเลยทำได้แค่เฝ้าดูห่างๆ อย่างห่างๆ เท่าที่ฉันได้สังเกตเห็นในช่วงนั้นคือ แอมรำเริงขึ้นมาก แอมไม่พกคัตเตอร์แล้ว ฉันรู้สึกดีใจมากๆ ที่เธอเริ่มมีอาการดีขึ้น เห็นได้ชัดเลยอีกอย่างคือเธอกินอาหารมากกว่าเดิม จากที่ฉันแทบจะไม่เคยเห็นเธอกินอะไรเลย แต่เมื่ออาการดีขึ้น เธอก็เริ่มกินข้าวมากขึ้น ในช่วงแรกเธอขอมานั่งกินข้าวกลางวันร่วมด้วยกับกลุ่มเพื่อนๆ ของฉัน

แอม “เพียว ตอนเที่ยงเราไปกินข้าวด้วยนะ”

ฉัน “ได้ๆ”

แอม “ขอบคุณจ้า”

ฉัน “จ้า ไม่เป็นไร”

ฉันสังเกตได้ว่าเธอกินน้อยมาก ฉันทนไม่ไหวเลยหลอกล่อแอมบังคับให้เธอกินข้าวให้หมดให้ได้ สุดท้ายเธอก็กินหมดจริงๆ ฉันดีใจมาก เธอก็รู้สึกตกใจและดีใจมากเหมือนกัน

แอม “อิมแล้ว”

ฉัน “แอม เหลืออีกตั้งเยอะ กินให้หมดเร็ว”

แอม “มันอิมแล้ว”

ฉัน “อีกนิดเดียว 8 คำ ะ”

เพื่อน “ใช่ๆ อีก 8 คำ พอเลย”

แอม “ก็ได้ๆ 8 คำพอนะ”

ฉัน “เตี้ยเว่รเค้ดักให้”

แอม “เยอะมาก”

ฉัน “เยอะอะไร พอดีซ้อนง”

แอม “ได้ก็ได้”

...

ฉัน “อีกคำเตี้ยเว่ร จะครบ 8 แล้ว”

แอม “ครบแล้ว”

ฉัน “ดีมาก อ้าว ซ้าวมดแล้วแอม”

แอม “เราไม่เคยกินซ้าวมดเลยนะ ชอบคุณนะ

วันหลังเรามากินด้วยอีกนะ”

ฉัน “ยินดีจ้า”

เธอบอกกับฉันว่าเธอไม่เคยกินซ้าวมดเลยสักครั้ง เธอชอบที่ฉันคอยค้มให้เธอกินซ้าว หลังจากวันนั้นเธอจึงมากินซ้าวเที่ยงกับฉันและกลุ่มเพื่อนๆ ของฉันตลอด แต่ไม่นานมากเท่าไร เธอก็ไม่ค่อยมากินซ้าวเที่ยงกับพวกฉันแล้ว เพราะเธอไปกินซ้าวกับกลุ่มเพื่อนของเธอแทน ฉันไม่ได้โกรธ แต่กลับดีใจมากๆ ที่อย่างน้อยเธอก็มีเพื่อนเป็นกลุ่มแล้ว ฉันได้แต่เฝ้าดูเธออย่างห่วงๆ เล็กน้อย แต่ก็พอวางใจได้แล้วบ้าง เพราะเธอยิ้ม หัวเราะได้ง่ายและมากขึ้นกว่าเมื่อก่อนเยอะมากๆ อาการของเธอดีขึ้น และสุดท้ายเธอก็หายดีเป็นปกติ กลับมายิ้มแย้ม ร่าเริงสดใสได้แล้ว แต่ด้วยงานและการบ้านคาโถมเข้ามาเยอะมาก ทำให้ฉันไม่ค่อยว่างไปคุยเล่นกับแอม แอมก็ไม่ค่อยว่างเหมือนกัน ฉันเลยไม่ได้เห็นว่าเธอเป็นยังงัยบ้างแล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งที่พวกเรา

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ทุกคนมีโอกาสดำเนินชีวิตและเรียนรู้ความรู้วิทยาศาสตร์ใหม่ๆ ที่องค์การพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หรือเรียกสั้นๆ ว่า อพวช. คืนหนึ่งหลังจากทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย กลับมาอาบน้ำ พักผ่อน แล้วก็เตรียมนอน ด้วยที่ฉันนอนเตียงใกล้กับกับแอม ฉันจึงได้ไปนั่งคุยกับเธอสักพักก่อนที่จะนอนหลับพักผ่อน เพื่อเตรียมพร้อมร่างกายในกิจกรรมวันต่อไป

ฉัน “แอม ทำไมยังไม่นอนเธอ”

แอม “เดี๋ยวอีกสักพัก”

ฉัน “นั่งคุยด้วยได้ไหม”

แอม “ได้ๆ”

ฉัน “แอม ถ้าเราถามเรื่องนี้เธอจะโกรธเราไหม”

แอม “เรื่องอะไร”

ฉัน “เรื่องโรคซึมเศร้า”

แอม “อ้อๆ ไม่โกรธๆ”

ฉัน “งั้นเราถามได้ใช่ไหม”

แอม “ได้ๆ ถามมาเลย”

ฉัน “คือเราสงสัยว่าทำไมเธอถึงเป็นโรคซึมเศร้าเธอ”

แอม “ก็แบบว่าเรื่องครอบครัวแหละ ที่บ้านมีปัญหาเยอะ

ทะเลาะกันบ่อยด้วย เราเลยน่าจะเก็บกดความรู้สึก

แล้วก็รุ่นพี่คนหนึ่งที่สนิทด้วยมากๆ พี่เขาเป็นโรคซึมเศร้าด้วย

แล้วเราก็เครียด มันเลยเป็นมั้ง”

ฉัน “อืม แล้วตอนกริดซ้อมมีมันรู้สึกยังไง ไม่เจ็บเธอ”

ประเภทเยาวชน

แอม “ไม่นะ มันไม่รู้สึกรึอะไรเลย รู้สึกแค่อยากทำให้มันระบาย
ความรู้สึกออกมาให้ได้ น่าจะด้านชาไปแล้วมั้ง
เลยไม่รู้สึกรึเจ็บอะไร”

ฉัน “แล้วมันเป็นยังไงเธอ ความรู้สึกที่จู่ๆ
ก็ร้องไห้ออกมาแล้วก็เหม่อ ตอนนั้นรู้สึกอะไร”

แอม “ไม่รู้เหมือนกัน จู่ ๆ มันก็รู้สึกอยากจะร้องให้
รู้สึกไม่ไหวกับชีวิตแล้ว”

ฉัน “รู้สึกอยากตายไหม”

แอม “ใช่ๆ มันจะรู้สึกแบบไม่ไหวแล้ว อยากตายให้จบๆ
ไปจากโลกนี้ จะได้ไม่ต้องเจอเรื่องแบบนี้อีกแล้ว”

ฉัน “ทำไงถึงไม่อยากฆ่าตัวตายแล้ว อาการหายดีขึ้นมากแบบนี้”

แอม “อาจจะเพราะเรารู้สึกว่าพี่ที่เราสนิทด้วยอีกคนหนึ่ง
ก็เป็นโรคซึมเศร้าเหมือนกัน แล้วมันไม่มีใครมาปลอบใจพี่เขาได้
ถ้าไม่ใช่เรา ถ้าเราเป็นอะไรขึ้นมาพี่เขาจะทำยังไง
อีกอย่างคือคนอื่นๆ ในครอบครัวที่คอยสนับสนุนแล้วก็รอ
เราเรียนจบ รอเรามาดูแลอยู่ ถ้าเราจากโลกนี้ไปคงไม่ค่อยดีแน่
แบบตอนคิดมันก็มีภาพลอยขึ้นมาเตือนสติไม่ให้คิดทำเลยจริงๆ”

ฉัน “เธอก็เลยตัดสินใจไม่ทำแล้ว”

แอม “ใช่ๆ หยุดคิดไปเลย
แล้วก็พยายามดูแลตัวเองให้ดีขึ้นมากขึ้น”

ฉัน “ดีมากเลยนะ เก่งจังเลยที่คิดได้อย่างนั้น”

แอม “จริงๆ เราก็รู้สึกภูมิใจกับตัวเองนะที่สามารถเอาชนะ
และผ่านมันมาได้”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ฉันทน์ “เธอภูมิใจในตัวเอง คนอื่นๆ ก็ภูมิใจในตัวเธอเหมือนกัน
รวมถึงเราด้วยนะ”

แอม “จริงหรือ ขอขอบคุณนะ”

ฉันทน์ “ตอนนี้นั้นก็ดีก็มากแล้ว เราไปนอนกันเถอะ”

แอม “โอเค ฝันดีนะ”

ฉันทน์ “ฝันดีจ้า”

หลังจากคืนนั้น ฉันทน์ก็สนิทกับแอมมากขึ้นกว่าเดิม อาจเป็นเพราะเธอยอมเล่าเรื่องราวของเธอให้ฉันทน์ฟังก็ได้ ฉันทน์ไม่แน่ใจว่าการที่แอมดูสดใสและพูดคุยกับคนอื่นมากขึ้นหลังจากกลับจากอพวช. นั้น มันเป็นเพราะเธอได้ระบายสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจออกมาแล้วหรือเปล่า แต่ถ้าเธอสดใสขึ้นไม่ว่าจะเหตุผลอะไร มันก็คุ้มค่ามากๆ

ปัจจุบันนี้แอมเป็นคนที่พูดคุยกับเพื่อนได้เยอะมาก เธอไม่ตีตัวออกห่างเพื่อนแล้ว แต่เธอพยายามเข้าหาเพื่อนแทน ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ดีมาก คุณครูหลายคนที่เคยกังวลเรื่องเธอก็สบายใจและวางใจมาก เพราะเธอมีความกล้าที่จะเข้าสังคมแล้วในการทำกิจกรรมต่างๆ เธอก็กล้ามากขึ้น ผลที่ตามมาคือเกรดที่สวยงาม เพราะเธอมีความมั่นใจในการทำงานมากขึ้นและบอกได้เลยว่าชีวิตของแอมตอนนี้นั้นดีมากจริงๆ

จากเรื่องราวของแอมที่ฉันทน์ได้กล่าวเล่าให้ฟังกันนั้น คงจะทำให้มองภาพถึงคำว่า “ฟ้าหลังฝนย่อมสวยงามเสมอ” ได้อย่างแน่นอน และฉันทน์เชื่อว่าเรื่องราวนี้จะเป็นสิ่งที่ปลอบใจทุกคนที่เจอเรื่องราวเลวร้ายในชีวิตว่า อย่าโทษฟ้าโทษดาว โทษคนอื่น หรือโทษตัวเองว่า ทำไมเกิดมาต้องเจออะไรแบบนี้

ในชีวิต เพราะเหตุการณ์ร้ายๆ ที่ทำให้เรามีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต เมื่อผ่านไปได้ เราก็จะพบเจอเรื่องราวที่ดีที่สุด เสมออย่างเช่นแอม เมื่อเธอผ่านโรคซึมเศร้ามาได้ ชีวิตของเธอก็ดีขึ้นมาก มีแต่สิ่งดีๆ ในชีวิต ดังนั้น หากเจอเหตุการณ์ที่เลวร้ายแค่ไหน หนักเพียงใด โปรดจงรู้ไว้ว่าสิ่งดีๆ จะยืนรออยู่อีกฝั่งทางซึ่งเป็นทางที่เราต้องข้ามมันไปให้ได้ และหากท้อแท้เมื่อใดขอให้จำไว้ว่า “ไม่มีใครเคยพบคนที่แข็งแกร่งที่ผ่านมาได้ง่าย โดยไม่ต้องสู้อะไรเลย”

เกี่ยวกับผู้เขียน

พิชญวรรณ เครือเตียร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบัวขาว
อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

“

ทุกๆ วันที่ 9 เดือน 9 ของทุกปี พื้นที่นี้
จะฝนตกทั้งวัน และหากผู้ใดที่ไปอยู่ใต้ต้นไม้
ใหญ่กลางทุ่งและกลับไป เมื่อตื่นมาจะสัมผัสความ
ทรงจำเลวร้ายในอดีตทั้งหมด จะเหลือแต่
ความทรงจำดีๆ และความรู้สึกดีๆ

”

แรมโรย

สิริวรรณ กิตินารถอินทราณี

สายลมพัดผ่านอากาศ ต้นหญ้าปลิดปลิวตามท่วงทำนองของลม เสียงย่าเท้าเป็นจังหวะสม่ำเสมอเป็นเสียงควบคู่กันไปกับลมราวกับกำลังเล่นดนตรีสดร่วมกับธรรมชาติ เจ้าของเสียงย่าเท้าหนึ่งคือเด็กสาวอายุ 17 วัยแห่งช่วงคาบเกี่ยวระหว่างโลกแห่งความฝันและโลกแห่งความจริง เด็กสาวในร่องเท้าหนังสือได้คุ้ยประวัติเจ้าอ้าวตามคนในร่องเท้าบุทสีน้ำตาลเฮเซลนัท สีรองเท้านั้นเหมือนกับสีผมของเธอคนนั้นไม่มีผิด เด็กสาวเดินทางมากับผู้นี้เป็นระยะเวลาวันหนึ่ง แต่ก็ไม่อาจทราบได้ว่าผู้สีเฮเซลนัทคนนี้ชื่อว่าอะไร ครั้นถามไปคนผู้นี้ก็ไม่วินิจฉัย เธอจึงได้แต่เดินตามต่อๆ โดยที่ในหัวมีคำถามล้านคำถาม

“แรมโรย เราควรพักที่ได้ต้นไม้นี้ก่อน” ชื่อของเด็กสาวถูกเรียกจากคนนำทาง แรมโรย พยักหน้าเชิงเห็นด้วยแล้วจึงเดินนำไปที่ต้นไม้ใหญ่ เฮเซลนัทก็เดินตามมาห้อยอกันลงนั่งข้างๆ เธอ คนคนนี้มีชื่อเรียกคงจะแปลก แรมโรยคิดว่าคงจะเรียกคนคนนี้ว่าเฮเซลหรือเฮเซลนัทไปก่อน ทั้งคู่ นั่งข้างกัน

โดยไม่มีบทสนทนา อาจเป็นเพราะความเหนื่อยจากการเดินเท้า หรือไม่ก็อยากนั่งมองกลุ่มเมฆที่เคลื่อนตัวบนท้องฟ้าเสมือนกำลังวิ่งไล่จับกันโดยที่มีท้องฟ้าเป็นพื้นที่ในการเล่น แรมโรยเหม่อมองท้องฟ้าพลางคิดไปเรื่อยเปื่อย คิดถึงเมื่อแรกพบตอนเจอเฮเซล

คิดถึง...การเดินทางครั้งนี้

·
·
·

แรมโรย เป็นชื่อเรียกของเด็กสาวคนหนึ่ง แต่เด็กสาวคนนี้ก็กลับเกลียดคำนี้ที่สุด เกลียดซะจนอยากส่ารอกออกมา แต่ความเป็นจริงเธอไม่ได้เกลียดคำว่าแรมโรยหรอก เธอเกลียดชื่อเรียกของเธอต่างหาก *คงดีหากไม่มีใครรู้จักชื่อเรา* แรมโรยคิดแบบนี้ อยู่ในหัวเสมอมา ในโลกแห่งละครเวทีนี้ ทุกคนมีบทบาทของตน แรมโรยรู้ว่าตัวเองนั้นก็มียบทบาท แต่เพียงเธอไม่เข้าใจว่าทำไมว่าเธอต้องแสดงบทบาทนี้

เธออาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ในแถบพื้นที่ที่อากาศเย็นสบายตลอดทั้งปี บริเวณโดยรอบเธอมักมองเห็นแต่ต้นสน และทุ่งหญ้า แรมโรยเกิดมาในบทบาทที่ยึดเหนี่ยวของพ่อแม่ เด็กน้อยผมสีดำสนิทและถูกตัดสั้นมาตลอด เพราะแม่บอกว่าผมยาวนั้นรุงรัง เธอมีตาสีดำเหมือนผม หากแต่คงมีเพียงแสงประกายจากตาเป็นสิ่งที่ทำให้ผมกับตานี้ต่างกัน เด็กน้อยมักเห็นพ่อและแม่ตะโกนใส่กัน ทูบตีกันบ้าง บางครั้งพ่อแม่เล่นเกมอะไรกันนะเธอคิดในใจ และตั้งแต่จำความได้ เธอมักจะได้ยินประโยคประโยคหนึ่งซ้ำๆ ได้ยินจนท่องได้ขึ้นใจ เหมือนกับบทสวดของศาสนา เธอท่องประโยคว่า *พ่อแม่ยังอยู่ด้วยกันก็*

ประเภทเยาวชน

เพราะลูก ในที่แรกเธอเข้าใจว่าพ่อและแม่นั้นรักกัน และรักแรมโรย เลยอยู่ด้วยกันสามคน แต่พอเธอโตขึ้นจนรู้ความขึ้น เธอก็ได้รู้ว่า ประโยคที่เธอท่องจำได้ขึ้นใจนั้น ความหมายที่แท้จริงมันช่างน่า สมเพศ และเกมที่พ่อแม่เล่นกันนั้นก็น่าสะอิดสะเอียนไม่ต่างกัน แรมโรยรู้ว่าเธอเป็นโซ่พันธนาการพ่อและแม่สองคน และเมื่อเธอ รู้ความ โซ่พันธนาการเส้นนั้นก็เหลือเพียงเส้นเดียว พ่อเป็นฝ่าย ปลดโซ่นี้ออกไป แต่พ่อไม่ได้บอกแม่ แรมโรยแอบดูแม่ที่ร้องไห้ อย่างบ้าคลั่งในห้องนอนใหญ่เพียงคนเดียว แม่จิกหัวและข่วน ตัวเองพร้อมบ่นพึมพำเบาๆ ซึ่งในความเงียบนั้นแรมโรยได้ยิน ที่แม่พูดพึมพำชัดเหมือนมีคนมากระซิบข้างหู แม่พูดว่า *ทำไม ทั้งมันไว้กับทุกคนเดียว* ณ วินาทีนั้น ในหัวก็มีคำถาม ขึ้นมาซ้ำๆ ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม ทำไม

ตั้งแต่วันที่พ่อได้จากไป รายได้ก็น้อยลงเช่นเดียวกับ ความสัมพันธ์ของเด็กสาวและแม่ที่ยิ่งแย่งลงเรื่อยๆ แรมโรย ต้องทนฟังคำตำหนิต่างๆ บอกว่าตัวเธอนั้นเป็นภาระ ซึ่งเธอก็รู้ตัว ดีว่าตนนั้นเป็นภาระไม่ต่างกัน ตอนนี้เธอเริ่มไม่แน่ใจ บางทีการให้ แม่ตบตีเธอคงดีเสียกว่าให้แม่พูดจาวาเธอ จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งที่ ห้องฟ้าปกคลุมไปด้วยสายไหมสีเทา ในวันนั้นไม่มีโซ่ที่ล่ามไว้ กับเธออีกต่อไป แรมโรยตื่นมาเวลาเดิมและทำกิจวัตรของเธอ ดังเดิม เธอและแม่หาเลี้ยงตัวได้โดยการขายของเก่า วันนั้นก็เช่นเคย เธออยู่เฝ้าร้านทั้งวัน ปกติแล้วแม่จะแวะมาบ้างครู่หนึ่ง หรือไม่ก็ กลับมาตอนเย็น เด็กสาวไม่เคยถามว่าแม่ไปไหนและไม่คิดจะถาม ด้วย ในวันนั้นแม่ไม่กลับมา ในวันพรุ่งนี้แม่ก็ไม่กลับมา ในวันต่อไป แม่ก็ไม่กลับมา...อีกเลย แรมโรยไม่รู้สึกเสียใจ หรือดีใจเป็น

พิเศษ ในตอนนี้เธอกลับไม่รู้สึกรอะไรเลย ไม่มีความรู้สึกใดทั้งสิ้น เธอใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ เงินก็ลดลงเรื่อยๆ เช่นกัน แต่เด็กสาวไม่รู้สึกกังวลมากนัก อาจเพราะเธอไม่มีเป้าหมายใดๆ ในชีวิต แต่แล้ววันหนึ่ง...

‘ก็อกๆ’

เสียงเคาะประตูยามเช้า ประตูไม้ที่รับบทบาทเปิดปิดบ้าน มาตลอดหลายสิบปีตั้งแต่วันที่พ่อจากไปก็ไม่มีเสียงนี้มานานแล้ว แรมโรยนั่งอยู่ในบ้านของเธอกำลังจะกินขนมปังเก่าๆ ที่หมดอายุ ไปรียังก็ไม่ทราบ เด็กสาวมองเหม่อไปที่ประตูสักระยะเวลาหนึ่ง พอนึกขึ้นได้ว่ามีคนเคาะประตูก็เดินคุ่มๆ ไปเปิด พลังคิดในใจ บ้านนี้เป็นบ้านเช่ารีเปล่านะ เจ้าของที่แท้จริงจะมายึดบ้านรีเปล่า แต่เมื่อเปิดประตูออกมาพบแต่ความว่างเปล่า บางทีอาจเป็นพวก เด็กชนในหมู่บ้าน แต่เมื่อหันหลังกลับไปกำลังจะเดินเข้าบ้าน เธอ ถูกดึงแขนไว้โดยใครบางคน แรมโรยสะดุ้งรีบหันไปมอง คนตรงหน้าเธอเป็นเด็กสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ สูงไม่ต่าง จากเธอสักเท่าไร คนคนนี้ผมยาวสีน้ำตาลเฮเซลนัทสวยงาม แสงที่กระทบบนผมทำให้ผมสีเฮเซลนัทยิ่งเปล่งประกายเข้าไปใหญ่ ดวงตาของคนคนนี้ก็สีเดียวกับผมเช่นกัน ร่างนั้นสวมเสื้อ แขนยาวจีบปลายและสวมเสื้อกั๊กทับสีน้ำตาลเข้มเหมือนไม้แก่ ซึ่งเข้ากับกางเกงขาสั้นเป็นอย่างดี และสวมรองเท้าบูทสีเฮเซลนัท เหมือนกับสีผม หลังจากพินิจหน้าตาและการแต่งตัวดูแล้ว ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่คนในหมู่บ้านนี้ แรมโรยพิจารณาแล้วจึงคิดในหัวว่า คนคน นี้มาหาเธอทำไม ก่อนที่จะเอ่ยปาก ถามคนตรงหน้าก็ยิ้มอย่างเป็น มิตรให้และพูดกับเธอ

ประเภทเยาวชน

“แรมโรยไม่ต้องกลัวเราไปพรอก เราไม่ทำอะไรเธอแน่นอน เราแค่เอาจดหมายมาให้” คนตรงหน้าปล่อยมือจากแขนของเด็กสาวผมสีดำ แล้วก็ยื่นซองจดหมายสีฟ้ามาให้ แรมโรยรับมาด้วยความงงวย

“ถ้าเธออ่านจดหมายเสร็จแล้วเธอจะรู้เรื่อง ฉันจะนั่งรอหน้าบ้าน” คนแปลกหน้าคนนี้ปิดประตูและเดินออกไปรอแถวๆ หน้าบ้าน แรมโรยถือจดหมายมานั่งตรงโซฟา เธอพลิกดูซองรอบๆ และค่อยๆ บรรจงฉีกซองจดหมายบริเวณปลายจดหมาย ภายในมีกระดาษสีครีมเก่าๆ พับซ้อนกันอยู่ในจดหมาย เด็กสาวค่อยๆ คลี่กระดาษให้เปิดออกโดยที่ซองจดหมายย้ายไปอยู่บนตัก กระดาษแผ่นนี้มีข้อความจำนวนหนึ่งไม่ถึงกับเต็มกระดาษ เธอค่อยๆ อ่านข้อความในจดหมายแล้วพบว่าเนื้อความของจดหมายนี้เขียนถึง “เรโนโซน” ว่าเรโนโซนเป็นพื้นที่บริเวณทุ่งหญ้ากลางหุบเขา *เนเดียร์* ที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่บ้านนี้ ในทุกๆ วันที่ 9 เดือน 9 ของทุกปี พื้นที่นี้จะฝนตกทั้งวันและหากผู้ใดที่ไปอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่กลางทุ่งและกลับไป เมื่อตื่นมาจะลืมความทรงจำเลวร้ายในอดีตทั้งหมด จะเหลือแต่ความทรงจำดีๆ และความรู้สึกดีๆ หรือเรียกได้ว่าเรโนโซนเป็นพื้นที่สำหรับการเริ่มต้นใหม่ เมื่อแรมโรยอ่านจบ ความรู้สึกแรกที่เธอคิดเลยคือ “นี่มันอะไรกันเนี่ย” ทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงเอาจดหมายมาให้เธอ แล้วข้อความในจดหมายนี้มันอะไรกัน พวกตุ้มตุ๋นนั่นหรือ แต่ถึงกระนั้นเธอก็เดินไปหน้าบ้านตามคำบอกของคนแปลกหน้าคนนั้นในตอนแรก คนในโรงเต้าบูยังคั่งนั่งรอหน้าบ้าน และเมื่อเห็นเด็กสาวผมดำเดินออกมาหน้าบ้าน คนคนนั้นก็รีบปรีเข้ามาหาแรมโรยทันที

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“อ่านจบแล้วไข่ม้อย ปะไปกันเถอะ” คนตรงหน้าพูดจบ แล้วก็จับมือเธอจะลากไปที่ไหนสักที่ แรมโรยรีบสะบัดมือออกทันที ด้วยความตกใจและสับสน คนผมสีเฮเซลน์ทำหน้างงและกำลังจะเอ่ยปากพูดอะไรบางอย่าง แต่แรมโรยก็รีบตัดบท

“นี่คุณนะเป็นใคร จะมาลากฉันไปไหน แล้วเอาจดหมายนี้มาให้ฉันทำไม ข้อความในจดหมายก็อะไรไม่รู้ เอานิยายแฟนตาซีมาให้อ่านหรือ เป็นพวกสืบแปดมงกุฏสินะ ออกไปเดี๋ยวนี้!” แรมโรยพูดด้วยความไม่สบอารมณ์ นี่เหมือนเป็นครั้งแรกในรอบสิบปีที่ตะโกนเสียงดัง คนตรงหน้าไม่ได้มีท่าที่ตกใจมากนัก ดูออกจะใจเย็นมากเสียด้วย ซึ่งต่างกับแรมโรยในตอนนี้นัก

“ฉันคงลืมพูดสิ่งสำคัญไปสินะ ฉันจะตอบคำถามเธอเองทุกคำถามเลย”

“...”

“ก่อนอื่นคือฉันบอกชื่อให้เธอไม่ได้ มันเป็นกฎของตระกูลฉัน ตระกูลฉันเป็นตระกูลเก่าแก่หนึ่ง และเนื้อความในจดหมายนั้นเป็นเรื่องจริงที่ได้รับการส่งต่อมาหลายต่อหลายรุ่นจนถึงรุ่นฉัน หน้าที่ของตระกูลฉันคือพาคนที่มึนงงที่เลวร้ายไปเพื่อเยียวยาคนเหล่านี้ เธออาจสงสัยว่า ทำไมฉันถึงรู้เรื่องอดีตของเธอจริงๆ คือ ฉันไม่ได้รู้หรอกแต่ว่าทุกคนในตระกูลฉันจะมีตาแห่งเงา จะเห็นออรร่ารอบๆ ตัวคนว่ามีความมืดดำแค่ไหน ฉันมาที่หมู่บ้านนี้สักพักแล้ว และเธอเป็นคนที่มึนงงรอบตัวดำมืดที่สุด เธอจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้ล่ะ” คนตรงหน้าพูดจบก็ทำสีหน้าภาคภูมิใจสุดๆ แต่แรมโรยกลับรู้สึกเหมือนโดนหลอกกว่าเดิม เธอพอจะรู้ว่า โลกนี้

ประเภทเยาวชน

มีสิ่งมหัศจรรย์มากมายและตระกูลเก่าแก่ที่มีพลังวิเศษ แต่วามัน ไกลตัวเธอมาก

“ขอโทษนะ ฉันไม่เชื่อและถึงเป็นจริงก็ไม่สนด้วย เจริญคุณ ไปลองหาคนอื่นเถอะ” แรมโรยทำที่จะหันหลังกลับไป แต่คนผมสี เฮเซลนัทก็ยังคงรั้งมือของเธอไว้

“นี่แรมโรย...เธอจะใช้ชีวิตไปแบบนี้จริงๆ หรือ ฉันขอ สาบานว่าที่ฉันพูดมาคือเรื่องจริง ฉันจะพาเธอไปที่เรโนโซน ฉันจะให้ลือกเกตที่สำคัญที่สุดในชีวิตของฉันที่มีอัญมณีราคาสูง ผังไว้เป็นเครื่องประกันกับเธอ หากฉันโกหกเธอก็เอาไปขาย ได้ราคาเลยนะ” คนตรงหน้าหยิบลือกเกตตามที่พูดมาไว้ที่มือเธอ และบีบมือเบาๆ รวากับเป็นการขอร้อง แรมโรยครุ่นคิดกับตัวเอง ถ้าโกหกก็คงไม่ให้ของสำคัญขนาดนี้ เมื่อพิจารณาลือกเกตนี้ดูแล้วก็หนักพอตัวและมีอัญมณีจริงๆ ถ้าเจ้าของตาฮีเซลนัทคนนี้ โกหกเราก็จะเอาเงินไปขายได้ราคาดี และในสถานการณ์ที่เลวร้าย ที่สุดเราอาจโดนฆ่าตาย ตาย? พอคิดคำนี้ได้อยู่ๆ ก็คิดว่า หากตาย ก็คงไม่เป็นไร มีแต่ได้กับได้ทุกทาง

“แต่แน่นอนคืนเดียวแล้วพรุ่งนี้เข้ากลับเลยใช่ไหม...”
คนตรงหน้าตาเป็นประกายพยักหน้าด้วยความดีใจจนออกนอกหน้า

“จ้ะแรมโรยเราไปกันเลยเถอะนะ”

·
·
·

นี่ก็เป็นที่มาของการเดินทางครั้งนี้ ใต้ต้นไม้ที่กำลัง พักอยู่นี้แรมโรยจับในกระเป๋าเสื้อของเธอเพื่อเช็กลือกเกตที่เป็น

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

เครื่องประกันการเดินทางครั้งนี้ เฮเซลน์ทบอกว่า อีกไม่นาน เราใกล้จะถึงหุบเขา เนเดียร์ แล้ว แรมโรยที่ยังนั่งเหม่อมองกลุ่มก้อนเมฆก็ไม่มีท่าทีที่จะละลายตาจากมัน เหมือนหลุดเข้าไปอยู่บนท้องฟ้าซะแล้ว

“แรมโรย ที่ผ่านมาเหนื่อยมั้ย” จู่ๆ เฮเซลน์ทก็เอ่ยขึ้นมา แรมโรยที่ในที่นั่งเหม่อมองไปเรื่อยๆ ก็รู้สึกสะดุ้งขึ้นทันใด ไม่รู้ว่าทำไมถึงเกิดอาการจุกแน่นที่คอ เหนื่อยมัยงั้นหรือ เธอไม่เคยนึกถึงเลย

“ถามทำไม”

“ไม่รู้สิ เพราะเธอดูเศร้าดูเครียดตลอดเวลาละมั้ง”

“เรารีบเดินทางกันต่อเถอะ รีบไปเรนโซนให้จบๆ” แรมโรย ตัดบทและลุกจากต้นไม้ทันที เธอเป็นฝ่ายเดินนำอย่างช้าๆ เสียงลำธารเล็กๆ ข้างทางไหลบรรเลงเป็นเพลงที่ช่วยไม่ให้รอบกายนั้นเงียบ เวลายามนี้หากดูจากแสงของสุริยันแล้ว คงใกล้จะเย็นเต็มที และใกล้จะถึงที่หมายแล้วด้วย

“นี่แรมโรย ต่อจากนี้เธอก็จะมีความสุขมากๆ แล้วละฉันเชื่อ” เจ้าของรองเท้าบูทเป็นคนเริ่มบทสนทนาอีกครั้งขณะที่ทั้งคู่เดินข้างขนานคู่กันไป

“แต่ฉันไม่เชื่อ ความสุขนะไม่มีจริงในโลกใบนี้หรอก แค่เกิดมาก็ถือว่าเป็นความทุกข์แล้ว” แรมโรยพูดตอบไป เธอไม่เคยเข้าใจคำว่าความสุขแม้เพียงนิดเดียว ต่างกับความทุกข์ที่ค่อนข้างจะสนิทชิดเชื้อมาเป็นเวลานาน หากความสุขคือความ

ประเภทเยาวชน

เครียด ความอดอยาก ความทรमान ความเจ็บปวด เธอคงเป็นคน
ที่มีความสุขที่สุดในหมู่บ้านแล้วละ

“ที่ผ่านมามีเธอคงเจอแต่ความทุกข์สินะ” คนข้างกาย
เด็กสาวผมดำพูด แล้วก็เอื้อมมาบีบมือเบาๆ แรมโรยทำนิ่ง เธอไม่
ชอบให้มีใครมาพูด ทำนองว่าน่าสงสาร หรือเห็นใจเธอ เธอไม่
ต้องการแม้แต่เพียงนิดเดียว สิ่งเหล่านี้มีแต่จะทำให้เธอสมเพช
ตัวเองยิ่งเข้าไปใหญ่

“ฉันก็ไม่ได้ทุกข์ เลิกทำเหมือนฉันทุกข์มากเสียที”
เจ้าของเรือนผมสีเฮเซลนัทหันหน้ามาและทำสีหน้าประหลาด
จะยิ้มก็ไม่ยิ้ม จะเศร้าก็ไม่เศร้า จนเจ้าของผมสีดำต้องติดหน้าผาก
เฮเซลนัทไปด้วยความหมั่นไส้

“โอ๊ยติดหน้าผากทำไมเนี่ย”

“ก็เธอทำหน้าตาประหลาดใส่ฉันทำไมล่ะ”

“ก็แรมโรยนะสิ... โโกหกไม่เนียนสักนิด...”

“อะไร ฉันโกหกอะไร?”

“เธออาจโกหกฉันได้นะแต่เธอโกหกตัวเองไม่ได้หรอก
โกหกฉันไม่ได้ด้วย ลืมหรือ ฉันมีตาแห่งเงา” แรมโรยพรางคิด
หลังจากเฮเซลนัทพูดจบ โโกหกตัวเองจั้นหรือ ฉันไม่ได้โกหกตัวเอง
เสียหน่อย

“จ๋าๆ เจ้าแม่ตาแห่งเงา” แรมโรยว่าพรางทำหน้าที่เอือมๆ

“นี่ล้อฉันหรือ!”

“นี่เดี่ยวเบาๆ ก่อน ชู-”

:

เปาะ เปะ...เปาะ เปาะ เปะ-

เสียงของฝนเหมือนสัญญาณที่บอกว่าพวกเธอได้มาถึงแล้ว ยัง “เรนโซน” เมื่อมองไปตรงหน้า ทั้งคู่ได้เดินมาถึงทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ที่ปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวขจีและดอกหญ้านานาชนิด ปกคลุมอยู่ทั่วสุดลูกหูลูกตา พร้อมกับต้นไม้ใหญ่กลางทุ่งนั้น เสียงฝนราวกับเสียงแตรบรรเลงเพลงจากสรวงสวรรค์ แม้ที่นี่ฝนจะตกอยู่ แต่ท้องฟ้ากลับปลอดโปร่ง ยามเย็นที่พระอาทิตย์เริ่มจะเคลื่อนลงจวบกับพื้นโลกเต็มที่ ทั้งคู่หันมองหน้ากัน เฮเซลนัทยิ้มกว้างด้วยความดีใจให้แรมโรย แรมโรยก็ยิ้มเล็กน้อยออกมาโดยไม่รู้ตัว เฮเซลนัทซังก์ไปกับรอยยิ้มของแรมโรย บางทีเธออาจยิ้มเพราะทิวทัศน์อันสวยงามราวกับรูปวาดนี้ หรือเพราะความดีใจที่ปะปนรวมกันระหว่างเธอและเฮเซลนัท

“เราไปได้ต้นไม้ใหญ่นั่นกันเถอะจะได้ไม้โดนฝน” เฮเซลนัทว่าแล้วก็ลากแรมโรยไป ณ ตอนนี้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีสู่ความมืดเหมือนปิดไฟให้กับท้องฟ้า หน้าที่ของพระอาทิตย์ได้หมดไป ได้เวลาทำงานของพระจันทร์และดวงดาวเล็กๆ ที่วนานฟ้า

ทั้งคู่นอนลงข้างกัน เฮเซลนัทซิงหลัก่อนแรมโรยเสียอีก เธอไม่ได้พูดอะไรมากกว่าเรนโซนแห่งนี้สามารถลบความทรงจำอันเลวร้ายได้จริงหรือ แรมโรยมองไปยังท้องฟ้ายามค่ำคืน หุบเขานเนเดียร์แห่งนี้อยู่ห่างไกลพอที่สามารถมองเห็นกากเพชรแสนสวยนี้โรยเต็มกระดาศีดำ แรมโรยครุ่นคิดกับบทสนทนา

ประเภทเยาวชน

ของเธอกับเฮเซลนัท “นี่แรมโรย ต่อจากนี้เธอก็จะมีความสุขมากๆ แล้วล่ะ ฉันทัวร์” เธอที่ไม่เคยเข้าใจในคำว่าความสุข ในเวลานี้ ที่มีเพียงเสียงลมหายใจของเธอและเฮเซลนัท เสียงฝนปรอยๆ ที่เริ่มจะซาลงจนแทบไม่มีฝน อาจเป็นเพียงน้ำค้าง ลมพัดเย็นสบาย กับโทรทัศน์ตรงหน้าที่ใหญ่กว่าที่บ้านพันเท่า หมิ่นเท่า อยู่ๆ แรมโรยก็คิดขึ้นมาได้ว่า บางทีการที่ได้มองดวงดาวยามค่ำคืนและหลับไป แค่นี้ก็คือความสุขสินะ และเด็กสาวในผมสีดำก็พลอยหลับไปตอนไหนก็ไม่ทราบ

.

“แรมโรยตื่นได้แล้วเข้ามาได้แล้ว” แรงแขยงจากคนข้างกาย ทำให้เธอตื่นขึ้นมาแบบยังมีงัว การนอนใต้ต้นไม้ก็ไม่ได้แย่นัก อาจเพราะมีหญ้าแสนอบอุ่นคอยโอบกอดยามกลางคืน ตอนนี้อยู่พระอาทิตย์ได้ทำหน้าที่ของมันดังเดิม ฝนก็ไม่มีอีกต่อไป ณ ที่นี้มีแต่ท้องฟ้าโปร่งแสงส่อง

“แล้วนี่ฉัน...” แรมโรยนึกขึ้นได้ถึงเรื่องการลบความทรงจำ เมื่อเธอคิดได้ตั้งนั้นจึงลองนึกถึงเรื่องในอดีตที่บ้านแห่งความทุกข์หลังนั้น ที่พ่อทิ้งเธอไป ที่แม่ทิ้งเธอไป

หือ?

แรมโรยคิดอย่างงุนงงในใจ เธอก็จำได้ทุกเหตุการณ์เลยนี่.... นี่เฮเซลนัท...

“ไม่ต้องพูดอะไร ฟังฉันอย่างเดียวนะแรมโรย ทุกเรื่องที่คุณพูดมาคือความจริงนะ แต่ว่าที่ว่าลบความทรงจำที่เลวร้ายนะ

ได้เพียงคำเดียว เจ้าของดวงตาเฮเซลนัทที่ตอนนี้เต็มไปด้วย
น้ำตายิ้มให้แรมโรยอย่างอ่อนโยน และเมื่อกะพริบตาเพียง
ครั้งเดียว เฮเซลนัทตรงหน้าก็กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่า

สุดท้ายจนแรมโรยกลับถึงบ้านของตน แรมโรยก็ยังไม่รู้จัก
ชื่อของคนสีเฮเซลนัท ไม่รู้ด้วยว่าคนคนนั้นหายไปไหนอย่างไร แต่
ตอนนี้แรมโรยมีอย่างหนึ่งที่ได้รู้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว

- เธอรู้จักคำว่าความสุขเสียที -

เกี่ยวกับผู้เขียน

สิริวรรณ กิตินารถอินทราณี เกิดในจังหวัดสมุทรปราการ ปัจจุบันเป็น
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศไทย

“

บางครั้งทุกอย่าง มันไม่อาจเป็นอย่างที่
เราหวังหรือตั้งใจ บางครั้งเราต้องเจอคน
หลากหลายประเภทในสังคม เราเลือกได้ว่าจะ
เก็บมันมาคิด หรือปล่อยมันไป

”

อุปสรรคที่งดงาม

ฉันทชนก แสงบรรจง

มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่มีอารมณ์เปราะบางมากที่สุด แต่ขณะเดียวกัน ก็แข็งแกร่งมากที่สุดเช่นกัน

“ทำไมเราทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลยนะ” ความคิดที่ตั้งก้องขึ้นในหัวของเด็กสาวธรรมดาคนหนึ่งค่อยๆ กลืนกินความหวังและความฝันลงไปเรื่อยๆ ในขณะเดียวกันตัวเธอก็เริ่มรู้สึกตัวเล็กลงไปที่ละน้อย ทีละน้อย และกลับกลายเป็นเล็กเสียจนไม่มีใครมองเห็น... ไร้ค่าไร้ความหมาย สับสนมีแรงความรู้สึกรู้สึกทุกอย่างพุ่งเข้าหาเธออย่างไม่หยุดยั้ง รวากับว่ากำลังทิ่มแทงหัวใจดวงน้อยๆ ที่เต็มไปด้วยความหวังให้เจ็บปวดและห่อเหี่ยวจนดำมืดสนิท ซึ่งสุดท้ายแล้วมันมืดจนมองไม่เห็นแสงสว่างเลยแม้แต่หน่อย

ภายใต้แสงไฟที่สว่างจนแสบตา เสียงดังกึกก้องในหอประชุมใหญ่ แสดงให้เห็นว่ากำลังมีงานใหญ่อะไรสักอย่าง เด็กสาวคนหนึ่งกำลังตื่นเต้นที่เธอกำลังจะได้ขึ้นพูดบทความวันครูสุดพิเศษที่ตัวเองเขียนขึ้นอย่างพิถีพิถันและตั้งใจตั้งใจ ในขณะที่แสงไฟในห้องประชุมทั้งสว่าง ทั้งสดใส และนำตื่นตาตื่นใจ ทุกอย่างกำลังเป็นไปได้อย่างที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก ความจริง

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แล้วจุดประสงค์แรกที่เธออยากจะเขียนบทความนี้ก็เพียงเพราะอยากให้กำลังใจครูที่กำลังเหนื่อยล้า หรือท้อแท้เท่านั้นเอง ไม่ได้อยากจะอวดให้ใครเห็นหรืออยากจะพูดเพื่อเอาหน้า แต่ในเมื่อได้โอกาสตรงนี้ก็แล้วก็ขอใช้โอกาสนี้เป็นพื้นที่ในการให้กำลังใจคนที่กำลังท้อกำลังเหนื่อยอยู่แล้วกัน

ภายใต้แสงไฟที่สว่างจนแสบตา เพื่อนคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาหาเด็กสาวด้วยสีหน้ากระวนกระวายเล็กน้อย เขาพูดบางอย่างกับเธอ แต่สิ่งที่เขาพูดนั้นทำให้บรรยากาศในหอประชุมเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ไฟที่สว่างจนแสบตากลบกลายเป็นความสว่างที่กำลังแผดเผาตัวเธอ เสียงดังกึกก้องอันน่าตื่นตาตื่นใจกลับกลายเป็นเสียงรบกวนน่ารำคาญที่ตั้งเข้าไปถึงโสตประสาท

ภายใต้แสงไฟที่สว่างจนแสบตา สิ่ง que เด็กสาวได้รับรู้จากเพื่อนคนนั้นก็คือ... ความจริงแล้วครูที่เป็นแม่จางไม่ชอบบทความของเธอเลย เขาไม่พอใจบทความนี้ มันยังไม่ดีพอ ครูจึงบังคับให้เพื่อนคนนั้นแต่งบทความใหม่ โดยห้ามบอกให้ใครรู้ แต่ยังคงให้เธอพูดเหมือนเดิม โดยครูสั่งให้เธออ้างว่านี่คือผลงานของตัวเอง แต่บทความที่เธอเขียนเองนั้นมันไม่ได้ออกสู่สาธารณะให้ใครรับรู้เลยด้วยซ้ำ มันแสดงให้เห็นว่าเด็กสาวกำลังถูกมองข้าม ถูกปฏิเสธ มันทำให้เธอย้อนคิดถึงหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอตั้งใจทำ ความรู้สึกและใจที่เธอใส่ลงไปอย่างจริงจังในผลงานทุกชิ้น ‘ทุกอย่าง... มันไม่เคยถูกยอมรับเลย’ วินาทีที่ได้รับรู้เรื่องนี้มันเหมือนกับหัวใจของเด็กสาวพังทลายลงอย่างไม่มีชิ้นดี ความตั้งใจเล็กๆ ที่จะมอบให้ครู เธอให้มันไม่ได้แล้ว สิ่ง que เธอบรรจงเขียน ใส่รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ลงไปอย่างพิถีพิถัน มันเป็นสิ่งที่ครูยังไม่พอใจ... แล้วมันต้องดี

ประเภทเยาวชน

สักแค่นั้นกันเชียย มีหน้าซำยังต้องมาพูดบทความของคนอื่น แต่เป็นชื่อเธอ ทั้งรู้สึกเสียใจ เสียตาย หมดคุณค่าและอึดอัดใจที่ต้องบอกว่าบทความนี้เป็นของเธอเองทั้งๆ ที่เพื่อนเป็นคนเขียน สภาพจิตใจเธอกำลังย่ำแย่ เธอกำลังโทษว่าเป็นความผิดของตัวเองที่ทำอะไรได้ไม่ดีสักอย่าง ระหว่างนั้นเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นแผลในอดีตงานที่ทำไม่ได้หรือทำผิดพลาดมันเริ่มมากองไว้ที่ส่วนลึกของใจ และทำให้เกิดความรู้สึกปวดใจเหมือนมีคนกดหนามแหลมที่ฝังไว้ให้ลึกลงไปอีก ที่จริงอาจจะเป็นเพราะ เหตุการณ์แบบนั้นมันช่างเกิดกับตัวเองบ่อยเสียเหลือเกิน แต่ก็ยังไม่เคยทำใจยอมรับมันได้สักที เธอกำลังคิดว่า หรือความจริงแล้ว... “เรามันทำอะไรไม่ได้สักอย่าง” “ทำไมเรา อ่อนแอขนาดนี้”

ภายใต้แสงไฟที่สว่างจนแสบตา ตอนนี้อย่างกำลังค่อยๆ เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง มันเริ่มด้วยความรู้สึกจุกอกเสียจนพูดออกมาเป็นคำไม่ได้ และจิตใจเธอกำลังร้องไห้เป็นผาเต่า มีแต่เพียงสีหน้าเท่านั้นที่แสดงออกไปว่าไม่เป็นไร และยิ้มรับไปด้วยท่าทางที่ปกติดี

ภายใต้แสงไฟที่สว่างจนแสบตา ตอนนี้นั้นทำให้เด็กสาวแสบตามากจริงๆ เพราะน้ำตามากมายที่เธออัดอั้นไว้กำลังรวมตัวกันเหมือนเมฆฝน ที่ยิ่งรวมตัวกันมากขึ้นเท่าไร ฝนก็จะยิ่งพรั่งพรูออกมามากเท่านั้น และขณะนี้ได้เวลาที่ฝนตกลงมาแล้ว เด็กสาวกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ตาที่แดงก่ำเริ่มมีน้ำใสๆ ไหลออกมาอย่างไม่มีท่าทีว่าจะหยุดหย่อน เธอเอามือมากุมไว้ที่อกเพื่อบรรเทาอาการสั่นที่เกิดขึ้นเป็นระลอก แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

อันที่จริงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาได้ว่าเป็นเพียงสายลมที่ผ่านพัด เพราะมันช่างธรรมดาเหลือเกิน หากเปรียบเทียบกับทั้งหมดของชีวิตเรา

นี่คือสิ่งที่คนอื่น ๆ กำลังนึกคิดถึงเหตุการณ์ดังกล่าว...แม้ว่าอาจจะเห็นข้อเท็จจริง แต่สำหรับจิตใจมนุษย์ที่เปราะบางและยากจะหยั่งถึง มันไม่ง่ายเลยที่จะก้าวข้ามผ่านสำหรับบางคน มันยากที่จะยอมรับความจริงสำหรับใครหลายคน อันที่จริงเราอาจเพียงต้องการใครสักคนมานั่งฟังในสิ่งที่เราอยากพูด อยากจะบอก ใครสักคนที่มานั่งฟังเราระบายความในใจออกมา นั่งฟังความรู้สึกของเรา เพียงเท่านั้นจริงๆ

เด็กสาวเลือกที่จะระบายความรู้สึกที่หนักอึ้งในหัวใจของเธอให้คนที่วางใจได้ พูดมันออกมาจนหมดสิ้นให้ตัวเองไม่รู้สึกคับข้องใจ ร้องไห้สุดขีดอย่างเอาเป็นเอาตาย เพื่อปลดปล่อยความรู้สึกที่พันนาการเธอเอาไว้

ในความเป็นจริงการร้องไห้ไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงความอ่อนแอเลยแม้แต่น้อย มันคือการปลดปล่อยอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นความเครียดหรือความกังวล ไม่ใช่แค่เด็กที่ร้องไห้เพราะความเจ็บปวด แต่ผู้ใหญ่เองก็เจ็บปวดเป็นเหมือนกัน อย่างคิดเลยว่าโตแล้วห้ามมีน้ำตา หรือโตแล้วต้องอดทน ทุกๆ คนมีสิทธิ์ที่จะร้องไห้เพื่อปลดปล่อย อย่าเก็บมันเอาไว้ในใจเลย ยิ่งนานวันเข้าไปมากเท่าไร ปมในใจจะยิ่งพันผูกมากขึ้นเรื่อยๆ จนในท้ายที่สุด เราอาจคลายปมนั้นออกไปไม่ได้

ประเภทเยาวชน

เด็กสาวเดินเข้าไปหาครูคนนั้น พูดทุกความรู้สึกที่คับข้องใจออกมา บอกกับครูว่าเธอรู้สึกไม่ดีที่ครูทำแบบนี้ลงไป รู้สึกแย่มากกับตัวเองแค่ไหนเมื่อเจอเรื่องแบบนี้ และนั่นทำให้เธอเบาใจลงได้อีกหน่อยหนึ่ง ที่ได้พูดความในใจออกไป เหมือนกับว่าภูเขาที่หนักอึ้งในอกของเธอถูกยกออกไปแล้ว

อย่างไรก็ตามถึงเธอจะยกภูเขาที่หนักอึ้งออกไปได้แล้ว แต่พื้นดินก็ไม่ได้ราบเรียบไปเสียทีเดียว เพราะยังมีปัญหาสำหรับเธออยู่อีกอย่างหนึ่ง คือจะยอมอ่านบทความคนอื่นตามเดิมไป หรือจะทำตามเสียงหัวใจเรียกร้องโดยการพูดบทความของตัวเองไปในวันนั้นเลย เพราะอย่างไรเสียก็ไม่มีใครมาลากตัวเธอลงจากโพเดียมได้อยู่ดี เด็กสาวครุ่นคิดอยู่แสนนานว่าจะยอมหักหรือจะยอมงอ หากเธอยอมหักไม่ยอมงอ แน่แน่นอนว่าเธอจะไม่เสียศักดิ์ศรีผลงานได้ออกสู่สาธารณะ และยังได้ทำตามอุดมการณ์แรกๆ ที่เธอตั้งใจไว้อีกด้วยว่า อยากจะให้กำลังใจครูที่รู้สึกเหนื่อยหรือท้อแท้ในทางกลับกัน ถ้าเธอพูดตามบทที่ได้รับมอบหมายมา เธอจะไม่ได้อะไรกลับมาเลย แต่ก็จะไม่มีปัญหา ความสับสนกำลังมาเยือนอีกครั้ง...

ไม่ว่าเด็กสาวจะคิดสักเท่าไรเธอก็ทั้งลังเลและสับสน เด็กสาวตัดสินใจถามคำถามนี้กับคนรอบข้างว่าเธอควรทำอะไร เสียงส่วนมากนั้นบอกให้ทำตามเสียงหัวใจ แต่อย่างไรเสียเธอก็ไม่ใช่คนกล้าขนาดนั้น เธอไม่กล้าที่จะทำตามเสียงหัวใจไม่พอ แต่ยังไม่กล้าที่จะเสียศักดิ์ศรีอีกด้วย “ทำไมเราเป็นคนแบบนี้กันนะ” คำพูดแบบนี้ดังก้องในใจอีกครั้ง

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“ซูๆ ซูๆ ๆ” ภายใต้อุ้งเท้าที่อึมครึมและหม่นหมอง เหมือนจิตใจของเด็กสาว ตอนนี้ฝนกำลังตกลงมาอย่างไม่หยุดยั้ง รวบรวมว่าจะซ้ำเติมให้เศร้าไปมากกว่าเดิม ไม่รู้ว่าเพราะสวรรค์ กลั่นแกล้ง หรือพระเจ้าไม่อยู่ข้างเธอกันแน่ เด็กสาวได้แต่คิดอะไร ที่มันซ้ำเติมความรู้สึกตัวเอง ยิ่งฝนตกมากขึ้นเท่าไร ท่อระบายน้ำ ก็ยิ่งระบายน้ำออกไปไม่ทัน ทำให้ปริมาณน้ำเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ มีหน้าซ้ำฝนเจ้ากรรมก็ไม่มีท่าทีว่าจะหยุดตก เวลาผ่านไปไม่กี่นาที น้ำก็เริ่มท่วมสูงขึ้น เด็กสาวต้องวิ่งออกจากห้องเรียนเพื่อไป เก็บของด้านนอกโรงเรียน แต่น้ำก็ท่วมสูงเหลือเกิน เธอมีทางเลือก เพียงแค่สองทาง คือจะลุยหรือจะเลี่ยง เด็กสาวเลือกที่จะเลี่ยง พื้นที่ที่น้ำท่วมไปใช้ทางลัดแทน

“ซูๆ ซูๆ ๆ” ภายใต้อุ้งเท้าที่อึมครึมและหม่นหมอง เหมือนจิตใจของเด็กสาว ความจริงที่อุ้งเท้าก็ไม่ได้มีตุ๊กตุ๊ก ไปเสียทีเดียว เคยมีคนบอกว่า ‘เราอาจจะเจอเรื่องร้ายๆ เป็นร้อยๆ เรื่อง แต่เชื่อสิ ในเรื่องร้ายนั้นอย่างใดเสียก็ต้องมีเรื่องดีๆ ซ่อนอยู่เสมอ อยู่ที่ที่เราเลือกที่จะมองเห็นมันหรือมองข้ามมันไป’ ใช่แล้ว...ความจริงในวันนี้ก็ไม่ใช่วันที่แย่ ฝนตกนี้ก็ออกจะให้ ประโยชน์กับเรา เพราะมันทำให้คิดได้ว่า...

ไม่ว่าเราจะเดินไปไหนก็ตาม ทางที่เดินมันย่อมมีอุปสรรค ขัดขวางอยู่แน่แท้ อยู่ที่เราจะเลือกเดินลุยน้ำไปแล้วทำเปียกและ หรือเราจะเลือกเดินทางลัดที่ไม่มีน้ำท่วม จริงอยู่ที่การเดินไป ทางลัด อาจจะทำให้ถึงที่หมายช้ากว่าเดิม และยังไม่ได้เผชิญกับ น้ำที่ท่วมอยู่ตรงหน้าจริงๆ แต่อย่างน้อย ถ้าทำเราไม่เปียกก็จะ

ประเภทเยาวชน

สามารถก้าวไปไหนต่อไหนตั้งใจหวัง แต่หากเราใช้เท้าที่เปียกเดินไปคงจะไม่ง่ายเลยที่ไม่มีอุปสรรคระหว่างเดิน

เหมือนกับการที่เด็กสาวจะเลือกทำตามเสียงหัวใจหรือทำตามความถูกต้อง ตอนนี่เธอรู้อยู่แล้วว่าตัวเองจะเลือกทางไหน ทำตามหัวใจอาจจะดีสำหรับตัวเอง แต่ทำตามความถูกต้องนั้นมันจะดีก็กับคนรอบข้างและตัวเธอ และมันจะไม่สร้างปัญหาให้เพิ่มพูนมากขึ้นอีกด้วย ไม่ใช่ว่าการทำตามเสียงหัวใจเป็นเรื่องผิด แต่การจะทำอะไรนั้นก็อยู่ที่บริบทของเหตุการณ์นั้นๆ อีกด้วย

และวันที่จะต้องพูดบทความนั้นก็ได้มาถึงอย่างรวดเร็ว ก่อนหน้านั้นเด็กสาวพยายามอย่างเต็มที่เพื่อจะท่องตามบทที่ไม่ใช่ของเธอออกมา ทั้งพยายามจำทั้งพยายามมีอารมณ์ร่วมไปตามนั้น แม้จะมีอยู่มากที่ขัดแย้งกับความคิดของเธอ แต่เด็กสาวอยากพิสูจน์ให้คนรอบข้างเห็นว่าเธอก็ทำได้เหมือนกัน และเธอคิดว่าอย่างไรก็ตามพยายามของเธอต้องถูกมองเห็นอย่างแน่นอน

ในเช้าวันถัดมา เด็กสาวไปโรงเรียนอย่างปกติดี แต่ว่า... ทุกอย่างมันไม่ได้ดีอย่างที่คิด เมื่อเธอเจอกับครูคนหนึ่ง เขาบอกกับเธอว่า “เมื่อวานที่พูด มันไม่เข้าใจคำว่าดีเลยด้วยซ้ำ ก็อย่างที่บอกแหละไม่พยายาม ไม่เห็นความสำคัญก็เป็นแบบนี้แหละ ก็เคยบอกไปแล้วอะเนอะ ไม่พูดซ้ำละ” เด็กสาวใจหายอย่างบอกไม่ถูก ไม่คิดว่าจะมีคนพูดแบบนี้ใส่ เธอเริ่มมีอาการน้อยใจ กำริบขึ้นมาอีกครั้ง เริ่มโทษตัวเอง เริ่มคิดพะว้าพะวังกับสิ่งที่

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ตัวเองพูดออกไปในวันนั้น ไม่มีคำพูดอะไรออกมาจากปากเด็กสาวที่แววตาเงิบงัน ทุกอย่างมันย้อนกลับมา มีปัญหาซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่จบไม่สิ้น และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่น้ำตาไหลมาไม่ขาดสายราวกับเธอเป็นคนอ่อนแอ หรืออันที่จริงเธออดกลั้นกับมันมามากพอแล้ว เธอรับมือมันไม่ไหวแล้ว การร้องไห้สำหรับเธอในตอนนี้เป็นทางที่ดีที่สุดสำหรับการปลดปล่อยอารมณ์ตัวเอง

เด็กสาวเริ่มโกรธและด่าทอทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งครู ทั้งตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันไม่ได้เป็นอย่างใจ อารมณ์ร้อนขึ้นลุกเป็นไฟ สายตาและแววตาเธอเปลี่ยนไป จากสายตาที่โล่งว่างเปล่าสิ้นหวัง มันกลับกลายเป็นสายตาที่ดูเหมือนจะหาเรื่องกับแทบทุกสิ่งทำไมเธอจึงเป็นแบบนี้...อาจเพราะว่า

ที่จริงในใจทุกคนอาจจะกำลังร้องไห้ แต่เพราะไม่อยากที่จะเศร้า เลยต้องโมโหออกมาหรือเปล่าไม่รู้

ท่ามกลางความโมโหและความโศกเศร้ายังมีอีกสิ่งหนึ่งที่เด็กสาวไม่ได้ตระหนักถึง...

บางครั้งเราก็เอาแต่ใส่ใจกับความรู้สึกคนใกล้ตัวว่าเขาจะมองเราอย่างไร อยากชนะใจ อยากให้รู้ว่าเราก็ทำได้ กลัวความคิดของคนอื่นว่าเขาจะมองเราอย่างไร จะดูแย่ในสายตาเขาหรือไม่ แต่เราลืมมองคนใกล้ตัวไปหรือเปล่า ในขณะที่เราต่อสู้กับสายตาของคนภายนอก แล้วคนใกล้ตัวเราล่ะ เรามองเห็นเขาหรือไม่

ถึงจะดูเหมือนว่าไม่มีใครเข้าใจเด็กสาว แต่ความพยายามของเธอไม่ได้ถูกมองข้ามเลย ในขณะที่เธอกำลังพยายามเต็มที่เธออาจจะไม่รู้ตัว แต่เพื่อนๆ ในห้องเห็นและรับรู้ได้ คนใกล้ตัวเธอ

ประเภทเยาวชน

รู้และรู้สึกถึงความพยายามนี้ มันไม่ได้สูญเปล่าเลย เพียงแค่เธอมองไกลเกินไปเท่านั้นเอง ส่วนครูที่พูดแบบนั้น นั่นก็เป็นปัญหาของครูเขาที่ไม่พอใจเรา ในเมื่อเรื่องมันผ่านมาแล้วก็ปล่อยให้มันผ่านไป ไม่ต้องเก็บมาคิดมากมายขนาดนั้น บางครั้งคิดย้อนไปอาจจะมีใจหายบ้าง แต่พอเวลาผ่านไปเรื่องนี้จะเป็นภูมิคุ้มกันชั้นยอดเลยทีเดียว มันสอนให้รู้ว่าบางครั้งทุกอย่างมันไม่อาจเป็นอย่างที่เราหวังหรือตั้งใจ บางครั้งเราต้องเจอคนหลากหลายประเภทในสังคม เราเลือกได้ว่าเราจะเก็บมันมาคิดหรือปล่อยมันไป ถ้าสิ่งไหนเป็นข้อผิดพลาดก็พยายามปรับปรุง ถ้าอะไรที่ทำให้ทุกขใจก็อย่าเก็บมาใส่ใจ แน่แน่นอนว่ามันอาจเป็นเรื่องยากมากเลยทีเดียวยิ่งจะไม่ใส่ใจกับเรื่องที่กระทบต่อจิตใจ แต่อยากให้เราให้กำลังใจตัวเองเออะๆ มองให้เห็นคนใกล้ตัวอย่ายึดติดกับคนไกลตัว และปล่อยให้เรื่องที่ผ่านมาไปแล้วผ่านไป ราวกับลมที่พัดผ่านเราไป

ในตอนแรกเด็กสาวเจอปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ เธอ ทำให้คิดว่าตัวเองทำอะไรไม่ได้สักอย่าง เธอจึงเลือกที่จะสื่อสารกับคนอื่นอย่างชัดเจน โดยการตั้งคำถาม และบอกในสิ่งที่คิดกับคนอื่นให้รับรู้เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดหรือปัญหาอื่นๆ ที่จะตามมาในภายหลัง ต่อมาเด็กสาวจึงเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องตามบริบทของเหตุการณ์ และเธอก็ยังเจอบทเรียนสั้นๆ ง่ายๆ ในวันฝนตกอีกด้วย และต่อมาเมื่อเจอสิ่งเร้าที่ทำให้ปวดใจซ้ำสอง เด็กสาวก็เลือกที่จะมองข้ามสิ่งนั้นไป แล้วมองให้เห็นเพียงแต่คนใกล้ตัว แม้ว่าเด็กสาวจะไม่ได้ผ่านเรื่องราวต่างๆ ไปได้อย่างราบเรียบ หรือสมบูรณ์แบบ แต่เพราะนี่คือชีวิต มันเลยถือเป็นการเรียนรู้

เรื่องบางเรื่องเราไม่จำเป็นต้องฝืนใจที่จะรักหรือยอมรับ
มันก็ได้

เหมือนกับเด็กสาวที่พยายามจะฝืนใจตัวเองให้ยอมรับใจ
ความบางส่วนของบทความนั้นที่เธอไม่ได้เป็นคนแต่ง มันไม่
คุ้มค่าเลยกับความรู้สึกแย่ๆ ที่เธอได้รับ

บางครั้งทุกวันนี้ในชีวิตเราก็อาจดูเหมือนเป็นเรื่องที่ถูก
จัดฉากไว้ ยิ่งวิ่งหนีเท่าไรยิ่งเหมือนกับเข้าไปใกล้ความผิดพลาด
มากขึ้น

แต่...เราก็ก้าวต่อไป แม้จะเจอความผิดพลาด แน่แน่นอนว่า
เราจะผ่านมันไปได้เสมอ

ถึงวันไหนเราจะไม่มีโชคแต่ก็ยังคงเดินต่อไปได้ ถึงจะก้าว
แล้วล้มลงไป แต่ก็ยังลุกขึ้นมาเดินเตาะแตะได้ ขอแค่เราเดินต่อไป
ไม่ไหวก็พัก อาจจะเดินช้าบ้าง ไม่ทันคนอื่นบ้าง หรืออาจจะทำตัว
เชื่องช้าเหมือนคนขี้เกียจไปบ้าง แต่เราก็จะก้าวเท้าไปตามแบบ
ของคนแต่ละคน และความไม่สมบูรณ์แบบของเรานี้เอง
คือความงดงามของความเป็นมนุษย์

ฉันเข้าใจว่าบางครั้งชีวิตก็ช่างใจร้ายเหลือเกิน แต่ถึง
กระนั้นก็อยากให้ทุกคนก้าวข้ามผ่านอุปสรรคไปด้วยเท้าของ
ตัวเราเอง

เกี่ยวกับผู้เขียน

ธัญชนก แสงบรรจง อายุ 17 ปี กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย กรุงเทพฯ

เรื่องสั้น
ประเภทประชาชนทั่วไป

“

มันอาจแปลกในสายตาคคนอื่น ดูตลกใน
ความคิดคนทั่วไป แต่สำหรับฉัน พุดจากกันบั้ง
หัวใจ มันคือความอบอุ่น คือสิ่งที่ลูกสาวอย่าง
ฉันควรจะมีใจ ไม่ใช่เรื่องน่าอาย

”

ไทม์ราบ

ชาคริต แก้วทันคำ

ถ้าแม่อยู่ด้วยก็คงดี

ฉันนั่งดูตัวเองถือป้ายประกาศคนหายในเฟซบุ๊ก นางแพรวพรรณ อาสา อายุ 56 ปี หายออกจากบ้านจังหวัดนนทบุรี เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2557 เวลาประมาณ 08.00 น. สูง 165 เซนติเมตร รูปร่างท้วม ผิวดำแดง ผมหยักศกยาวรวบไว้ด้านหลัง วันที่หาย สวมเสื้อสีดำแขนสามส่วนลายดอกกุหลาบแดง นุ่งกางเกงยีนขายาวทรงกระบอก สวมรองเท้าแตะ สียางมะตอย สวมสร้อยเงิน แจ้งเบาแส มูลนิธิกระจกเงา โทร.095-631-1914

เลื่อนนิ้วลงมา หน้าจอปรากฏคลิป ฉันมองหญิงสาว ผมยาวตรงในเสื้อเซ็กซี่ครีม ยืนสวมหน้ากากอนามัย ให้สัมภาษณ์ นักข่าวช่องหนึ่ง นัยน์ตาทอมองเศร้าวันนั้นไม่ต่างจากตอนนี้ คุณแม่หาย คุณแม่หายไป คุณแม่หายตัวออกจากบ้านไป คุณแม่ คุณแม่... เสียงคุณแม่ยังดังอยู่ในหู ฉันฟังตัวเองพร่ำซ้ำคำว่าคุณแม่ คุณแม่ รู้สึกว่าคำนี้แสนห่างเหินหากย้อนเวลากลับไปได้ ฉันจะแก้ไข เรียก

แม้ว่าแม่ แม่หาย แม่หายไป แม่หายตัวออกจากบ้านไป คนฟังจะ
ได้รู้สึกถึงความรัก ความผูกพันมากกว่า แม่ไต่ย็นก็จะรู้ว่าฉันเรียก
หาด้วยความห่วงใย

ฉันกดไอโฟนโทรหาแม่ “ไม่มีเลขหมายที่ท่านเรียก กรุณา
ตรวจสอบใหม่อีกครั้ง”

ฉันไม่เคยอายุที่มีแม่เป็นแบบนี้

นับตั้งแต่แม่หายตัวไป ความทรงจำเกี่ยวกับแม่ก็ผุดขึ้นมา
ฉันจำได้ แม่จะโดยสารรถสองแถวไปส่งฉันที่โรงเรียน นั่งบน
ม้าหินอ่อนใต้ร่มหูกวาง รอจนเวลาพักเที่ยง แล้วแม่ก็จะหิ้วปืนโต
เดินไปโรงอาหารที่เต็มไปด้วยเสียงคุ้ยจ๊อกแจ๊กผสานซ้อนส้อม
กระทบจาน สารพัดกลิ่นยั่วน้ำลาย ฉันนั่งกินข้าวกับแม่เงิบๆ
จากนั้นแม่จะออกจากโรงเรียน เดินฝ่าแดดเปรี้ยงไปห้องสมุด
ประชาชนห่างออกไปเกือบแปดร้อยเมตร ซุกอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วย
หนังสือ อ่านปรัชญาจวงจื้อรองจนกว่าฉันเลิกเรียน เราจะ
กลายร่างเป็นผีเสื้อโอบบินกลับบ้านพร้อมกัน

แรกๆ ฉันก็ทนกับสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย มองมา
หุบตา ซุบซิบ เลียงหลบ เดินจากไป ครูหลายคนเข้ามาถาม
ฉันอีกอักตบกลับไปว่า แม่กลัวฉันหาย กลัวคนมาทำอันตรายฉัน
ครูบางคนเออออ ยิ้มจืดเจื่อน บางคนแคพยักหน้า บางคนบอกว่า
แม่ควรใส่ชุดนักเรียนมาด้วย จะได้ดูกลมกลืนเหมือนพี่กับน้อง

ภาพซ้ำๆ ที่แม่ นั่งบนม้าหินอ่อนใต้ร่มหูกวาง ไม่ลุกไปไหน
ถึงแดดจะลอดกึ่งไม้ลงมา ลมจะพัดไปไม้สีน้ำตาลปลิดร่วง แม่ก็รอ

ประเภทประชาชนทั่วไป

จนถึงเวลาพักเที่ยง หิวปิ่นโตสี่ชิ้น เดินไปโรงอาหาร เป็นภาพปกติธรรมดาในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง

หมอบอกว่าแม่ป่วยเป็นโรคจิตเภท มีอาการประสาทอ่อนๆ พ่อเคยพาแม่ไปรักษาที่โรงพยาบาล รับยามากินต่อที่บ้าน อาการของแม่ไม่หนักหนา

ตอนนั้นฉันไม่ได้คิดอะไร แต่ถ้าแม่ไม่กินยา แม่จะมีอาการเหม่อลอย พูดคนเดียว ฉันขอเพียงมีแม่อยู่ใกล้ๆ คอยห่วงใย มาส่ง-มารับที่โรงเรียนทุกวัน มันอาจแปลกในสายตาคนอื่น ดูตลกในความคิดคนทั่วไป แต่สำหรับฉัน พูดจากันบั้งหัวใจ มันคือความอบอุ่น คือสิ่งที่ลูกสาวอย่างฉันควรภูมิใจ ไม่ใช่เรื่องน่าอาย มีบ้างอาจแค่เขินๆ เวล่านักเรียนหนุ่มล้อว่าแม่มาเฝ้าถึงในโรงเรียน ฉันคงโตพอที่จะรับรู้อะไรได้บ้าง แยกแยะสิ่งที่เกิดขึ้น ยอมรับความจริง ไม่หันหลังหนีปัญหา กุมมือแม่ กอดแม่ บอกรักแม่ทุกวัน ฉันจึงก้าวข้ามมันมาได้ด้วยตนเอง

ครั้งหนึ่ง ระหว่างเดินกลับบ้าน ฉันเห็นแม่หยุด ก้มลงหยิบก้อนหินเล็กๆ กลมๆ ริมถนน เก็บมันใส่กระเป๋าเสื้อกระเป๋ากางเกง ก้อนแล้วก้อนเล่า แม่บอกว่ามันสวย ยกหินก้อนหนึ่งเหนือระดับสายตา หันไปทางทิศที่ดวงตะวันกำลังตก จะเอาไปประดับสวนที่บ้าน ฉันยิ้ม แม่หัวเราะเสียงใส แม่บอกว่าไม่หรอก กว่าจะเดินถึงบ้าน รู้สึกตัวเบาๆ ลอยๆ เหมือนลูกโป่ง ต้องเก็บก้อนหินถ่วงเอาไว้ ฉันหยิบก้อนหินใส่กระเป๋ากระโปรงบ้าง แม่ไม่มีวันล่องไปจากชีวิตฉันหรอก แล้วเราก็เดินจับมือกันกลับถึงบ้าน บ้านไม้ชั้นครึ่ง ที่มีพ่อ แม่ และฉันอยู่กันพร้อมหน้า

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ค่านั้น หลังพ่อเลิกงานจากธนาคาร ครอบครัวพร้อมหน้า บนโต๊ะในครัว มื้อนี้แม่ลงมือทำน้ำพริกปลาทุ กุ้งจัดมะระหมูสับ ฉันทช่วยผัดผักทองใส่กุ้ง ต้มข้าวไก่ของโปรดพ่อซื้อจากตลาด ตบท้ายด้วยลอดช่อง มีแต่พ่อคนเดียวที่ชอบอะไรที่หวานๆ และใส่กะทิ ย้ายมานั่งดูข่าวสารบ้านเมืองด้วยกันสักครู่ แม่จุดมือฉันไปล้างจาน เสร็จแล้วไปนั่งคุยกันในห้องของแม่ รื้อค้นตู้เสื้อผ้า สนุกสนาน แล้วหยิบชุดกระโปรงสีชมพูกลับบัดดินทาบกกับตัวชายกระโปรงเป็นผ้าชีฟองเบาบาง แม่ฮัมเพลงที่ฉันจำเนื้อร้องไม่ได้ บิดตัวซ้ายทีขวาที ยื่นชุดในมือมาให้ฉัน ลองใส่ดู ใส่ให้แม่ดูหน่อยนะ แม่คะยั้นคะยอ ฉันสายหน้า มาเดินร่าด้วยกันดีกว่า ฉันเสเปลี่ยนเรื่องแล้วโค้งตัว แม่ยังก้มหน้า ดูชิมเชื้องไปชั่วขณะ ฉันยื่นมือ แม่ยั้งนิ่ง ฉันเข้าไปกอด กระซิบบ้างหู ค่อยใส่วันหลังนะ แม่ไม่ยอม ดิ้นไปมาอยู่ในอ้อมกอดแน่น คับไปหลวมไปจะได้รู้ แม่จะแก้ชุดให้ ได้ยินแค่นั้นฉันสะอึก น้ำตาค่อยๆ ชิมเอ่อ ถ้าใส่ไม่ได้แม่จะซื้อตัวใหม่ให้ ฉันทยกหลังมือปาดความซึ่งซาบอุ่นๆ ที่ไหลนองสองแก้ม

ถ้าฉันรู้ล่วงหน้าว่าแม่จะหายตัวไป ฉันทจะไม่ปฏิเสธคำขอ ฉันทจะสวมชุดกระโปรงสีชมพูฟุ้ง เป็นนางฟ้าตัวน้อยเดินร่าอยู่ เบื้องหน้าแม่

“เฮ้ ฮา เฮ้ ฮา เฉยช้อยู่เอย เฮ้ ฮะ ฮะ ไฮ้ ใครต่อใครเขาร้ายทั้งนั้นนะ เฮ้ ฮิ ฮิ ฮิ ดูให้ดีเขาลีลาศกัน ยกแยะ แยะยัน เห็นเขาเต็นกันเสียวซ่าอร่า...”

ประเภทประชาชนทั่วไป

พ่อยังรักแม่มั้ย

ทุกเสาร์ อาทิตย์หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ ฉันกับพ่อจะนั่งรถยนต์เก๋งสีขาว ตระเวนตามหาแม่ ตั้งต้นที่สถานีขนส่งหมอชิต แล้วขับไปตามถนน จากทิศเหนือไปได้ เข้าจรดเย็น มองหาแม่ หวังจะเห็นหญิงวัยกลางคน อายุ 56 ปี สูง 165 เซนติเมตร รูปร่างท่วม ผิวดำแดง ผมหยักศกยาวรวบไว้ด้านหลัง ยืนโบกมือ

4 ปีผ่านไป ค้นหาเบาะแสทุกช่องทาง ประกาศตามหาแม่ ไร้แววหวัง มีผู้ประสงค์ดีพบเห็นหญิงวัยกลางคน ลักษณะตามประกาศ แจ้งเบาะแสในกล่องข้อความ ฉันกับพ่อรีบบึ่งรถไปทันที แต่ไม่ใช่ ไม่ใช่คนที่ฉันกับพ่อตามหา โลกใบนี้ยังมีคนบ้า คนไร้บ้าน คนอีกหลายคนเดินทางบนท้องถนนอย่างไร้จุดหมาย

พ่อยังรักแม่มั้ย? พ่อไม่ปล่อยให้หมีช่องว่างระหว่างคำตอบ ไม่รักจะออกตามหาทำไม แต่ครบ 5 ปีนับจากวันที่แม่หายตัวไป ตามกฎหมายกำหนด พ่อก็ยื่นเรื่องต่อศาลร้องขอให้แม่เป็นบุคคลสาบสูญ

ฉันกดไอโฟนโทรหาแม่ “*ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก*”

บ่ายวันนั้นฉันจำได้ฝังแน่น ขณะรุ่นวายเลือกถอนต้นไม้ยวบ ใบหุบทุกครั้งที่ถูกเหยย และหนามของมันก็เกี่ยวนิ้ว เหลือเกิน ฉันนั่งยองๆ ถอนต้นไม้ยวบที่ขึ้นรกในที่ดินว่างเปล่า ตรงข้ามบ้าน เอามันมาปลูกใส่กระถางดินเผา เรียงเป็นแถว ติดขอบรั้วบ้านด้านทิศตะวันออก รอมันฟื้นตัว เติบโต ออกดอก

สีชมพูฟูฟ่อง เหมือนฟองน้ำลอยพื้น มันทำให้ฉันนึกถึงชุดกระโปรงตัวนั้น ตัวที่ฉันไม่เคยลองสวมใส่

พ่อพาผู้ชายคนหนึ่งมาที่บ้าน วัดด้วยสายตา อายุของเขาน่าจะอ่อนกว่าพ่อเกือบยี่สิบปี ฉันมองทุกความเคลื่อนไหวของพวกเขา ยิ่งกว่ากล้องวงจรปิดล่องหน ได้กลิ่นแปลกปลอมประหลาด ไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมที่ฉันฉีดพรมทุกครั้งที่ออกจากบ้าน พ่อแนะนำหนุ่มรุ่มร่อน้องที่ทำงานด้วยกันให้รู้จัก ฉันจ้องใบหน้าคมคาย หูข้างขวาของเขาสวมต่างหูกลมสีดำ รูปร่างผอมสูง แต่นุ่งกางเกงขายาวพิถีพิถันไปหน่อย

วันนั้นต้นไมยราบยังไม่ฟื้นตัว ใบหุบห่อ รอหลายวันผ่านไป ไมยราบปรับตัวแล้ว ทุกครั้งที่หนุ่มหน้าคมของพ่อเยี่ยมกรายมาที่บ้านไม่หลังนี้ ทุกก้าวที่เขาเหยียบย่างประหนึ่ง แผ่นดินไหว ต้นไมยราบค่อยๆ หุบใบ ส่งแรงสั่นสะเทือนไปถึงหัวใจคนปลูก

พ่อยังรักแม่มั้ย? ฉันไม่เคยถามหลังจากนั้น หลังจากพ่อบอกจะย้ายไปอยู่บ้านหลังใหม่ พ่อติดประกาศขายบ้านหลังนี้ บ้านไม้ชั้นครั้งที่เต็มไปด้วยความทรงจำของฉันกับแม่ ฉันได้แต่ยืนนิ่ง หมดศรัทธา น้ำตาจะหลังทะเล็ก แต่ก็เก็บกักกลั้นเอาไว้ กลืนก้อนขมคับอก หากวันใดแม่กลับมาที่นี่ละ กลับมาแล้วไม่เจอพวกเราจะทำยังไง พ่อโคตรใจยักษ์ ถึงฉันจะไม่ได้เอ่ยออกไป แต่ปากคอสั่น ใจแห้งผาก น้ำตานองหน้า พ่อคงไม่ฟังคำของลูกสาวคนนี้อีกแล้ว แสงที่เคยส่องสว่างนำทางทุกครั้งก็ตามหาแม่ดับสูญ

ประเภทประชาชนทั่วไป

ระหว่างประกาศขายบ้าน ฉันยังดีอริ้นอยู่ที่นี้ อยู่รอจนกว่าแม่กลับมา อยู่ไปจนกว่าจะขายบ้านหลังนี้ได้ ฉันหากระปุกน้ำเกลือใช้แล้ว รองน้ำตา ฉีดความอ้างว้างผสมเข้าไป ทำราวแขวนไว้ข้างกำแพง ให้น้ำค่อยๆ หยดทีละหยด เหมือนน้ำตาที่รินไหลทุกคำคืนที่ฉันนอนกอดภาพถ่ายแม่

“แม่อยู่ไหน กำลังทำอะไร แม่กินข้าวหรือยัง กินกับอะไร หิวน้ำรีเปล่า กลางคืนมีผ้าห่มไหม แม่กลัวมัย มีใครทำร้ายแม่บ้าง ทำไมแม่ไม่ยอมกลับมาสักที... กลับมาหาฉันที่บ้านหลังนี้ กลายร่างเป็นผีเสื้อโบยบินมากี่ได้ ฉันคิดถึงแม่ ฉันรักแม่นะ แม่อยู่ไหน ฉันจะไม่ได้อ ฉันสัญญา ฉันจะสวมชุดกระโปรงสีชมพูฟุ้งฟองรอแม่ เราจะเต้นรำด้วยกัน...”

ฉันเคยคิดฆ่าตัวตาย

เมื่อฉันตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่ง ทุกอย่างเป็นสีทึมเทา อากาศมีน้ีระชะสสม จดหมายสมัครงานที่ส่งไปตามบริษัทต่างๆ ปลิวหาย ฉันเดินออกจากบ้านอย่างคนหัวใจว่างโหวง โดยสารรถไฟใต้ดิน เห็นห้วงที่ยืดตรงราวใต้หลังคาล้อแสงสีส้ม ผู้คนยืนเบียดอัด บ้างจ้องหน้าจอ แต่ฉันอยากยึดตัว เอาคางสวมเข้าไปให้รถไฟใต้ดินพาฉันไปส่งในโลกที่ไม่มีวันขาดแม่

ฉันในชุดผ้าฝ้ายขึ้นบันไดเลื่อน ออกจากอุโมงค์ เดินไปที่ป้ายหยุดรถประจำทาง ผู้คนยืนหลบแดดใต้กันสาด ลมร้อนพัดมาวูบหนึ่ง นักศึกษาหญิงหีบสมุดขึ้นมาพัดพับพับ กลิ่นควันดำจากท่อไอเสียลอยเข้าจมูก เสียงเอี้ยดเรียกสติ เหงื่อ น้ำหอม ฝุ่นคลุ้ง

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ในอากาศ ท่ามกลางคนแปลกหน้า รถราชั้บสวนทางกันอย่างรีบเร่ง ปะทะสายตาคนที่เดินผ่านไปแล้วหันกลับมามอง ฉันสวมหน้ากากอนามัยยืนชูป้ายประกาศคนหาย

เห็นข่าวในสื่อสังคมออนไลน์ พบศพหญิงวัยกลางคนอายุประมาณ 50-60 ปี ไม่ทราบชื่อ-นามสกุล ถูกรถยนต์กระบะชนเสียชีวิตที่จังหวัดชลบุรี ฉันรีบไปที่เกิดเหตุ ใจสั่นหวิว มือเย็นเฉียบถามหาร่างผู้เสียชีวิตที่โรงพยาบาล ความหวังก้ำกึ่งโศกเศร้า ไข้แม่ไหมนะ ไข้แม่ฉันมั้ย ฉันค่อยๆ เปิดผ้าคลุมสีขาวยออก

ฉันเห็นตัวเองยืนอยู่ที่หาดจอมเทียน มีวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งเล่นน้ำ คลื่นลมพัดชุดผ้าฝ้ายปลิวแนบเนื้อ ผมดำยาวระเิบหน้า กลืนอายเค็มอวลจมูก สองเท้าเหยียบบนทรายนุ่มละเอียดดวงอาทิตย์กลมโตสีราวไข่แดงเค็มกำลังตก แสงสุดท้ายของวันเปลี่ยวเหงา ฉันยกมือข้างขวาวางทาบบ่าซ้าย แล้วยกมือข้างซ้ายวางทับบนบ่าขวา กอดตัวเอง บอกลาสายลม เหม่อมองฟากฟ้าเดินลงทะเลเยียบเย็น จากระดับน้ำท่วมหลังเท้า สูงเท่าหน้าแข้งหัวเข่า สะโพก เอว เสมอหน้าอก ลอยคอเหมือนฟองน้ำ ปลายลิ้นลิ้มรสเค็มปะแล่มยามคลื่นซัด ก่อนจะมุดหัวดำดิ่งลงไป

หวังว่าแม่จะมีชีวิตอยู่

ร่างบอบบาง สมอ่มินชา หัวใจบุบสลาย ถูกใครสักคนช่วยเหลือให้รอดชีวิต มัจจุราชยังปราณี ให้ฉันได้หายใจต่อไป ในวันที่แม่ไม่อยู่ ฉันนอนที่โรงพยาบาล นอนรอพ่อมารับกลับไปรักษาสภาพจิตใจต่อที่บ้าน ฉันจึงเป็นส่วนหนึ่งของบ้านปูน

ประเภทประชาชนทั่วไป

ชั้นเดียวหลังใหม่ มีสวนหินเล็กๆ ด้านหน้า ปลูกต้นเข็มแดง เป็นแนวยาวตามทางเข้าสู่ตัวบ้าน มันควรจะหลังใหญ่กว่านี้ ถ้าพ่อไม่หมดเงินไปกับการตามหาแม่ บ้านปูนชั้นเดียวสีฟ้าพาสเทล หลังที่มีพ่อ ชายหนุ่มรุ่มน่อง และส่วนเกินอย่างฉฉิน

ฉฉินกดโอโฟนโทรหาแม่ “เลขหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้”

กระเสือกกระสนกลับไปที่บ้านไม้ชั้นครึ่ง ป้ายปิดประกาศ ชายยังแขวนอยู่ที่เดิม ไชกุญแจคล้องประตูเหล็กตัดเข้าไป สภาพบ้านร้างไร้ชีวิต ผงังไม้ขีดเก่า ฉฉินลองตะโกนเรียกแม่ ไม่มีเสียงใดตอบรับกลับมา

ไมยราบในกระถางริมกำแพงเฉาแดด น้ำตาในขวดน้ำเกลือที่แขวนไว้หยดตึงเกือบหมด ฉฉินอุ้มกระถางไมยราบ ต้นที่ออกดอกสีชมพูพองเข้าบ้าน วางมันไว้บนโต๊ะชุดรับแขก นั่งบนโซฟาสีเขียวใบตอง มองฟองน้ำทรงกลมขนาดจิ๋วดอกสวย พริ้งพราว ยิ่งทำให้ฉฉินนึกถึงใบหน้าแม่ จิ้มนิ้วสั้นเทา ตะใบ หุบฉับ ทำเหมือนตัวเองจะหลับไหลไปชั่ววินาที

ส่งมือป้ายจากฟุตแพนด้า แว่วเสียงออกเรียกเปิดประตู ฉฉินพบหมาขี้เรื้อนนมห้อยโตงเตงกระดิกหาง หันมองโดยรอบ ไร้เงาพนักงานส่งอาหาร ฉฉินจ้องตาแม่หมาขี้เรื้อนน่าสงสาร รอก่อนนะ รอดตรงนี้นะ ฉฉินกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้าบ้าน เปิดตู้เย็นเห็นนมจืดบรรจุขวด ฉฉินคว้าติดมือ ถือถ้วยไปด้วย กระหืดกระหอบ ออกไปที่ประตู แม่หมาขี้เรื้อนยังรออยู่ ฉฉินเทนมจืด แม่หมาหันมองฉฉินตาแป๋ว กลืนตัวมันเหม็นสาบจนฉฉินต้องกลืนหายใจ

มันยื่นจมูกดมฟุดพิด ใช้นิ้วแลบเลีย แล้วฉันก็เห็นลูกหมา
ผอมกะหร่องสี่ห้าตัว ออกจากพงหญ้ารกในที่ดินว่างตรงข้ามบ้าน
วิ่งตุ๊กตุ๊กเหยียบดงไมยราบมาหาแม่ฉัน ครางหงูหงิงจัดงาดล้อม
หน้าหลัง แยกมุดหัวเล็กๆ ลงในถ้วย แม่หมาเงยหน้าเลียปากแผ่ลิบ
มองดูลูกๆ ของมัน แล้วยื่นขาสองข้างมาด้านหน้า ฉันผลิรอยยิ้ม
มองผีเสื้อปีกดำลายจุดตัวหนึ่งบินวนเวียนรอบตัว

เกี่ยวกับผู้เขียน

ชาคริต แก้วทันคำ เป็นนักเขียน นักวิจารณ์อิสระ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่
อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ปัจจุบันทำสวนและอาศัยอยู่ที่จังหวัดตรัง

“

เค้กแอปเปิลอบเชย ยังคงเป็นเมนูที่สุดในใจฉันเสมอ เขาก็เช่นกัน แชมป์จะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตฉัน ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันได้เรียนรู้ชีวิต ขอขอบคุณที่เข้ามาเป็นชีวิตของฉัน ฉันต้องก้าวผ่านอย่างที่แสบอกฉันเสมอแล้วนะ

”

ขนมผีเสื้อ

วรรณณา อินตะใจ

คัพเค้กชิ้นเล็กโรยหน้าด้วยแอปเปิลและอบเชยหอมหวานในห้อง
กระดาษถูกทิ้งลงถังขยะไปพร้อมกับความมั่นใจของผู้ที่
เด็กสาวมองมัน ยกมือป้ายน้ำตา รื่นออกไมให้ใครสงสัยเมื่อกลับ
ถึงบ้าน ยืนซึ้งใจอยู่ครู่เดียวก็หันหลังเดินจากไป เริ่มต้นใหม่ เป็น
ครั้งที่หลายร้อย เธอเริ่มต้นใหม่ซ้ำๆ หรือครั้งนี้เธอ อาจไม่เริ่มต้นแล้ว

“ฉันชอบขนมของเธอจัง”

ประโยคนั้นเหมือนจุดบอลลูกในใจเด็กน้อย เธอหันกลับไป
ไปมอง พบเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันยืนกินขนมในห้องกระดาษอย่าง
เอร็ดอร่อยอยู่ ถึงจะดีใจ แต่เธอก็ไม่อาจคิดได้ว่า เด็กชายตรงหน้า
ไม่ได้พูดความจริง

“ไม่หรอก เธอไม่ได้อยากกินมันหรอก ขนาดเพื่อนๆ
กันคุณครูยังบอกว่าไม่อร่อย รสชาติห่วยแตกเหมือนขยะ”
ยิ่งพูดเธอก็ยิ่งเจ็บ ภาพที่ทุกคนหัวเราะเยาะ หรือปากขนมเธอลงพื้น
บดขยี้มันด้วยเท้าลอยเข้ามาในหัว ภาพที่ครูดูค่าเหมือนกับเธอ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ทำผิดร้ายแรง ทั้งที่เธอแค่ทำห้องคหกรรมเลอะเทอะและกำลังจะเก็บยังเล่นซำบ้นทอนใจ นั่นทำให้ภาพตรงหน้าแตกต่าง รอยยิ้มอย่างจริงใจเปลี่ยนความคิด “มันอร่อยมากเลยต่างหากและฉันอยากจะกินมันอีก เธอช่วยทำให้ฉันกินอีกสิ ฉันจ่ายเงินก็ได้นะ”

“ได้ รับปากแล้วนะว่าจะกิน”

“แน่นอน เธอก็อ่าละทิ้งการทำขนมนะ”

ฉันตื่นมาในห้องนอนที่มีม่านปิดทึบจนแทบแยกวันเวลาไม่ออก หรือแยกออกก็ไม่สำคัญสำหรับฉันอีกแล้ว ในหัวฉันอื้ออึง แต่ร่างกายยังทำหน้าที่ของมันต่อไป ใช้ชีวิตเพื่อไม่ให้ตายไปวันๆ ถ้าคุณสงสัยว่าฉันไม่ทำการทํางาน ฉันขอตอบตรงนี้เลยว่า ฉันตักงานตั้งแต่หลายเดือนก่อนแล้ว และใช้ ตอนนี้เงินในบัญชีฉันก็ร่อยหรอลงทุกวัน ฉันควรหางานทำหรือไม่ก็ไปทำขนมขายแบบเก่า

แต่ฉันทำไม่ได้ คนกินไม่อยู่แล้ว ฉันจะทำขนมไปเพื่ออะไร? บางทีฉันควรก้าวข้ามอย่างจริงจัง ซึ่งดูสิ! ขนาคกลับไปทำขนมอย่างเก่าฉันยังทำไม่ได้ งานอย่างอื่น ฉันก็คงล้มเหลวเหมือนที่ใครๆ พยายามฉันอยู่ตลอด

เมื่อก่อนฉันเคยมีความสุขมากกว่านี้ ตอนที่ฉันยังทำงานเป็นฝ่ายการตลาดของบริษัทสตาร์ทอัพแห่งหนึ่ง ฉันก็เป็นเหมือนมนุษย์เงินเดือนทั่วไป ทำงานหนัก เก็บเงิน และใช้มันสร้างความสุขให้ตัวเอง ความสุขของฉันไม่ได้อยู่ในฮอลล์จัดแสดงหรือโรงหนัง มันอยู่ในห้องครัว ฉันใช้เวลาไปกับการทดลองทำขนมสูตรต่างๆ กับเพื่อนรัก แซมปี

ประเภทประชาชนทั่วไป

ฉันไม่รู้ว่าจะพูดถึงเขาดีไหม บางทีความทรงจำก็ทำร้ายเรานะ ว่าไหม? โดยเฉพาะความทรงจำที่มีความสุข แต่ในเมื่อเขาเป็นความสุข ฉันก็จะเล่า ฉันกับแชมป์เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เพิ่งขึ้นมัธยม เขาเป็นเพื่อนคนแรกที่ชมว่าขนมของฉันอร่อย เป็นคนแรกที่ซื้ออุปกรณ์ทำขนมเป็นของขวัญวันเกิด เป็นคนแรกที่สนับสนุนให้ฉันเป็นเซฟ และเป็นคนเดียวที่ทำเรื่องอย่างนั้น ตั้งแต่ย้ายเรียน เข้ามหาวิทยาลัย จนทำงาน แชมป์ก็ไม่เคยเปลี่ยน

แม้กระทั่งวันที่ฉันสูญเสีย เขาก็เป็นคนรวมวิญญาณแตกสลายของฉันแล้วประกอบมันคืนมา

ปี 2020 โโรคระบาดกำเนิดมาคร่าชีวิตผู้คน มากระหว่าเข้าเต็มเศรษฐกิจ จากเดิมย่ำแย่อยู่แล้วให้ซบเซายิ่งขึ้น ธุรกิจรายย่อยเจ๊งกันเป็นแถว บริษัทล้มละลาย ที่ทำงานไล่พนักงานออก บ้างก็บีบให้ลาออกเอง ฉันเป็นหนึ่งในอย่างหลัง ฉันจึงไม่มีสิทธิ์รับเงินชดเชยตามกฎหมาย เส้นลั่นเดือนใกล้เข้ามา ตอนนั้นฉันกังวลมาก ไหนจะค่าน้ำค่าไฟค่ากินอยู่จิปาถะ เงินก็หาไม่ได้ง่าย ๆ แต่ฉันก็ไม่อยากกรีดเลือดเนื้อตัวเอง มันเป็นช่วงที่ฉันกินไม่ได้ นอนไม่หลับ นั่งทำงานอยู่หลายวัน ไม่แตะข้าวปลา และฉันคงตายจริงๆ ถ้าแชมป์ไม่มาหาฉันที่บ้าน

ฉันในตอนนั้นสภาพอย่างกับผีดิบไม่ผิด ปกติถ้าฉันเครียดฉันก็อาจจะลุกไปทำขนม แต่ไม่ใช่ในภาวะระส่ำระสายทางการเงินเช่นนี้ และยิ่งฉันไม่ได้ทำงาน ไม่มีเงิน ฉันก็รู้สึกว่าคุณค่าตัวเองไร้ค่า ทั้งยังไม่มีใครให้ปรึกษานอกจากเพื่อน เพราะพ่อแม่ฉันล้วนเสียชีวิตไปแล้วจากอุบัติเหตุราวๆ สองปีก่อน ฉันจึงอยู่บ้านนี้ตัวคนเดียว เป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดคนเดียว นั่นทำให้ฉันยิ่งเครียด

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แชมป์ให้ฉันระบายมันออกมาโดยที่เขาฟังอย่างตั้งใจ ฉันเหนื่อย เครียด เสียใจ ร้องไห้จนตั้งสติได้ เขาก็พาฉันไปกินข้าว ไปแต่งตัว “ถ้าสภาพร่างกายไม่พร้อมก็ไม่มีแรงทำงานนะ กินข้าว จะได้มีแรงกาย แต่งตัว เต็มปากสวยๆ จะได้มีแรงใจ” เขาบอกฉันอย่างนั้น แล้วพวกเราก็คุยกันถึงงานที่จะทำ

“เธอทำขนมเก่ง เธอก็ทำขนมขายสิ” เขาพูดอย่างนั้น แต่ขอโทษนะ ขนาดตัวเองยังไม่เชื่อเลยว่าจะทำได้ กระนั้น เขายังไม่ถอดใจจากการให้ฉันทำขนมขาย เย็นวันนั้นเขาจากไปโดยทิ้งวัตถุที่ทำแพนเค้กไว้ให้พร้อมกับคำพูดชวนฉุนฉุน “อย่าเพิ่งกลัวสิ ยังไม่ได้ลงมือทำเลยนะ”

นั่นแหละ เขาพูดให้ฉันทำขนมได้จริงๆ ฉันลองทำแพนเค้กและขนมอีกหลายอย่าง ครั้งนี้ฉันไม่ได้ขาย ฉันใช้วิธีแจกจ่ายให้เพื่อนบ้านชิม ถ้าพวกเขาติดใจ ฉันจึงค่อยทำขายจริงจัง คุณต้องไม่เชื่อแน่ๆ จากฝีมือที่ทุกคนดูถูกในวันนั้นจะมาถึงจุดที่คนได้กินขนมแล้วต้องถามหาซื้อ ฉันรู้สึกประสบความสำเร็จมาก เมื่อถึงจุดหนึ่งแล้ว ฉันจึงสร้างแอคเคานต์ขายขนมในแอปพลิเคชันต่างๆ ใช้ความรู้การตลาดดึงดูดให้คนสั่งขนม เพียงวันแรกก็ยอดแตะครึ่งร้อย เป็นความตั้งใจเหมือนแข่งที่ออฟเซพชนะเลิศละ

“ถ้าทำ แกก็ทำได้อยู่แล้ว แกเกิดมาเพื่อทำขนม และฉันมั่นใจว่าแกจะมีความสุขกับงานนี้ ฉันเชื่อว่าขนมของแกส่งความสุขไปยังคนกิน คนจะรักขนมของแกเหมือนที่แกรักมัน”

ประโยชน์จากปลายสายยังติดตรึงในใจฉัน เขาคือเหตุผลที่ฉันยังคงทำขนมและจะเป็นเช่นนั้นต่อไป

ประเภทประชาชนทั่วไป

ในทุกวันฉันต้องออกไปซื้อวัตถุดิบในตอนเช้ามีดแล้วกลับมาทำขนมในตอนสาย ซึ่งพอกลับมาถึงบ้าน แชมป์ก็จะชอบมานั่งเล่น พร้อมกับโน้ตบุ๊กหรือแฟ้มเอกสารกองพะเนิน หมอนี่ทำงานบัญชี นั่นหมายความว่าเขาจะย้ายงานไปทำที่ไหนก็ได้ รวมถึงมานั่งดู รอกินขนมที่ฉันทำ บางครั้งก็มาเป็นลูกมือช่วยนิดๆ หน่อยๆ จริงๆ ฉันเคยสงสัยว่าทำไมเขาถึงผลักดันความฝันฉันขนาดนี้ ถึงขนาดเคยถามไปว่าทำไมไม่ทำขนมกินเอง รู้ไหม มันตอบกลับมาว่าอะไร “ถ้าฉันทำขนมเองเป็น ฉันคงเปิดกิจการแข่งกับแกไปแล้วม่น” ดูมันพูดเข้า

จริงๆ ที่ฉันว่าประสบความสำเร็จเนี่ย มันไม่ได้ดีเลิศไปทุกอย่างหรอก บางครั้งกว่าจะได้ขนมออกมาสักถาดก็มีทำเสียบ้าง ไหม้บ้าง ไม่สุกบ้าง ก็จะมีคนไม่ได้ซื้อไม่ได้ขายบนตลอด

“ช่วงนี้झेไก่แพง แกก็อย่าทำเสียบ่อยละ เดี่ยวได้จ่ายเงินเพิ่ม แล้วมาอแงบอกขาดทุน”

“โธ่! ก็แค่ถาดเดียว”

“ถาดเดียวแต่จัดได้แปดชุดเลยนะ! ถึงจะไม่ขาดทุนแต่แกก็ไม่ได้กำไรอยู่ดี”

“รู้แล้วนะ พຽງนี้ค๋อยทำกำไรก็ได้”

หมอนี่ก็เป็นแบบนี้ประจำ ชอบทำประโยคหวังดีเป็นประโยคต่า บางครั้งว่าแรงเกินไปเขาก็ขอโทษ ฉันไม่ได้โกรธจริงจิงหรอก เพราะฉันทำตัวไม่ดีจริงๆ ในบางครั้ง รู้สึกขอบคุณและดีใจที่ยังเตือนกันอยู่ อีกอย่าง ฉันก็ชอบให้แชมป์มาช่วยฉันทำขนมนะ มันทำให้ฉันรู้สึกไม่โดดเดี่ยว

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“แซมป์ ดูกระทะให้หน่อยสิไหม้ไหม?”

“ไม่ไหม้”

“หา? ไม่ไหม้หรือไหม้?”

ขนมบางอย่างฉันยังทำไม่ได้สักที ไม่ว่าจะลองกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง อย่างวุ้นเยลลี่ ทั้งที่อยากทำให้แซมป์มัน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ผล ทั้งที่เป็นของโปรดมันแท้ๆ อย่างน้อย ถ้าทำได้อาจได้เป็นฝ่ายให้มันบ้างในโอกาสพิเศษ

“พิมพ์นี้น้ำเยอะไป มันเลยไม่เซตตัว พิมพ์นี้แช่จานไปแล้ว อันนี้น้ำแข็งไม่ใช่เยลลี่แล้วเนี่ย”

“ก็บอกแล้วไงว่าทำไม่เป็น ทำกี่ครั้งมันก็ไม่ได้อยู่ดีแหละ”

“นี่ ไม่มีใครทำเป็นหรือทำได้ดีมาตั้งแต่เกิดเว้ย ทุกคนล้วนต้องฝึกทั้งนั้น แกก็ควรฝึกด้วย”

มันเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขที่ได้ทำขนมกับเพื่อนที่รัก การทำขนมกลายเป็นชีวิตฉัน ห้องครัวกลายเป็นพื้นที่เก็บความทรงจำระหว่างเราสองคน รอยยิ้มตอนคุยกัน แก้อัศจรรย์นั่งถกกันด้วยเรื่องปรัชญาหรือการเมืองยังตั้งอยู่คู่โต๊ะตัวที่ช่วยกันห่อขนม รสชาติและกลิ่นหอมของขนมยังเจือจางในบริเวณ ไม่มีวันไหนมองห้องครัวแล้วจะไม่นึกถึงเพื่อนรัก

นอกจากทำขนมเป็นงานหลักแล้ว ฉันก็ทำมันเป็นงานอดิเรกโดยการตัดแปลงโน้มนิฉันนี้หน่อยให้มันเป็นส่วนผสมที่ลงตัวตามแบบฉบับของฉัน หรือก็ตามอารมณ์นั้นแหละ ตาม

ประเภทประชาชนทั่วไป

บรรยากาศของไอดิน กลิ่นหลังฝน เมฆยามเย็นหรือดาวในคืนข้างแรม บางครั้งก็นำความรู้สึกมาสร้างเป็นรสชาติ มีฉันทและเขาเป็นส่วนผสม ฉันทไม่รู้รสชาติของมัน แต่เมื่อกินก็ทำให้มีความสุข

หลังจบมือเย็น พวกเราก็ใช้เวลาอยู่ด้วยกันอย่างที่เป็นเพื่อนทำ นอนดูหนัง เล่นเกม ฟังเพลง ทำความสะอาดบ้าน ปลุกต้นไม้ เล่นกีฬาต่างๆ อย่างแบดมินตันหรือหมากรุกกระดาน เหมือนที่พวกเราเล่นกันตอนปิดเทอมหน้าร้อนสมัยเด็ก ฉันทชอบที่จะนอนดูหนัง เพราะการขยับตัวทำงานทั้งวันก็อยากให้ร่างกายได้พักบ้าง เวลาดูหนังก็จะชอบเดาความเป็นไปได้ ดูหนังจบก็คุยกัน จนวันหนึ่ง แซมป์ก็ถามฉันท

“แก ถ้าฉันทตายไปจะเป็นยังไงวะ?”

“ใครล่ะ ฉันทหรือแก?”

“ก็ทั้งคู่แหละ แต่ฉันทห่วงแกนะมน”

ตอนนั้นฉันทถอนหายใจ นึกคิดว่าต่างก็โตกันอายุปุ่นนี้ ยังห่วงอะไรกันอีก แต่พอนึกถึงหัวข้อบทสนทนาแล้ว ฉันทก็อดคิดตามไม่ได้ คูสิ ก็ฉันทเป็นแบบนี้จะไม่ให้เพื่อนห่วงได้อย่างไรเล่า กระนั้นก็เถอะ ฉันทพยายามเปลี่ยนเรื่องคุย ไม่อยากนึกถึงอะไรใดๆ ที่ยังไม่เกิด ทั้งที่ตอนนั้นฉันทถามอะไรเขาได้มากแท้ๆ

“แซมป์”

“หือ?”

“ถ้าโรคระบาดนี้หมดลง เรามาหุ้นร้านอาหารขนมกันมั๊ย?”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ฉันถามออกไป ส่งยิ้มขำเมื่อหมอนี่ครุ่นคิดและยิ้มกว้างอีกเมื่อเขาตอบ “ตกลง”

“เฮ้ย! ฉันพูดเล่น” หวังว่าหมอนี่จะไม่ได้พูดเล่นเหมือนฉัน “แต่ฉันจริงจังนะมัน เดี่ยวพรุ่งนี้ฉันไปหาทำเลตั้งร้านเลยก็ได้ ยังไงฉันก็ออกไปส่งงานอยู่แล้ว” นี่ฉันไม่ได้ฝันหรือคิดไปเองใช่ไหม? ฉันกำลังจะมีร้านเป็นของตัวเอง “แล้วเราจะตั้งชื่อร้านว่าอะไรกันดี?”

ฉันคิด นึกถึงวันแรกที่เจอกัน วันที่เราต่างก้าวเข้าไปในชีวิตของกันและกัน “แอปเปิลเค้ก ร้านชื่อแอปเปิลเค้กดีไหม?”

“ชื่อน่ารักจังแถม นึกถึงตอนที่เราเจอกันเลยนะ”

เราไม่ได้พูดอะไรกันต่อ ในความมืดฉันเองก็คิดว่าเรายิ้มด้วยกันทั้งคู่ มันเป็นเรื่องที่อบอุ่นหัวใจ นึกย้อนไปถึงกอดของพ่อกับแม่เมื่อนานมาแล้ว และฉันกำลังรู้สึกแบบเดียวกันอีกครั้ง ชีวิตนี้ฉันจะเจอคนแบบนี้ได้อีกที่ไหน คนที่เป็นทั้งเพื่อน พี่น้อง ครอบครัว คู่ธุรกิจ เป็นทุกอย่างให้กันและกันของชีวิต

แต่แล้ว สิ่งที่ฉันไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

สายวันถัดมา หลังบรรจุนมลงห่อแล้ว โทรศัพท์เบอร์แปลกก็แสดงบนหน้าจอ ฉันกดรับด้วยความตื่นเต้น เพราะนึกว่าเป็นสายจากลูกค้า แต่ปลายสายกลับเป็นตำรวจ ใจฉันโหวง สมองหยุดประมวผล น้ำตาเอ่อแล้วหยดลงบนเคาน์เตอร์ จากนั้นเป็นสอง จากสองเป็นสายหลังรินลมมาพร้อมกับความรู้สึกทั้งหมดที่มี พร้อมเศษความทรงจำที่กระจัดกระจายไปทั่วบริเวณที่เราเคยอยู่ด้วยกัน

ประเภทประชาชนทั่วไป

“คุณเป็นญาติคุณอัปราชัยใช่ไหมครับ...ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ รถของคุณอัปราชัยประสบอุบัติเหตุชนกับต้นไม้ เจ้าของรถเสียชีวิตคาที่ ขอความกรุณาไปรับศพที่นิติเวชในเย็นนี้ด้วยนะครับ”

สายตัดไปแล้ว แต่ฉันยังจำความรู้สึกตอนนั้นได้เป็นอย่างดี เศษวิญญาณที่เขาเคยประอบมันใหม่กลับมาแตกสลายอีกครั้ง ครั้งนี้เสียหายหนักกว่าครั้งไหนจนยากจะทำให้มันกลับเป็นเหมือนเดิม รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบกำลังบีบฉันเข้ามาเรื่อยๆ จนฉันอยากจะหายไปจากตรงนี้ซะเดี๋ยวนี้ ฉันไม่เหลือใครแล้ว จนกว่าเวลารับศพจะมาถึง ฉันร้องไห้ ร้องแล้วร้องเล่าร้องจนไม่มีน้ำตาพอถึงเวลาฉันก็แต่งตัวออกจากบ้าน เพื่อไปรับเพื่อนกลับบ้าน

ฉันอยากจะเข้มแข็งนะตอนนั้น แต่พอฉันเห็นเขา เห็นร่างซีดได้ผ้าขาว น้ำตาฉันก็ย้อนกลับมา ฉันไม่อายุใครหรือพึ่งอะไรแล้วทั้งนั้น ขอแค่ได้กอด ได้พุ่มพวยกับร่างไร้วิญญาณนั้น ร่างที่ฉันจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไปนับแต่ชีวิตที่เหลือ ฉันเลือกจัดงานที่วัดเล็กๆ ใกล้บ้าน ก่อนโทรแจ้งข่าวแก่แม่ของแชมป์เธอก็เสียใจไม่ต่างจากฉัน คินนั้นเราเลยกอดกันร้องไห้หน้าศพหน้ารูปถ่ายขาวดำ เจ้าของร่างไร้ชีวิตในโลง หน้าช่อดอกไม้ไร้กลิ่น หน้าคนผู้ไม่มีวันหวนคืน งานศพของแชมป์เงียบเหงา มีผู้มาร่วมงานไม่กี่คน สวดไม่กี่วันก็เผา คุณแม่นำอัฐิทั้งหมดไปเก็บไว้ ที่บ้านต่างจังหวัด ส่วนฉันเก็บไว้ได้เพียงความทรงจำ

ฉันกลับมาบ้าน บ้านที่มีความทรงจำของเรา ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ฉันก็เห็นภาพของเราทับซ้อนในทุกๆ ที่ รอยยิ้มกับกลิ่นขนมอบ ยังวนเวียนอยู่รอบๆ นั้นทำให้ฉันร้องไห้ออกมา

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ครั้งแล้วครั้งเล่า วันแล้ววันเล่า เก็บตัวอยู่ในห้องนอนปิดมิดมิดไม่ให้แสงผ่านสะท้อนวัตถุพร้อมความทรงจำเข้าในสมอง ส่วนการมองเห็น

ฉันทำขนมไม่ได้อีกแล้ว

ในห้องมีดนี้ เวลาผ่านจากวันเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นหลายสัปดาห์ จนฉันลืมวันคืนไปหมดแล้ว ฉันมีชีวิตอยู่ได้แค่เพราะน้ำเปล่ากับการขดตัวนอนเป็นดักแต่ไม่สิ้นสุดของฉัน อยู่กับคำถามมากมายเสมือนแผลเป็นที่จะระลึกถึงเมื่อครั้งเหตุการณ์ยังเกิด ทำไมเขาต้องตาย? ทำไมฉันไม่ตาย? ฉันตายแทนเขาได้ไหม? ทำไมเขาไม่มาบอกลากันเลย? อย่างน้อยก็ให้ฉันลาเขาก่อนได้ไหม? ฉันไม่ได้อยากเสียเขาไป...ไม่เลย

ฉันหลับตา หยตน้ำใสร่วงลงบนหมอนขึ้น ตำแหน่งเดิมกับคืนก่อนนี้และคืนก่อนหน้า เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มาเปิดดูรูปเราซ้าๆ หน้าตลกของแกทำให้ฉันต้องร้องไห้ซ้าแล้วซ้าเล่ามือเลื่อนไปถึงรูปถ่ายพวกเราที่โรงหนัง คิดย้อนไป ตอนนั้นฉันเครียดที่เงินเดือนลด แซมป์จึงชวนฉันไปดูหนัง หนังสุนัขมากมีตอนหนึ่งที่ตัวเอกสูญเสียคนที่รัก เขาจึงกลับไปต่อสู้กับตัวร้ายด้วยความสามารถพิเศษของเขา

“เป็นอะไรไหนเล่ามาซิ” ฉันหวนนึกถึงประโยคที่เขาถามหลังดูหนังจบ น้ำตาก็พลันร่วง ไม่รู้ทำไมครั้งนี้ฉันถึงปาดมันออกแม้มันจะยังหลังริน เสียงในความคิดดังก้องในหู

“ถ้าสภาพร่างกายไม่พร้อมก็ไม่มีแรงทำงานนะ กินข้าวจะได้มีแรงกาย แต่งตัว เติมปากสวยๆ จะได้มีแรงใจ” ฉันไม่มีแรง

ประเภทประชาชนทั่วไป

จะทำอะไรทั้งนั้นแล้ว ขนมหที่ไม่มีคนชิม ฉันจะทำมันไปทำไม?
ฉัน...ฉัน

“...ฉันเชื่อว่าขนมของแกส่งความสุขไปยังคนกิน คนจะรัก
ขนมของแกเหมือนที่แกรักมัน” ใจฉันทรุดลงไปทิ้งตัวในผ้าห่ม
แต่ขาอ่อนเปลี้ยกลับยันตัวฉันลุกขึ้น มือยังโอบกอดสลัปปัดป้อง
ไบหน้า สมองอื้ออึงขณะเดียวกับสองเท้าก้าวไปยังที่ที่ภาพ
ความหลังหล่นกระจัดกระจาย และมันยังคงทิ่มแทงตัวฉัน
ซึ่งฉันก็ไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว

“...เธอก็อย่าละทิ้งการทำขนมนะ” ส่วนผสมตามอารมณ์
ถูกเทลงในชามผสม มีอยกตะกร้อขึ้นคนของในชามทั้งน้ำตาล
ความโศกเศร้า ความสิ้นหวัง เศษเสี้ยวอดีตแตกหัก ความหวัง
ความฝัน ฉันใส่ทุกอย่างที่อยากใส่รวมมันเข้าด้วยกัน แล้วโยนมัน
เข้าเตาอบ ให้สิ่งที่ควบคุมได้สร้างขีดจำกัดแก่สิ่งเหนือการควบคุม
เสียงเตาอบปลุกหัวใจให้สูบฉืด ฉันยกส่วนผสมดีดออกมา มัน
ฟูฟ่องเหมือนเกล็ดสีบนปีกผีเสื้อ...แค่กดแปปเปิดอบเซยยังคงเป็น
เมนูที่สุดในใจฉันเสมอ เขาก็เช่นกัน แชมป์จะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด
ในชีวิตฉัน ขอขอบคุณที่ทำให้ฉันได้เรียนรู้ชีวิต ขอขอบคุณที่เข้ามาเป็น
ชีวิตของฉัน ฉันต้องก้าวผ่านอย่างที่แกบอกฉันเสมอแล้วนะ

หนึ่งปีหลังจากแชมป์เสียชีวิต โรคระบาดยังคงมี
และดำเนินต่อไปพร้อมกับเศรษฐกิจซึ่งต้องการเวลาปรับตัว
ฉันสมัครงานได้แล้ว บริษัทนี้เน้น work from home ฉันจึงทำ
ขนมขายควบคู่ไปด้วย ก่อนหน้านั้นฉันก็เปลี่ยนอะไรไปบ้างเช่น
เปลี่ยนผนังห้องไปทาสีเหลือง เปลี่ยนตัวเองให้ดูดีแล้วไปพบ

จิตแพทย์ ตอนนี้นั้นแข็งแรงทั้งกายและใจ พร้อมจะกลับมาใช้ชีวิตตามปกติได้หลายเดือนแล้ว

วันนี้วันหยุดของฉัน ฉันเลยอยากลองทำเยลลี่อีกครั้ง คราวนี้ฉันไม่พลาดอีกแน่ และตอนนี้ก็ได้เวลานำมันออกจากตู้เย็น! ฉันตื่นเต้นมาก หวังว่าครั้งนี้มันจะเซตตัวแดงดิง ฉันจะได้ไปดูขนมปังหน้าหมูในกระทะ ฉันคิดว่าซามแม่พิมพ์ลงกับจานเขย่ามันเล็กน้อยก่อนจะยกขึ้นด้วยใจลุ้น ว้าว! ดูนั่นสิ! ก่อนเจลาตินนุ่มนิ่มสีแดงในงานนั้น! ฉันทำสำเร็จแล้ว!

“เฮ้! ฉันทำเยลลี่ได้แล้ว! แซมป์แกมาดูนี่สิ!”

เมื่อนึกถึงสิ่งที่พูด ฉันก็หุบยิ้มลง ก้อนน่ารักในงานเบลลอป เป็นเม็ดสี ก่อนฟิลเตอร์หยดน้ำจะร่วงลงมาจากดวงตา ฉันกะพริบตาถี่ๆ ไล่น้ำ แต่ไม่ได้ผล โอ้ไม่นะ ขนมปังหน้าหมูไหม้แน่ๆ

“แซมป์ ปิดเตาให้หน่อยสิ ขนมไหม้แล้วนะ”

ฉันอดสะอื้นไม่ได้เลย กลิ่นไหม้ยังโชยมาแตะจมูกจนฉันต้องเดินไปปิดเอง ฉันทรุดตัวลงนั่ง ภาพจำที่คิดว่าฉันใส่ไปในขนมเผามันด้วยเตาอบ หรือเก็บห่อไว้สวยงามจนหมดแล้ว แท้จริงมันยังไม่หมด ไม่สิ มันไม่เคยไปไหนด้วยซ้ำและยังติดอยู่ในใจ トラบชั่วชีวิตของฉัน

แม้เจ้าของความทรงจำจะไม่อยู่แล้วก็ตาม

เกี่ยวกับผู้เขียน

รวรรณา อินตะใจ อายุ 16 ปี อาศัยอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันศึกษาที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

“

บางวัดบอกตรงๆ พอเห็นสามเณร
บ้านนอกหน้าตาต่างด้าอุปลักษณเข้าไปบอก
จุดประสงค วัดนี้ไมรับพระเณรไมมีหวนอน
ปลายเท้า ไมมีคนฝาก อยาว่าแต่รับเขาอยูเลย
กระทั่งขอเข้าหองน้ำ ยังถูกปฎิเสธไมใหเข้า

”

ฟ้าหลังฝน

ธารา ศรีอนุรักษ์

อากาศเข้าสู่ฤดูร้อน อาจเพราะหัวรุ่งมีฝนตกลงมาล้างเขม่าควันเมืองจนใบหน้าฟ้าสดใส เห็นริ้วเมฆสีขาวปุยลอยฟุ้งตัดกับท้องฟ้าใสเหมือนกระจก ยอดไม้ใบหญ้าดูมีชีวิตชีวารับแสงอาทิตย์สดใส นกกระจอกตัวน้อยๆ เต้นระบำอยู่บนสายไฟ นกเขาเล็กสองตัวผัวเมียชวนกันจิกกินดอกหญ้าเล็กๆ ใต้ต้นตะแบกอย่างไม่กลัวภัยใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งสองกระโดดเหาะมาเกือบถึงม้านั่ง

หนุ่มวัยเบญจเพสตัดสินใจแวะมานั่งที่สวนสาธารณะแห่งนี้ ใจหนึ่งเพื่อผ่อนคลายอาการเหนื่อยล้าจากการเบียดเสียดรถเมล์ชั่วโมงเร่งด่วนในวันทำงาน ใจหนึ่งเพื่อปลุกปลอบพลังใจก่อนไปรอนัดสัมภาษณ์งานตอนสิบโมงเช้า เขาตื่นตื่นเล็กน้อยจึงมาก่อนเวลาร่วมสองชั่วโมง รองเท้าคัทชู กางเกงสแล็กดำ เข็มขัดหนังแบบสุภาพ เสื้อเชิ้ตสีครีม ผูกเนคไทสีฟ้าอ่อน ดูขัดแย้งกับทรงผมสั้นติดหนังศีรษะ ถ้ามองแต่เสื้อผ้ากับทรงผมยังคงคลุมเครือไม่อาจคาดเดาอะไรได้ แต่พอมองคิ้วทั้งสองที่เพ็ง

ผ่านการโศกนาถเหมือนกัน สามารถคาดเดาได้ไม่ยากว่าหนุ่มคนนี้
เพิ่งลาสิกขามาแน่ๆ

.....

ใครๆ ก็ว่าทารกเพศชาย ลูกอีเปรี้ยว บ้านท่าออก
ต้องไม่รอด หลังคลอดออกมาไม่ถึงอาทิตย์ เนื้อตัวเกิดเป็นตุ่มพอง
ไปทั้งตัว ตามมาด้วยน้ำหนองแตกเหม็นคุ้ง บางคนว่าเป็นผีตาช
เหมือนตัวอุบาทว์มาเกิด อีเปรี้ยวมันติดเหล้าขี้เมาสำสอนเอากับ
เขาไปทั่ว เวลาเมาเหล้าโรงนอนกึ่งโค้งไม่ได้สติตามหลังตลาด
สามล้อ ขี้ยา คนจรจัด ใครจะเอาก็ได้ เหมือนเป็นของฟรี ยายพริก
หมอตำแยเล่าว่า ขนาดวันอีเปรี้ยวเกิดปากยังเหม็นกลิ่นเหล้า
แกทำคลอดให้คิดเสียว่าช่วยหมาช่วยแมว ไม่นึกจะรอดทั้งแม่
ทั้งลูก แม่เมาขนาดนั้นกลัวเลือดออกไม่หยุด แต่เหมือนยมบาลยัง
ไม่อยากเอาชีวิตไป ลูกอีเปรี้ยวพอเป็นแผลหนักเข้าหายใจ
พะงาบๆ เนื้อตัวมีแต่เลือดและน้ำหนอง ต้องนอนบนใบตอง
ชาวบ้านช่วยกันตามมีตามเกิด อีเปรี้ยวไม่สนใจ ลูกโน้ไส้กำลัง
ร่อแร่จะตายอยู่รอมร่อ เจ้าตัวยังมีกะจิตกะใจซดเหล้าเมาเหมือน
ไม่เป็นผู้เป็นคน

เมื่อลงความเห็นกันว่าเด็กต้องตายแน่ ชาวบ้านช่วยกัน
ขุดหลุมเตรียมจะฝัง ดูจากสภาพแล้วไม่น่าเกินชั่วโมงข้าวเดือด
แต่แล้วเหมือนชะตาเด็กยังไม่ถึงฆาต หมอบุณย์ หมอพื้นบ้านชื่อดัง
เดินทางมาพบเข้าพอดี พอพิจารณาอาการเห็นว่ายังพอช่วยได้
หมอบุณย์ล้วงเอาสมุนไพรในยาม ให้ชาวบ้านไปหาเหล่าเถื่อนมา
หนึ่งกลม น้ำข้าวข้าวใหม่ ผนสมุนไพร เสกคาถาขณะผน เสร็จแล้ว

ประเภทประชาชนทั่วไป

เอากรอกปากเด็ก ที่เหลือใช้อาบพรมร่างจนทั่ว ไม่นานเด็กค่อยๆ หายใจถี่ขึ้น ก่อนร้องให้จ้าออกมาในที่สุด

ถ้าเด็กตายไปคงหมดเวรหมดกรรมกันแค่นั้น แต่พอรอด เสร็จกรรมยังทำงานต่อ ใครจะเลี้ยงเด็กในเมื่อแม่เฒ่าไม่เป็นผู้ เป็นคน สุดท้ายวัดคือทางออก หลวงพ่อเอ๋ยปากรับเลี้ยงแต่มี ข้อแม้ว่า ผู้หญิงลูกอ่อนในหมู่บ้านต้องช่วยให้นมเด็กจนกว่าจะ ทิ้งนม เมื่อเป็นแบบนี้ทุกคนก็ยินดี และร่วมกันตั้งชื่อให้เด็กว่า ‘แคล้ว’

เด็กชายแคล้วเติบโตขึ้นแบบขาดๆ เกินๆ หัดเขียน ก กา ในวัดจนอ่านออกเขียนได้เหมือนเด็กทั่วไป พออายุครบบวชเณร หลวงพ่อให้บวชเรียนไปทางสายพระ ปกติผ้าเหลืองจะขับให้ กุลบุตรผู้แรกปลงผมโกนคิ้วนุ่งห่มดูเปล่งปลั่งมีรัศมีน่าเลื่อมใส แต่ไม่ใช่กับสามเณรแคล้ว ด้วยแผลเป็นรอยพุพองตอนเด็ก เป็นรอยต่างทั้งตัวไม่เว้นใบหน้า หนึ่งหัวเป็นดวงปรุดำน่าเกลียด น่ากลัวมากกว่าน่าเลื่อมใส สำหรับเด็กที่ถูกผู้ใหญ่สั่งสอนมา อย่างดีไม่กล้าพูดจาล้อเลียนคะนองปากอะไรเวลาเจอสามเณร แคล้ว แต่หากเด็กแก่นๆ เกรมมักชวนกันล้อเลียนอย่างสนุกปาก โน่นๆๆ เณรหน้าผีเดินมาแล้ว พวกเราเร็วๆ มาดูเณรหน้าผีกัน ฮะฮะฮ่า...

เหมือนความอภัยศพบเพิ่มเป็นล้นทวี เวลาทีมงาน ต้องไปทำหน้าที่สวดร่วมกับพระในวัด งานศพ งานบวช งานแต่ง งานขึ้นบ้านใหม่ เจ้าภาพนิมนต์พระเณรทั้งวัดไปสวด งานไหน งานนั้น ภาพแม่เฒ่าไม่เป็นผู้เป็นคนนอนจมกกองปฏิกูลอยู่

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ข้างโรงพระบัง โรงเลี้ยงบัง เห็นคนสานน้ำใส่แม่ไล้ให้ไปนอน
พันๆ สร้างความอดสูใจแก่สามเณรแล้วเป็นที่สุด ด้วยความ
อับอายนี้ สามเณรแล้วไม่ชอบออกไปสวดที่ไหนอีก มุ่งมั่นท่องตำรา
สอบนักธรรมตรีได้ ปีนั้นมีพระเณรสอบกันทั่วอำเภอถึงเก้ารูป แต่ผล
ประกาศออกมามีรูปเดียวเท่านั้นที่สอบได้คือ สามเณรแล้ว

สอบนักธรรมชั้นตรีได้ หลวงพ่ออยากให้สามเณรแล้ว
ได้เรียนชั้นสูงๆ ขึ้นไป คือเรียนวิชาบาลี ติดแต่ว่าวัดในอำเภอไม่มี
ที่ไหนเปิดสำนักเรียน ต้องฝากไปอยู่วัดในเมือง ดีที่ว่าท่านมี
สหธรรมิกเป็นเจ้าของวาสที่นั่นจึงฝากฝังให้เข้าเรียนศึกษาต่อได้ไม่ยาก

ย้ายไปอยู่ในเมือง ข้อดีคือทำให้สามเณรแล้วไม่ต้อง
เห็นหรือรับรู้ภาพอุจาดตาของโยมแม่ แต่ก็มีข้อเสียคือ แล้วใครจะ
คอยดูแลแม่ ถึงจะอับอายแค่ไหน แม่คือผู้ให้ชีวิต จะเต็มใจให้
หรือไม่ก็ตามที ก่อนนั้นได้เงินจากไปกิจนิมนต์อะไรมา สามเณร
แล้วเก็บรวบรวมไว้ให้แม่ รู้ทั้งรู้ว่าเงินนั้นอีกหน่อยแม่ต้องเอาไป
ซื้อเหล้า แต่อย่างไรเสียแม่ก็ต้องกินข้าวกินปลาด้วยจึงยอม
กล้ากลืนยืนให้ วันไหนตั้งใจเอาเงินไปให้ เจอแม่เมามายไม่ได้สติ
ก็ฝากเงินนั้นไว้กับร้านค้าเจ้าประจำ สั่งว่าหากแม่สร้างมาแล้ว
ต้องการซื้อข้าวปลาอาหารก็ให้หักเอาจากเงินที่ฝากไว้

แรกๆ สามเณรแล้วกลับเยี่ยมแม่เดือนละครึ่ง แต่หลังๆ
ด้วยเรียนหนัก และการเดินทางจากวัดในเมืองมาวัดเดิมต้องเสีย
ค่ารถ อยู่ในเมืองไม่มีรายได้อะไรเลย หนาวออกไปบิณฑบาต
ตอนเช้าๆ ยังแทบไม่พอฉัน พระเณรอาศัยอยู่กับเยอะ อาหาร
การกินอึดคึดมาก แต่ราวกับว่าความทุกข์ยากลำบากทุกประการ

ประเภทประชาชนทั่วไป

เป็นพลังหนุนให้สามเณรแคล้วตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เวลาทิว เพราะฉันไม่พอกก็แก้ท้องทิวด้วยเอาหนังสือมาท่อง ท่องให้ลืม อากาศทิว ส่งผลให้สอบไล่ได้ประโยคเปรียญธรรมหนึ่งและสอง ชนิดทำข้อสอบได้เหมือนถ่ายสำเนาจากคำตอบ ไม่มีตัวไหนผิด สักข้อได้ ‘สามให้’ ทุกวิชา ได้เลื่อนชั้นขึ้นเรียนเปรียญธรรม สามประโยคในปีถัดไป

ทว่าพอเรียนประโยคสามได้ไม่กี่เดือน สามเณรแคล้ว ได้รับโทรเลขแจ้งข่าวจากหลวงพ่อบุญมาว่าโยมแม่ป่วยหนักตอนนี้ มาพักอยู่ในวัด พิชะเหล่าที่ส่งสมณานวันได้ทำลายสติสัมปชัญญะ จนไม่เหลือ กลายเป็นคนสติวิปลาส คุ่มดีคุ่มร้าย สามเณรแคล้ว หลั่งน้ำตาออกมาอย่างเกินสัดกัน รู้สึกเวทนา ภาพแม่ตั้งแต่ จำความได้มีแต่เรื่องร้ายๆ เหมือนชีวิตถูกลิขิตให้จมดิ่งลงบ่อทุกข์ อย่างไม่สิ้นสุด แต่บางทีการที่แม่กลายเป็นคนบ้าก็เหมือนกันจะได้ ไม่ต้องตกเป็นทาสน้ำนรกอีก

ข่าวของแม่เหมือนแรงสะเทือนภายในแล้วสะท้อนกลับ ออกมาให้มุ่งมั่นการเรียนยิ่งกว่าเดิมชนิดไม่พูดไม่จากับใคร นอนแค่สี่ชั่วโมง เวลานอกเหนือจากบิดรทาบต ฉันข่าว เข้าเรียน ประจำวัน ที่เหลือทุ่มให้กับการเรียนทั้งหมด เปรียญธรรม สามประโยคขึ้นชื่อเรื่องความยาก ที่ผ่านมาสักนักเรียนแห่งนี้ ส่งนักเรียนพระเณรเข้าสอบจำนวนหลายสิบลูก แต่สอบได้ไม่ถึง สองรูปทุกปีไป บางปีตกยกชั้นต้องเรียนกันใหม่ ใครสอบขั้นนี้ผ่าน จะได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โปรดฯ ทรงตั้งให้เป็นเปรียญ ได้รับพระราชทานประกาศนียบัตร

พัดเปรียญธรรมสามประโยค ถ้าเป็นพระภิกษุจะมีคำนำหน้าชื่อว่าพระมหา หากเป็นสามเณรจะมีคำว่า เปรียญ ห้อยท้ายชื่อ

สำนักเรียนส่งนักเรียนเข้าสอบเปรียญธรรมสามประโยค จำนวนยี่สิบรูป ผลประกาศออกมาปรากฏว่ามีนักเรียนสอบได้แค่รูปเดียว คือ สามเณรแคล้ว

ได้เปรียญธรรมสามประโยคแล้ว ถ้าจะเรียนต่อชั้นสูงขึ้นไปคือประโยคสี่-เก้า ต้องเดินทางขึ้นกรุงเทพฯ อย่างเดียว สามเณรแคล้วถึงเรียนเก่ง ขยัน มุ่งมั่น เอาจริงเอาจัง แต่มีข้อเสียคือเข้าสังคมไม่เก่ง ด้วยบุคลิกเงียบขรึม ผสมกับบุรุษลักษณ์หนักไปทางอัปลักษณ์ ทำให้ไม่ค่อยมีใครอยากอุปถัมภ์คำชู แต่จะหยุดการศึกษาไว้แค่เปรียญธรรมสามประโยคก็น่าเสียดาย จึงตั้งรกรากที่จะเดินทางหาวัดอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อศึกษาต่อ

วันตัดสินใจเดินทางขึ้นกรุงเทพฯ เพื่อหาวัดอยู่ สามเณรแคล้วกราบลาหลวงพ่ोज้าอวาสวัสดิ์เดิม ท่านให้พรและให้ปัจจัยสำหรับเป็นทุนการศึกษา ท่านย้ำสอนเรื่องศีล ไปอยู่เมืองหลวงสิ่งเดียวที่จะเป็นเกราะป้องกันจิตใจชีวิตสมณะคือศีล ต่อให้เรียนเก่ง เรียนดีขนาดไหน แต่หากไม่มีศีลก็เปล่าประโยชน์ สามเณรแคล้วจดจำคำสั่งสอนของหลวงพ่ोज้าที่เปรียบเสมือนบิดาคนที่สอง เพราะท่านเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูไว้ตั้งแต่เล็ก ๆ ส่วนบิดาจริงๆ จนป่านนี้เขาก็ยังไม่ว่าเป็นใคร

แม้มิใช่เด็กน้อยอ่อนด้อยต่อโลก เพราะบวชเป็นสามเณรมาสามปีกว่าแล้ว แถมช่วงหลังยังอาศัยอยู่วัดในเมืองตลอด แต่นั่นมันต่างจังหวัด มิใช่เมืองหลวง ดังนั้น พอสามเณรแคล้ว

ประเภทประชาชนทั่วไป

ลงรถไฟขึ้นสามที่หัวลำโพง สายตาพรวดพราดหุ้อตาลายไปหมด
ไม่รู้จะตั้งหลักตรงไหน สัมภาระที่นำมาจากวัดบ้านนอกแค่บาตร
หนึ่งลูก ผ้าสบงจีวรสำหรับเปลี่ยนและสิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัว
เล็กน้อย ใส่ย่ามกับใส่ลังกระดาษหนึ่งใบ

สามเณรแคล้วเดินเข้าออกประตูวัดต่างๆ เริ่มตั้งแต่
ละแวกหัวลำโพงไปจนจรดฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งพระนคร
ไม่มีวัดไหนรับเข้าอยู่ ทุกวัดบอกกุฏิเต็ม บางวัดบอกตรงๆ พอเห็น
สามเณรบ้านนอกหน้าตาต่างด่าอัปลักษณ์เข้าไปบอกจุดประสงค์
วัดนี้ไม่รับพระเณรไม่มีห้วนอนปลายเท้า ไม่มีคนฝาก ออย่าว่าแต่
รับเข้าอยู่เลย กระทั่งขอเข้าห้องน้ำ ยังถูกปฏิเสธไม่ให้เข้า

เลยเพลแล้ว สามเณรแคล้วยังไม่ได้ฉันอะไร เดิน
สะพายย่ามหัวหลังบรรจूसัมภาระเข้าออกวัดแถวเกาะรัตนโกสินทร์
บางวัดนอกจากไม่ได้รับเข้าอยู่ ยังได้ที่ระลึกจากหมาหน้ากุฏิ
เจ้าอาวาสไล่กัดจนจีวรขาดออกมา ความหิวเป็นสิ่งที่เหมือน
เพื่อนสนิท มือออกบ่อยไปตอนมูมานะท่องหนังสือจนลืมนิ้วข้าว
ร่างกายเหมือนปรับสภาพต่อแรงหิวโหยได้ดี หรือบางทีความหิว
นี่แหละเป็นเพื่อนแท้มาตั้งแต่แรกเกิด ไม่ฉันก็ไม่ฉัน สามเณรแคล้ว
นั่งเรือข้ามฟากไปยังฝั่งธนฯ เหมือนเดิมตั้งแต่บ่ายถึงเย็นย่ำ
เดินเข้าออกประตูวัดที่ผ่านทาง ถูกปฏิเสธด้วยคำพูดคล้ายๆ กัน

ก่อนเดินทางหลวงพ่ोज้าอาวาสสอนย้ำเสมอให้ยึดมั่น
ในศีล ที่ผ่านมาสามเณรแคล้วนอกจากตั้งใจเรียนยังรักษาศีล
อย่างเคร่งครัดควบคู่ไปด้วย ในยามยาก ท้อแท้ และสิ้นหวัง
อำนาจแห่งศีลและพละทานจากผ้ากาสาหวัดสตรีได้สำแดงเดช

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ทันตาเห็น เมื่อตั้งใจว่าหากวัดสุดท้ายนี้ไม่รับเข้าอยู่อีกจะกลับบ้านนอก เลิกล้มความตั้งใจเรื่องเรียนอีกต่อไป ก่อนเข้าไปยังกุฏิท่านเจ้าอาวาสต้องผ่านหน้าอุโบสถ สามเณรแกล้งยื่นหลังตาส่งกระแสบจิตกราบนมัสการพระประธาน บอกเล่าเจตนาของตนเองต่อพระองค์ เป็นวัดราษฎร์เล็กๆ ห่างจากถนนใหญ่ เสนาสนะอะไรดูไม่เป็นระเบียบ ท่านเจ้าอาวาสพอลามจุดประสงค์และรับฟังว่าตลอดทั้งวันนี้สามเณรแกล้วเดินเข้าออกวัดต่างๆ มาเกือบยี่สิบวัด ไม่มีวัดไหนรับ ท่านเกิดเมตตาสงสาร ยอมรับไว้ แต่มีข้อแม้ว่าให้อยู่บนศาลาการเปรียญไปพลางๆ ก่อน กุฏิสร้างยังไม่เสร็จ

มีวัดอยู่แล้ว แม่ต้องนอนบนศาลาชั้นบน ชั้นล่างใช้สำหรับประกอบพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ชั้นบนว่าง ปิดตาย ฝุ่นเยอะ ไม่มีพัดลม ต้องใช้จิวรเก่าๆ มาชิงทำเป็นผ้า màn กั้นให้พอดูเป็นห้อง ห้องน้ำต้องเดินไปใช้ร่วมกับเด็กวัดอีกฝาก อาหารการฉัน ปล่อยอิสระ บิณฑบาตฉันที่ห้องตัวเอง ไม่มีกฎระเบียบอะไรมาก แค่ทำวัตรเช้าตีสี่ครึ่ง เย็นหนึ่งทุ่ม ใครไม่ว่างตอนเช้าก็ทำตอนเย็น หากเย็นไม่ว่างก็ทำตอนเช้า ขาดทั้งเช้าเย็นเกินสามครั้งในหนึ่งเดือน เจ้าอาวาสเชิญให้ออกไปหาวัดอื่นอยู่ใหม่

ครั้นโรงเรียนเปิด สามเณรแกล้วเดินทางไปเรียนบาลีที่วัดสำนักเรียนซึ่งอยู่อีกฝั่งของแม่น้ำเจ้าพระยา ระยะทางราวๆ สี่กิโลเมตร ไป-กลับแปดกิโลฯ ทำวัตรเช้าเสร็จ ออกบิณฑบาตฉันเสร็จออกเดินทางให้ทันเข้าเรียนเก้าโมงเช้า หยุดพักฉันเพลทางวัดสำนักเรียนจัดเลี้ยง ถ้าเป็นชาวบ้านทั่วไปนั่งรถเมล์ สะดวกสบายประหยัดเวลาได้อีกโข แต่รถเมล์ไม่ค่อยอยากรับ

ประเภทประชาชนทั่วไป

พระณร คนแน่นขึ้นไปลำบากผู้โดยสารอื่น ช่วงแรกๆ เรียนเข้า-บ่าย ไม่เป็นไร เลิกเดินทางกลับมาทันทำวัตรเย็นหนึ่งทุ่ม แต่พอใกล้สอบเพิ่มเรียนภาคค่ำด้วย กลับถึงวัดปริ่มๆ เทียงคืนทุกวัน บางทีฝนตกเดินในซอยเปลี่ยว เนื้อตัวเปียกเพรื่อ ยามใส่หนังสือสมุดเปียกหมด ได้แต่ก้มหน้ากอดฟันจำทน คิดเพียงแต่ว่า ต้องเรียน ต้องเรียนให้ได้ ต้องสอบให้ได้ เรียนให้มันตายๆ ถ้าไม่ตายต้องได้ดี

รุ่งปีสามแฉกแล้วสอบได้เปรียญธรรมสี่ประโยคแบบสมคาคหมาย พร้อมๆ กับเรียนประโยคห้า เขาสมัครเข้าเรียนโรงเรียนปริยัติธรรมแผนกสามัญไปด้วย คือ เรียน ม.4 เอาวุฒิเปรียญสามประโยคเทียบเท่า ม.3 เรียนต่อ ม.4 เรียนบาลีตอนเช้า มัธยมตอนบ่ายจนถึงค่ำ เรียนบาลีว่ายากแล้ว พอเพิ่มเรียนทางโลก เข้าไปยังหนักเป็นเท่าตัว แต่กระนั้นด้วยความมูมานะ ถือคติเรียนให้มันตายๆ ถ้าไม่ตายต้องได้ดี ปีถัดๆ มาสามแฉกแล้วสอบได้เปรียญธรรม 5 6 และ 7 แบบไม่ตกเลยสักปี พร้อมๆ กับเลื่อนชั้น ม.4 ม.5 ม.6 จนจบระดับมัธยมด้วยเกรดเฉลี่ย 4.00 ถึงตอนนี้เขาได้เบนเข็มการศึกษาไปทางโลกเต็มตัว เข้าเรียนต่อในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ และพอจบปริญญาตรีได้สอบชิงทุนไปเรียนต่อระดับปริญญาโท ประเทศอินเดีย ในสาขาสันสกฤตศึกษา จนจบได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

.....

ขณะเขียนประวัติตัวเองเป็นภาษาสันสกฤต แคล้วนี้มาถึงการสอบสัมภาษณ์ครั้งที่ผ่านมานี้ในตำแหน่งอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แห่งหนึ่ง ถูกผู้สอบสัมภาษณ์พูดในเชิงตลกขบขันเหมือนพยากรณ์ผลสอบได้ไม่ยากกว่าได้หรือไม่ได้ อันที่จริงเขาไม่ควรลาสิกขาด้วยซ้ำ ด้วยอายุพระราชาวงวุฒิทางเปรียญธรรมแค่อย่างเดียวสามารถดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสไหนสักวัดได้สบาย แต่เพราะแม่ แม่ซึ่งนับวันชราลงเหมือนไส้เทียนริบหรี่ระยะสุดท้าย เนื้อเทียนเรือนกายที่ใช้หล่อเลี้ยงชีวิตลมหายใจเหลือน้อยเต็มที จำเป็นต้องมีคนคอยดูแลประคับประคองอย่างใกล้ชิด เขาในฐานะลูก ถ้าไม่ลาสิกขาออกมาดูแล ก็จะกลายเป็นตราบาปติดตัวไปตลอดชีวิต

กรมศิลปากรเปิดสอบเจ้าหน้าที่นักอักษรศาสตร์ มีคนมาสอบกันนับร้อยคน ทว่ารับเพียงตำแหน่งเดียว เริ่มจากสอบข้อเขียนก่อน ผ่านข้อเขียนก็นัดสอบสัมภาษณ์ แค่นี้ก็ว่าการสอบสัมภาษณ์จะต้องตอบข้อซักถามเกี่ยวกับวิชาความรู้ที่จบการศึกษามา แต่เปล่าเลย ทันทิที่เขาไพล่หน้าไปในห้อง ผู้สอบสัมภาษณ์ให้นั่งลงแล้วเริ่มถามชื่อ

“ผมชื่อนายแล้ว นามสกุลแก้วพุทธ ครับ”

จบจากไหนมา

“จบปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยสงฆ์ ปริญญาโทด้านสันสกฤต ประเทศอินเดีย ครับ”

เราขอให้คุณเขียนประวัติชีวิตของคุณเป็นภาษาอะไรก็ได้ที่มีใช้ภาษาไทย เขียนถึงภูมิลำเนาเดิม การศึกษา เล่าชีวิตความเป็นมาเป็นไป ให้เวลาสี่สิบนาที เอาล่ะ เริ่มได้

ประเภทประชาชนทั่วไป

แคล้วรับทำตามด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก สำหรับการสอบสัมภาษณ์ ทุกที่ที่เขาสอบข้อเขียนผ่านง่ายดายตลอด แต่มักมาสะดุดตรงสอบสัมภาษณ์ บางทีพิจารณาบุคลิกหน้าตาไม่ผ่าน พุดจาไม่เก่งไม่ฉะฉาน จบจากมหาวิทยาลัยวัดไม่เป็นสากล รับเข้าไปแล้วอาจไม่เป็นที่เซตหน้าชูตาให้กับองค์กร

‘เดี๋ยวนี้ พระเขามีเรียนแบบจบปริญญากันด้วยเหอ หรอก นึกว่าเรียนกันแต่สวดมนต์ ถ้าไม่บอกไม่รู้มาก่อนนะเนี่ย 555’ คำเหล่านี้เหมือนเป็นท่อนสร้อยจากปากฝ่ายบุคคลผู้สัมภาษณ์งาน เมื่อเขาแนะนำตัวว่าจบมาจากมหาวิทยาลัยสงฆ์

หลังตัดสินใจลาสิกขา แคล้วดิ้นรนหางานทำไปพลางๆ เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้ เขาห้องถูกๆ อยู่ชานเมือง รับแม่ซึ่งสติไม่ค่อยดีมาอยู่ด้วย หลวงพ่อเจ้าอาวาสสมณภาพก่อนเขาเรียนจบไม่กี่เดือน คณะสงฆ์ได้เชิญพระรูปใหม่ตีกีระระดับดอกเตอร์ จากวัดในเมืองมาทำหน้าที่แทน เจ้าอาวาสรูปใหม่ไม่ค่อยถูกใจที่มีหญิงบ้าอยู่ในรั้ววัด ประกาศหาญาติให้รับไปดูแล เขาจึงตัดสินใจลาสิกขา

เพราะเลิกเหล้าเป็นเวลานาน อีกทั้งได้อยู่ในวัดดินแดนสงบสงัด ทำให้สติที่เคยขาดกระจุยค่อยๆ เกี้ยวพันสานร้อยขึ้นได้บ้างเล็กน้อย หลังจากรับแม่มาอยู่ด้วยและพาไปเข้ารักษาที่โรงพยาบาลทางประสาท ได้กินยาตามหมอสั่ง แม่ค่อยๆ พุดรู้เรื่อง แต่ยังมีนิสัยกลัวคน ไม่กล้าพบใครนอกจากแคล้ว ซึ่งก็นับเป็นเรื่องดีที่ว่าไม่ต้องกลัวแม่จะออกไปเที่ยวพ่นพานให้คนอื่นตื่นกลัว

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

เขียนจบแล้วส่งกระดาษชีวประวัติตัวเองให้ผู้สอบสัมภาษณ์ และถือเป็นการเสร็จสิ้น ค่อยฟังผลติดประกาศอีกสามวันข้างหน้า เขาเดินออกจากห้องด้วยความรู้สึกต่างๆ ในใจมีเสียงเรียกผู้สอบสัมภาษณ์คนใหม่เข้าไปแทนเขา แต่ละคนก็มาด้วยความหวังว่าจะได้งานเพื่อความมั่นคงในชีวิตไม่ต่างกัน

ก่อนเดินทางไปฟังผลสอบที่กรมศิลปากร แคล้วก็ลงกราบเท้าแม่ ใช้มือทั้งสองลูบหลังเท้าแม่แล้วนำมาลูบหัวลูบหน้าตัวเอง น้ำตาเขาไหล รู้สึกอ่อนล้า ท้อและเหนื่อยกับการต้องคาดหวังแล้วผิดหวังซ้ำๆ ซากๆ ตอนเป็นบรรพชิตเหมือนอยู่อีกโลกที่ไม่ต้องดิ้นรน สงบ ไม่ต้องแข่งขันกับใคร แต่พอบอกคืนพระธรรมวินัย คืนผ้ากาสาพัสตร์ ต้องดิ้นรนสารพัดเพื่อดำรงชีพให้อยู่ได้ในสังคมมีใครยาวสาวได้สาวเอา แคล้วอยากให้แม่รับรู้ว่าเขาท้อแท้ หวาดกลัวต่างๆ นานา เขาเหมือนลูกนกที่ถูกเลี้ยงในกรงตั้งแต่เล็กๆ แล้ววันหนึ่งต้องออกจากกรงไปไหนไม่ถูก ไม่รู้จะเริ่มที่ตรงไหน และที่ร้ายกว่าหาจุดเริ่มต้นไม่ได้คือต้องเริ่มต้นและต้องไปต่อให้ได้ เขาอยากให้แม่รับทราบและพูดจากับเขา ปลอดภัยเขา กอดเขาบ้าง...

ชื่อ นายแคล้ว แก้วพุทธ ปราบกฏอยู่บนแผ่นกระดาษมีโลโก้ตราครุฑ ลงวันที่ประกาศและข้อความรายละเอียดเกี่ยวกับผลการสอบคัดเลือกเจ้าหน้าที่นักอักษรศาสตร์ประจำกรมศิลปากรติดอยู่บนแผ่นป้ายประกาศ แคล้วน้ำตาไหลอาบแก้มด้วยดีใจเป็นที่สุด ภาพหลวงพ่ोज้าอวาสมุขขึ้นในมโนสำนึก ก่อนภาพแม่ผูกทับขึ้นสลับไปสลับมา

ในบรรดาผู้เข้าสอบสัมภาษณ์และถูกให้เขียนประวัติ
ทุกคนเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด มีเพียงแคว้นเท่านั้นที่เขียน
เป็นภาษาสันสกฤต และกรรมศิลป์ฯ กำลังต้องการนักสันสกฤตศึกษา
เพื่อไปแปลศิลาจารึกที่ค้นพบใหม่อยู่พอดี

.....

(แรงบันดาลใจจากชีวประวัติ อาจารย์ชะเอม แก้วคล้าย นักอักษรศาสตร์
ประจำกรมศิลปากร อาจารย์พิเศษโรงเรียนบาลีไตรปิฎกมศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)

เกี่ยวกับผู้เขียน

ธารา ศรีอนุรักษ์ เป็นคนร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช สำเร็จ
การศึกษาจากมหาวิทยาลัยวัด (มจร.) ปัจจุบันรับทำหนังสือเล่มในนาม
Artbook และเขียนหนังสือเล็กๆ น้อยๆ

“

“ไอนี้แกล้งบ้าหรือบ้างจริง” ผมนึกในใจ
ระหว่างที่เดินต่อไปยังท่าเรือ แต่อดขำในใจ
ไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้น บางครั้ง
คนเราก็กลัวตั้งไว้ก่อนเสีย จนมันน่าหัวเราะ
เมื่อความเป็นจริงผ่านพ้น

”

เงาในน้ำ

สุกรี เกษมเดชา

“แน่จริงมึงเข้ามาซิ...” เป็นประโยคคำพูดที่สุดท้ายก่อนเอ่ยชื่อสารพัดสัตว์ พร้อมบรรดาศักดิ์นำหน้าให้ทุกชื่อว่า “ไอ้” เสียงสบลที่ตุตันและเกรี้ยวกราดดังอยู่ไกลๆ แต่พอให้เห็นเค้าร่างของต้นกำเนิดเสียงที่ค่อยๆ เคลื่อนตัวมาในระยะใกล้กับผมที่กำลังใช้ทางเดินเดียวกัน แต่จุดหมายเราสวนทางกันบนบาทวิถีริมคลองแสนแสบในย่านรามคำแหงช่วงค่าคืน ม่านสีดำกระจายคละคลุ้ง บดบังรูปลักษณ์ทุกสรรพสิ่ง ผมรู้จักกับชายคนนี้เป็นครั้งแรกจากเหตุการณ์นี้

ในครั้งนั้น ครั้งแรกที่ได้ยินน้ำเสียงและท่าทางที่เป็นเงาร่างคนเลื่อนร่างด้วยถูกความมืดเงาใจจาง จนมองเห็นไม่ถนัด สายตานั้น เขาเคลื่อนตัวเข้ามาหาตัวผมแล้วสบลตุตันสิ้นประสาท น้ำเสียงอันเกรี้ยวกราดแทรกกลิ่นฉุนของน้ำคลองแสนแสบมาทุกขณะก้าว เสียงที่ผมได้ยินกับปรากฏการณ์เบื้องหน้าของชายผู้นั้น มันทำให้ผมต้องเกร็งร่างกายเกือบทุกส่วน กำมือกำหมัด ทำเป็นอาวุธเฉพาะกิจเตรียมรับเหตุเฉพาะการณ์ การเดิน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แต่ละก้าวของผมช้าลง อากาศที่สูดเข้าไปในปอดเริ่มติดขัด สติเคร่งเครียด เตรียมพร้อมหากเกิดเหตุร้ายที่คาดว่าจะมาถึง ในไม่ช้า “วันนี้แม่ไม้มวยไทยต้องมี เวทีมวยช่องเจ็ดสีต้องเกิด เป็นไงเป็นกัน” ต้นกำเนิดเสียงยังคงสาวเท้าอย่างรีบร้อน ไม่ก็อึดใจอยู่ตรงหน้าในระยะเยื้องกัน คำสบถและแข่งคำยังคง ออกมาเหมือนระยะที่อยู่ใกล้กัน แสงไฟส่องทางทำให้ผมเห็นเขา ชัดพอกๆ กับที่เขาเห็นผม เขาชี้มือชี้ไม้ เหยียงท่อนแขนประกอบ จังหวะคำที่สบถออกมา จังหวะนั่นเอง ผมพร้อมแล้ว แต่...เขา เหมือนมองไม่เห็นผม เขาไม่ได้พูดกับผม !

แทบคลั่ง ผมค่อยๆ ผ่อนคลาย หัวใจเริ่มคลายจังหวะจาก ลั่นกลองรบกลายเป็นค่อยๆ สงบลง, สายตาเหมือนโดนมนตรา สะกด แวบแรกเรื่อนร่างนั้นทำผมจำไม่เคยลืม ชูบผอม ผมเฝ้า กระเซอะกระเซิงเหมือนไม่สระมาหลายเดือน หรืออาจเป็นปี หรือบางทีเขาอาจลืมไปแล้วว่ามีผมติดอยู่กับศิรัษะ เขาสวมเสื้อ ตัวเดียว เสื้อแขนสั้นตัวเดียว แต่เสื้อที่ถูกตัดแปลงเป็นกางเกง ช่องว่างที่ถูกทำไว้ให้แขนลอด เขาทำตรงข้ามด้วยการใส่ขา เข้าไปแทน แล้วรัดชายเสื้อกับเอวอย่างแน่นหนา ปล่อยให้ช่องว่าง ของคอเสื้อทำเป็นช่องระบายอากาศอย่างพอดีกับช่องขั้วถ่าย ส่วนท่อนบนเปลือยเปล่า แม้ว่าทั้งผมและเขาต่างคนต่างเดิน ห่างกันแล้ว แต่เขาดูเหมือนจะสาละวนอยู่กับประโยชน์สภ ที่เพียบพร้อมไปด้วยสัตว์นานาชนิด

“ไอนี้บ้า” ผมนึกในใจหลังผ่านเรื่องที่ทำให้เกือบบ้า ไปเหมือนกัน

ประเภทประชาชนทั่วไป

นี่กรรมงที่เป็นหนึ่งในข้อพึงระวังที่ “จูดิง” เจ้าของห้องพักในซอยรามคำแหง 63 สำนักับผมไว้ตั้งแต่เพ็งย้ายเข้ามาพัก “กลางค้ำกลางคีนริมคลองแสนแสบมันอันตรายอย่าเดินไปไหนมาไหน อย่าเดินคนเดียว เผลอๆ อาจถูกแทง ถูกปล้นได้ หากจะไปซอย 53 ให้เดินไปทางหน้ารามจะดีกว่า เดียวนี้คนบ้าคนดีเดินปะปนมั่วซั่วกันไปหมด ผมเตือนแล้วนะบั้ง เดียวหาว่าผมไม่เตือนอีก”

เข้าวันรุ่งขึ้นผมสบโอกาสเจอจูดิงที่เดินดูความสงบเรียบร้อยของห้องพักที่เปิดให้เช่า จูดิงอยู่ตรงนี้มานานตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตอนนี้ที่อายุกว่าสี่สิบปี ย่อมมีความลับที่ผมยังไม่รู้ก็มากเกี่ยวกับรามคำแหง สถานที่แปลกหน้าและเรื่องราวมากความแปลกตา

“ไอ้คนที่เดินพูดคนเดียว ใครเหรอจู้” ผมถามทำหน้าที่สงสัย เป็นสัญญาณเสียงว่าเข้านี้เราจะสนทนาเรื่องนี้กัน

จูดิงทำหน้างๆ ชะงักคิดเล็กน้อย

“อ้อ...ไ้อ้บ้านั้นเหรอ ทำไมเหรอบั้ง” แกย้อถามผมเหมือนกับว่าเพ็งไปโดนอะไรมา

“ไม่มีอะไรเหรอจู้ คือเมื่อคีนผมเดินไปซอย 53 ไปทางหลังคลอง เดินสวนทางกับมันนะชิ แต่มันดำใครก็ไม่รู้ตอนแรกนึกว่าดำผม มีจะต่อด้วยนะ ผมนี้เตรียมแล้ว แต่มันเดินผ่านไปผมก็เลยคิดว่าทำทางจะเพี้ยน”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“ฮ่าๆๆๆ มันไม่ได้เพี้ยน มันบ้าเลยละบัง” แกพูดพลางนั่งบนเก้าอี้พลาสติกที่ตั้งอยู่ข้างๆ ก่อนที่จะหยิบใบจากที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าผม คลีโบห้อยยาเส้นจุดไฟเป่าลมติดควั่นออกมา

“กาแพสั๊กแก้วไหมครับ” ผมขจัดจิ้งหะถามเพราะดูแล้วเรื่องนี้ น่าจะยาวโขอยู่เหมือนกัน

“ไม่ๆ ฉันทนไม่กินกาแพ ใจมันสั้น”

“นี่เขาก็มาบ่นให้ฉันฟังหลายครั้งแล้วเหมือนกัน” จูติงเริ่มเอาจริงเอาจังกับเรื่องที่จะสนทนา

“วันก่อนนี่เพิ่งไล่ตบผู้หญิงมา ก่อนหน้านี้ก็มาไล่ตีเด็กที่เขาเมาเล่าให้ฟังนะ ดินะที่พี่ศักดิ์ที่เขาเปิดร้านน้ำชาที่อยู่ใกล้กับท่าเรือซอยราม 65 นะเข้าไปไล่มัน ฉันทะกลุ้มใจกับมันจริงๆ ลูกๆ ฉันทักแล้ว นี่จะเปิดตลาดใหม่อยู่พอดี เดี่ยวคนเขาก็ไม่กล้ามาเดินเที่ยวเดินซื้อของ ไม่รู้จะเอาอย่างไรดี” จูติงเริ่มมีสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อพูดถึงตอนนี้

“แล้วเขามาอยู่นานแล้วหรือครับจู้” ผมถามแทรกกระหว่างที่จูติงพักช่วงดูดใบจาก

“ก็มาได้สักปีหนึ่งแล้วแหละ”

“บ้าจริงหรือเปล่า” เพราะมีบางคนบ้าไม่จริงปลอมตัวมาเป็นสายข่าวก็เพราะแถวบาทวิถีคลองแสนแสบ คนเดินไปเดินมาพลุกพล่าน ทั้งคนเฒ่าคนแก่ วัยรุ่น เด็ก คนทำงาน ขอทาน และอีกสารพัดอาชีพที่ไม่เปิดเผยตัวก็เดินตรงนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงถนนหน้า

ประเภทประชาชนทั่วไป

รามคำแหงที่คับคั่งจอบ้างไปด้วยผู้คนและร้านค้า การสัญจรริมคลองแสนแสบจึงรวดเร็วและสะดวกกว่า

“ตอนแรกฉันก็ว่ามาหาข้าวเหมือนที่บังว่านั่นแหละ แต่ไปๆ มาๆ ดูแล้วไม่น่าจะปลอมตัว เห็นยึดที่ได้สะพาน บ้านไม่ต้องเช่าข้าวไม่ต้องซื้อ อยู่ยาวจนเห็นนี่แหละ” จูติงตอบ

“แล้วสาเหตุที่บ้าเพราะอะไรรับจู แต่แปลกนะ ที่มันโล่แต่ผู้หญิงกับเด็ก” ผมถามไม่รีรอให้จูติงพ้นควันจากมวนใบจากเสร็จ

“ก็เท่าที่คนโน้นคนนี้เล่าให้ฉันฟังมา เขาวามันมาจากต่างจังหวัด ขึ้นกรุงเทพฯ มาขอลูกสาวเขาจะแต่งงาน แต่ญาติฝ่ายหญิงไม่ยกให้ คงเสียใจจนเสียสติไปเลย”

“ก็น่าจะเป็นไปได้นะ เห็นโล่แต่ผู้หญิง” ผมย้ำสนับสนุนในเรื่องที่แกไปได้ยินมา คนเราเมื่อคาดหวังไว้มากแต่เมื่อผิดหวังก็มักจะเสียสติได้เสมอ หากไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจหรือเพื่อเหลือเผื่อขาดไว้บ้าง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก ผมถอนหายใจเอือกใหญ่ไปพร้อมๆ กับจูติง

“น่าสงสาร” ผมพิมพ์เบาๆ

“สงสารก็สงสารอยู่นะบัง นี่เมื่อคืนก่อนโน้น เด็กๆ พวกไอนัด ไอ้กัศขา ลูกบังหลิที่ขายข้าวแกงหน้ารามนะ มาจุดประทัดโยนใส่แถวๆ ที่นอนใต้สะพานแกลั้งมัน ไอ้บ้านนั้นก็ตาโวยวาย ฉันทก็ไปบอกว่าอย่าทำ อย่าไปแกลั้งมัน เตี้ยวมัน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

อาละวาดขึ้นมาแล้วจะนอนกันไม่ได้” จูติงเล่าวีรกรรมของเด็กกับวีรกรรมของแกไปพร้อมๆ กัน

“อ้อ...ว่าทำไมมันถึงไล่เด็ก อย่างนี้เอง” ผมพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจสาเหตุ

“เฮ้ย...นี่ยังไม่ไปทำงานหรือ”

“ไปครับจ้ะ แต่วันนี้งานไม่ค่อยยุ่ง เลยไปสายๆ นิดหน่อย นั่งกินกาแฟ ดูสาวๆ เดินผ่านหน้าห้องก่อน”

“เพลินเลยละซี” จูติงพูดพลางยิ้มพลางจนเห็นฟันขาวที่กัดมวนใบจากที่เหลืออยู่ครึ่งท่อน

“ผมไปก่อนแล้วบัง เดี่ยววันหลังมาคุยใหม่ ไม่กวนแล้ว” จูติงตัดบทสนทนา เพราะต้องรีบไปสำนักงานเขตเพื่อจัดการเรื่องซื้อขายที่ดินให้แล้วเสร็จตามที่บอกไว้ ก่อนลุกจากเก้าอี้เดินจากไป

หลังจากที่จูติงเดินไปแล้ว ผมเอื้อมหยิบแก้วกาแฟที่ซิงไว้ก่อนที่จูติงจะมา จนตอนนี้เย็นชืดแล้ว แต่มันยังขมอยู่เหมือนเดิม จากเรื่องจูติงเล่าให้ฟัง มันทำให้ผมคิดไปต่างๆ นานาถึงชายคนนั้น ชายบ้า กาแฟแม้มันจะเย็นลง แต่รสชาติของมันก็ยังขมเหมือนเดิม ไม่ว่าจะเพ็งซงหรือซงทิ้งไว้จนเย็น มันยังขมเหมือนเดิม แม้ว่าจะลืมหืมตาหรือปิดตาตีม มันช่างเป็นความเหมือนที่แตกต่างกับเรื่องบางเรื่องที่ผ่านมาในชีวิตเรา แม้มันจะเกิดขึ้นมานานมาก จนจำรายละเอียดไม่หมด แต่มันก็เหมือนกาแฟ ตอนปิดตาก็ยังเห็นเรื่องราวและรสขม

ประเภทประชาชนทั่วไป

ผมยังนั่งอ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้นอีกพักใหญ่ เหมือนคนไม่ยินดี ยินร้ายกับคนที่เดินไปเดินมา จนกระทั่งจิบกาแฟที่เย็นชืดหมด ระหว่างที่คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยก็เหลือบเห็นนาฬิกาบอกเวลาว่า สายมากแล้ว จึงรีบลุกออกจากตรงนั้น อาน้ำ ทำงาน

ผมชอบโดยสารเรือจากคลองแสนแสบในช่วงเวลาสายๆ ไม่ต้องแย่งกับคนอื่นๆ ที่เบียดแน่นกันเหมือนปลาในกระป๋อง ตอนเช้าๆ คือช่วงเวลาเร่งรีบที่ทุกคนต้องแย่งพื้นที่ยืนในเรือ แม้ว่าหน้ารามคำแหงจะมีรถโดยสารประจำทางไปยังแถวๆ สนามหลวง แต่การโดยสารเรือสามารถควบคุมเวลาได้อย่างมาก ไม่เกินหนึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว อีกอย่างท่าเรือกับห้องพักอยู่ไม่ไกล เดินไม่กี่ก้าวก็ถึง สะดวกกว่าการเดินไปขึ้นรถมากนัก

วันนี้ผมเดินไปขึ้นเรือโดยสารในคลองแสนแสบทางประตู หลังของหอพักจุดึง เห็นไอ้ชายคนนั้นพอดีที่อยู่ในชุดเดิม สารรูปที่ชัดขึ้นแต่รายละเอียดรวมๆ ยังเหมือนเดิม เข้านี้เขาทำงานไวกว่าผม เขาถือถุงขยะรุงไว้ในแขนขวา ขยะที่เป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ของเขา อาหาร อาหารจากถังขยะ ผมยังแอบอมยิ้มเสียไม่ได้กับอาหารขยะที่แกถือ เพราะนี่นับว่าเป็นอาหารขยะจริงๆ ที่ไม่ต้องมีจำหน่ายแต่ในร้านค้าหรือห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ แต่ทว่าสิ่งที่ทำให้เห็น เยาะเย้ยผู้พบเห็น หยิ่งผยองกับชัยชนะในช่วงเช้าที่ผ่านมาของเขา ผมยังเดินสวนทางกับเขาเหมือนเมื่อคืน แต่คราวนี้เขาไม่เกรี้ยวกราด แถมยิ้มเห็นฟันเหลืองๆ ชุ่มมาแต่ไกล แต่เราสองคนยังคงเดินสวนทางกัน และผมก็ไม่มีรู้สึกแครงแครงเหมือนเมื่อคืน แต่จู่ๆ เขาทำให้ผมตกใจสุดขีด ตั้งตัวไม่ทัน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

มือเท้าเย็นเฉียบ หายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้ง เมื่อแกหยุดเดินแล้วยืนอยู่ตรงหน้าพูดกับผม พลังโน้มตัวงอเล็กน้อย

“เจ้านายมีเงินไหม” เขาพูดเสีจก็แบมือเหมือนรู้แล้วว่าผมต้องให้แน่ พลังยืมยืนมีตราบภาพจนนับพันได้รวมๆ ห่าซี่ ผมกระอักกระอ่วนใจคิดจะหัวเราะหรือจะเคร่งเครียดดี มันครึ่งๆ กลางๆ จนบอกไม่ถูก แต่ได้ยื่นธนบัตรฉบับละ 20 บาท ให้ไปตามคำขอแต่โดยดี

“ขอบคุณครับเจ้านาย แอ่ๆ” เขาพูดพลางยกมือท่อมหัวแล้วเดินตะแคงคอกจากไปพร้อมกับเสียงที่บ่นพึมพำ เหมือนคล้ายจะพูดคนเดียวหรือตั้งใจฟังดีๆ ก็เหมือนจะร้องเพลงแย้คนที่เดินผ่านไปมา

“ไอนี้แกล้างบ้ำหรือบ้ำจริง” ผมนึกในใจระหว่างที่เดินต่อไปยังท่าเรือ แต่อดขำในใจไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้น บางครั้งคนเราก็ก้าวตั้งไว้ก่อนเสียจนมันน่าหัวเราะเมื่อความเป็นจริงผ่านพ้น

เมื่อผมโดยสารเรือ ผมไม่ลืมที่จะมองช่องใต้สะพานเหล็กเล็กๆ สีเขียวที่ยกสูงขึ้นจากพื้นบาทวิถีเลียบบคลองเล็กน้อยเพื่อเชื่อมระหว่างซอยรามคำแหง 65 กับซอยรามคำแหง 63 สมอรรวมภาพที่หลับที่นอนที่อยู่อาศัยของชายบ้านนั้นกับเรื่องที่แกมาขอเงิน ผมเวทนาในใจที่เห็นสถานที่หลับนอนของเขา มีแค่ผ้าฝ้ายผูกกับเหล็กสะพานกันทำเป็นห้องส่วนตัวที่เปิดกว้าง จนคนทั่วไปมองเห็น กลางค้ำกลางคืนไม่ต้องห่วงว่ายุ่งชุมชนไหน อยู่ได้ยังไงนี้ หากไม่บ้ำคงอยู่ไม่ได้จริงๆ

ประเภทประชาชนทั่วไป

เย็นวันเดียวกันนี้ผมโดยสารเรือกลับมาลงท่ามหาดไทย เหมือนเดิม เหมือนตอนที่เดินทางไป แต่บรรยากาศในช่วงเย็นวันนี้มันต่างจากช่วงเช้ามาก ชายคนนั้นโหวกโหวกไวยวาย เหมือนของขึ้น อาการหนักเกินเยียวยา ผมมองเห็นคนขับมอเตอร์ไซค์รับจ้างสามถึงสี่คนดักทางเดินล้อมหน้าล้อมหลัง ชายบ้านนั้น

“ทำไม มึงจะทำไมกู กูอยู่ของกูดีๆ จะจับกูทำไม” เสียงนั้นมาก่อนที่ภาพต่างๆ จะปรากฏชัดขึ้น

“อ้าวจุมืออะไรกันเธอ” ผมเห็นจุดดิ่งยืนอยู่ตรงใกล้กับที่นอนที่อยู่ของชายบ้านนั้นพอดี เลยสบโอกาสถามกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

“ก็ไอ้ตอนเช้ามันไล่ตบผู้หญิงอีกแล้วนะสิบั้ง มีคนมาแจ้งฉัน ฉันก็เลยไปแจ้งพวกวินมอเตอร์ไซค์มาช่วยจับมันหน่อย” แกพูดไปพลางแต่ตาจับอยู่ที่ชายบ้านนั้นอย่างไม่ลดสายตา

“นี่ฉันก็เห็นว่า จะเปิดตลาดใหม่หน้าปากซอย กลัวมันเที่ยวไปทำร้ายใครเข้า ฉันก็คนดูแลตลาดต้องรับผิดชอบอีกแล้วใครที่ไหนจะกล้ามาเดินซื้อของ”

“แล้วนี่จับไปไว้ที่ไหนจู่” ผมถามไปพร้อมกับที่จ้องชายบ้านนั้น

“โทรไปหาพวกร่วมกตัญญูจ้างให้ไปส่งที่โรงพยาบาล ศรีรัษฎา ตอนนี้ก็ล่อมๆ มันไว้ก่อนเดี๋ยวหนีอีก”

“อ้อ” ผมส่งเสียงเข้าใจ

หลังจากที่ต่างฝ่ายต่างเคร่งเครียดไปได้สักพัก มูลนิธิร่วมกตัญญู ก็มาถึงตามที่จุดิงบอก คราวนี้ชายบ้าอาการเริ่มดีขึ้น เปลี่ยนจาก คำด่าทอ สบถ มาเป็นน้ำเสียงอ่อนลงเหมือนจะยอมแต่โดยดี แต่ก็ ยังเต็มไปด้วยคำถาม

“จับผมทำไม จะจับผมไปไหน” ผมตั้งใจฟังเสียง ที่เพ็งได้ยินชายบ้าส่งเสียงออกพูดพลางร้องไห้พลาง

“โอ้โฮ...มันแสดงละครก็เป็นไว้อย่างงี้” คนขับรถ มอเตอร์ไซค์รับจ้างที่มาร่วมภารกิจครั้งนี้โพล่งขึ้นมา ก่อนที่จะ สร้างเสียงหัวเราะให้คนที่อยู่ในเหตุการณ์

“ฮือๆๆ จะจับผมทำไม จะจับผมไปไหน แล้วผมจะ เริ่มใหม่ยังไง อยู่ที่นี้พอมีถึงขยะให้หากินบ้าง ไปที่ใหม่ผมจะ เริ่มใหม่อย่างไร สงสารผมเถอะครับ” ชายบ้าวกไปวนมาด้วย คำพูดเดิมๆ อยู่หลายรอบ ด้วยสภาพหมดอาลัยตายอยาก แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปจับแก็ที่นั้งยงๆ อยู่ที่ตีนสะพาน

“เฮ้ยๆๆ ออย่าชี้ตรงนี้นะมึง” จุดิงตะโกนกึ่งบังคับกึ่งด่า ให้ชายบ้านั้นได้ยิน หลังจากที่เขาเห็นแก็เริ่มเอาจริงเอาจังกับการ นั้งยงๆ

“ผมไหว้ละครับอย่าจับผมเลย” ชายบ้ายกมือท่อมหัว ด้วยท่าหน้านั่งยงๆ ในระหว่างที่สถานการณ์ต่างฝ่ายต่างอีหลัก อีเหลือใจ จนสีหน้าหดหู่ปรากฏออกมาจากใบหน้าของทุกคน อย่างเห็นได้ชัด ชายบ้ากระโจนหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต จุดิงและ

ประเภทประชาชนทั่วไป

ขณะติดตามพร้อมคำสบถแข่งด่าตามหลังกวไล่ตามชายบ้าไป
ผมได้แต่ยืนมองด้วยความตื่นตื้น แล้วเดินกลับห้องด้วยอารมณ์
ครึ่งๆ กลางๆ ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือหดหูกับเรื่องที่เกิดขึ้น

คืนวันเดียวกันนั้น ผมนั่งทอดอารมณ์อยู่หน้าห้องพัก
จู่ดิงเดินเข้ามาแจ้งข่าวเพื่อทราบ

“โหยบัง กว่าจะจับมันได้นะ เหนื่อยชิบหาย โนนแหละ
ไปจับได้ที่ซอย 59 ผมให้พวกวินมอเตอร์ไซค์ดักปากซอยท้ายซอย
ไว้ แล้วล้อมจับ โอโห...เหนื่อย” จู่ดิงพูดไปพลาบยืมไปพลาบ
พร้อมกับการถอนหายใจเฮือกใหญ่หลังพูดประโยคนี้เสร็จ

“จับไปศรีธัญญาหรือจู้” ผมถามเพื่อความชัดเจนใน
ข้อมูลก่อนหน้า

“อ้อ...ใช่ พาไปรักษาปล่อยไว้ไม่ไหว” พอพูดเสร็จ
จู่ดิงก็เดินไปตรวจดูประตูรั้วที่ติดกับบาทวิถีริมคลองแสนแสบว่า
ล็อกกุญแจเรียบร้อยดีแล้วหรือไม่ ตามกิจวัตรประจำวัน ป้องกัน
คนไม่บ้าเข้ามาลักเล็กขโมยน้อย

คล้อยหลังจากนั้นสองสามวัน จู่ดิงเดินมาด้วยสีหน้าตื่นตื้น
เหมือนมีเรื่องใหม่จะมาเล่าให้ผมฟังเหมือนทุกเช้า หากเห็นผมนั่ง
จิบกาแฟอยู่หน้าห้อง

“เฮ้ย...บัง ไร่บ้านนั้นมันกลับมาแล้ววะ มันกลับมาถูกด้วย”
พูดพลาบยืมพลาบ ทั้งในความสามารบของชายบ้า แต่ผมยัง
ไม่ทันต่อความสนทนากับจู่ดิง ก็ต้องฟังเรื่องที่ตื่นตื้นกว่า เมื่อ
ถูกชายคนเล็กวิ่งมาหาแก้ด้วยสีหน้าตกใจ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“ไอนัดตกคลอง” ไอนัดที่เอาประทัดไปจุดไล่ชายบ้าคนนั้น ผมกับจูดิงไม่รีรอรีบวิ่งไปยังที่เกิดเหตุ เห็นไอนัดกำลังว่ายน้ำเข้าฝั่ง แต่เหมือนกับคนที่ว่ายน้ำไม่เป็นท่าท่าเหมือนจะจมน้ำเสียงของคนที่มารอดโดยสารเรือแสบแสบโหวกเหวกโวยวายกันยกใหญ่ แต่ทุกคนได้เพียงแค่นั่งมองเอาใจช่วยเท่านั้น รวมทั้งผมกับจูดิงก็ยืนดูแบบทำอะไรไม่ถูก เพราะทุกคนทราบดีว่าเหตุที่อดีตนักวิ่งวงบอยแบนด์ชื่อดังบ้านเราเกิดอุบัติเหตุตกคูน้ำแล้วเสียชีวิตด้วยสาเหตุแบบที่เรียกรวมๆ ว่าการสำลักน้ำโสโครก มันยังเป็นเรื่องติดตามมาหลอกหลอนคนเป็นเช่นเราๆ อยู่ทุกวัน

“เฮ้ย...ไปหาไม้มา” จูดิงพูดจบ ผมวิ่งไปเอาไม้ขนาดยาวที่อยู่ในโรงเก็บของใกล้ห้องที่ผมพัก แต่ระหว่างนั้นชายบ้ากระโจนลงน้ำ

“เฮ้ย...ตายละ” จูดิงสบถออกมาระหว่างที่เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ดำเนินไป เพราะรู้ว่าที่ผ่านมามีไอนัดทำอะไรกับชายบ้านี้ไว้บ้าง ผมหันไปถามลูกชายคนเล็กของจูดิงว่าสาเหตุที่ไอนัดตกคลอง จึงได้ความมาว่าไอนัดจะเดินไปโรงเรียนแล้วขว้างก้อนอิฐใส่สะพานที่ชายบ้านอน ชายบ้าไล่กวัดจันไอนัดสะดุดล้มพลัดตกคลองไปในที่สุด

ไอนัดหน้าตาซีดเผือด หลังจากที่ตะเกียกตะกายขึ้นมาจากคลองแสบแสบรอดตายหวุดหวิด ชายบ้าเป็นคนลงไปช่วยไอนัดด้วยวิธีการประหลาดๆ สักหน่อยไม่เหมือนในละครทีวี คือดึงคอเสื้อแล้วลากมาที่ริมตลิ่งคลอง ทุกคนที่เฝ้ามองเหตุการณ์ในช่วงเวลานี้ต่างโล่งอกโล่งใจ แต่เกือบทุกสายตายังจับจ้องมาที่ชายบ้าที่ยังตะโกนสบถแข่งคำสาตเสียดเสียด กับเรื่องที่เพิ่งผ่านพ้นไปหมาดๆ

“ตรงนี้ที่กูกูอย่ามายุ่ง ไปเลย อย่าให้เห็นว่ามาว่ายน้ำเล่น
แถวนี้อีกนะมึง...” เขาพูดเสียงเหมือนตะโกน ลำตัวท่อนบน
โผล่พ้นน้ำสีดำคล้ำที่ส่งประกายระยิบระยับจากแสงแดด เศษขยะ
ลอยเล่นเต๋นไปตามจังหวะคลื่นน้ำ มีเพียงเงาของชายบ้าที่ดูมันคง
ไม่เคลื่อนไปตามจังหวะคลื่น

"ไอนี้บ้า?" ผมคิด

เกี่ยวกับผู้เขียน

สุกรี เกษมเดชา จบการศึกษานิเทศศาสตรบัณฑิต มอ.ปัตตานี กำลังศึกษา
ปริญญาตรีนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นอดีตผู้สื่อข่าวเว็บไซต์
Blogmynews สำนักข่าว ไอ.เอ็น.เอ็น และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ปัจจุบัน
กลับมาอยู่ภูมิลำเนาในจังหวัดสตูล มีความสุขตามอัตภาพกับครอบครัว
เล็กๆ ตลอดจนหนังสือและการอ่านการเขียน

“

แต่ท้อเมื่อไหร่เธอก็จะย้อนกลับมาถามตัวเองว่าอยากจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร เธอบอกว่าเธอได้คำตอบว่า เธอต้องอยู่เพื่อทำอะไรบางอย่างให้สำเร็จ

”

แล้วมันก็จะผ่านไป

พริมา ชยารมย์

เสียงบางเสียงเล็ดลอดออกมา หลังจากบราลีโอ่งค้อออกแรงขย้อนไล่ของเหลวเหนียวข้นรสชาติขมปร่าอมเปรี้ยวบาดคอสีเขียวมัน ให้พุ่งพรวดออกมาจากก้นกระเพาะอาหาร ลงไปนอนสงบนิ่งไร้พิษสงในถังรองรับอาเจียน และบราลีโอ่งร่างสั้นระริก พุบลงกับขอบเตียงแล้ว เสียงนั้นดังไล่หลังอาการหายใจเหนื่อยหอบจนตัวโยนเหวี่ยงแตกปลักซึ่มกายกับความพะอืดพะอมระลอกใหม่ที่รอเวลาขย้อนออกมา มันกระทุ้งเตือนให้บราลีโอ่งเตรียมรับมือกับความทรมาณชุดใหม่อย่างหวาดผวา

เสียงลึบๆ เล็กๆ นั้นคล้ายเสียงครางอย่างอ่อนระโหยของสัตว์บาดเจ็บสาหัสไร้หนทางต่อสู้อยู่ เหมือนเสียงถอนหายใจทท้อของคนที่ยอมรับความพ่ายแพ้หมดรูป คล้ายเสียงโอดครวญตัดพ้อของคนที่ถูกปล่อยให้ทนอยู่กับความทุกข์ทรมานอย่างเดียวดายนานเกินไป มีความเศร้า สิ้นหวัง และหงุดหงิดคละเคล้าปะปนกันอยู่ในสัดส่วนที่เกือบจะเท่าๆ กัน

บราลีโอ่งซึ่มซับตัวมันนั้นเป็นเสียงประท้วงเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากร่างกายที่อ่อนล้าของเธอ และรู้ว่าอาจจะถึงเวลาที่เธอต้องตัดสินใจอะไรบางอย่างเสียที

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

เสียงนี้ไม่เคยมีในคำแนะนำใดๆ ตลอดกระบวนการให้คำปรึกษาที่บราลีได้รับ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรับยาเคมีบำบัดในคนไข้มะเร็งเต้านมระยะสาม คำบอกเล่าของพยาบาลผู้เปี่ยมไปด้วยน้ำใจและมีประสบการณ์พบปะกับคนไข้ประเภทเดียวกับบราลีมานับไม่ถ้วน ในเอกสารที่สอดแทรกมากับสมุดคู่มือปฏิบัติตัวสำหรับผู้ป่วยที่ได้รับยาเคมีบำบัด ในตำราทางวิชาการเกี่ยวกับมะเร็งทุกชนิด แม้แต่ในหนังสือที่เขียนโดยคนที่มีประสบการณ์ต่อสู้กับมะเร็งจนประสบความสำเร็จบางเล่มที่บราลีเลือกอ่าน แทบจะไม่มีใครสะท้อนความเจ็บปวดทุกข์ทรมานนั้นได้ถึงแก่นเท่ากับที่บราลีกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ ว่างเลย

ทำไมพวกเขาเลือกจะมองข้ามและไม่พูดถึงเสียงประท้วงเล็กๆ นั้น ทำไมเลือกจะเล่าถึงช่วงที่ทุกข์ทรมานนั้นไว้สั้นๆ ที่ออกร้ออารมณ์ บอกแค่ว่าจะอ่อนเพลียมาก อาเจียน กินไม่ได้ ปวดเมื่อยตัว ทำไมไม่บอกกันจริงๆ ว่าความทุกข์ทรมานทางกายนั้น แสบสาหัสปางตายเพียงไร แถมยังไม่มีใครพูดถึงความหดหู่ สิ้นหวังขาดความเชื่อมั่น รู้สึกด้อยค่าที่ก่อตัวขึ้นอย่างเงียบๆ ในหัวใจที่เริ่มสับสน... รวากับว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นกับใครมาก่อน ทั้งๆ ที่มันแทบจะกระชากชีวิตพวกเขาไปก่อนมะเร็งนั้นเสียอีก บราลีใช้ชีวิตจมอยู่กับความทุกข์ทรมานนั้นมาร่วมสามเดือน ผ่านการได้รับยาเคมีบำบัดมาสามเข็ม ในจำนวนยาเคมีบำบัดทั้งหมดสิบหกเข็มที่จะต้องได้รับตามแผนการรักษาของหมอ ทำไมบราลีจะไม่รู้ฤทธิ์รู้พิษสงของมัน และรู้ด้วยว่ามันไม่ได้จำเพาะเจาะจงเลือกทรมานเฉพาะกับบราลีคนเดียวหรอก

บางทีถ้าบราลีรู้ว่าอะไรอะไรมันจะเลวร้ายอย่างนี้ บราลีอาจจะตัดสินใจเลือกทางเลือกอื่นให้กับชีวิตก็ได้ ดูเอาเถอะ

ประเภทประชาชนทั่วไป

แค่ให้ยาโคลิโมไปสามเข็มบราลียังสะบักสะบอมจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด บราลิตัดใจไม่ออกจริงๆ ว่าจะเอาแรงที่ไหนพุงชีวิตเดินผ่านยาเคมีบำบัดที่เหลืออีกสิบสามเข็มไปได้ตลอดรอดฝั่ง

บราลิจำนวนการให้โคลิโมสองเข็มแรกมาได้ด้วยการกล่อมและสร้างอารมณ์กลัวหาญสู้ยิบตาแบบจะไม่มีวันยอมแพ้เด็ดขาดให้ตัวเอง ใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ในข้อที่ว่า ประเทศนี้มีคนเป็นมะเร็งนับหมื่นนับแสนคน ต่อให้การรักษามะเร็งจะฟังดูโหดร้ายกว่าโรคอื่นๆ อยู่สักหน่อย แต่ท้ายที่สุดก็มีคนจำนวนนับหมื่นนับพันที่เดินผ่านขั้นตอนการรักษามาได้อย่างปลอดภัย บราลิต้องเป็นหนึ่งในคนจำนวนนั้น แม้ว่าจะประจักษ์ด้วยตัวเองในการได้รับโคลิโมเข็มแรกว่าอาการแพ้โคลิโมนั้นโคตรทรมาณ แต่บราลียังไม่หมดกำลังใจจะปลุกเร้าความกล้าหาญในตัวให้ลุกขึ้นมาทำงานในเข็มที่สอง

แพ้โคลิโมก็แพ้ซิ นั่นคือคำทำนายของบราลีก่อนที่ยาแต่ละเข็มจะถูกส่งเข้าสู่กระแสเลือด สร้างผลข้างเคียงใหญ่หลวงให้กับร่างกาย บันทอนกำลังใจนักสู้ของบราลิต ตอนนั้นบราลิต่างกล้าหาญที่จะทำรบบอย่างน่าเกลียด ตั้งใจแน่วแน่เสียยิ่งกว่าต้นไม้ใหญ่ที่ยังรากลึกฝังลึกลงในดินมาเป็นร้อยปีว่า ยังไงเสียจะต้องพาชีวิตเดินผ่านความทุกข์ทรมาณนั้นไปให้ได้ คนอื่นทำได้ บราลิตก็ต้องทำได้ แต่พอถึงเข็มที่สาม ต้นไม้ใหญ่ในใจของบราลิตก็ถูกมลมารุสุมที่ชื่อว่าแพ้โคลิโม ทรมาณหน้าเสียจนรากลอย ล้าต้นง่อนแง่น

ให้ตายเสียยังจะดีกว่า บราลิตัดสินใจแล้วจริงๆ บางทีความตายอาจจะทุกข์ทรมาณน้อยกว่าการทนทุกข์อยู่กับการรักษาที่มีแต่จะเพิ่มความทุกข์ทรมาณให้ร่างกายและจิตใจไม่มีที่สิ้นสุดแบบนี้

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แม้จะไม่มีคำว่า ‘ตาย’ หลุดออกมาจากปากหมอสักคำ ในวันที่บราลีนั่งคุยเพื่อทำความเข้าใจเรื่องโรคและแผนการรักษา กับหมอเจ้าของไข้ แต่มันจะต่างอะไรกัน ทำยังไงใครเขาไม่รู้ว่ คำว่ามะเร็งหมายความว่าอะไร มันหมายถึงเราถูกศัลพิพากษา ให้ตัดสินประหารชีวิตโดยไม่มีกรลดหย่อนผ่อนโทษใดๆ ต่อให้เรา สารภาพหมดเปลือก ยอมรับว่าเราผิดพลาด เราละเลย ยังไงศาล ก็ไม่รับฟัง

การรักษาไม่ใช่การลดหย่อนผ่อนโทษ บราลีนอยินยอม เป็นแค่การฎีกาตามกระบวนการของกฎหมาย แต่ขั้นตอนมันช่าง ยุ่งยากทุกข์ทรมาน แถมยังไม่มีอะไรการันตีผลลัพธ์ว่าศาลจะกลับ คำตัดสินใหม่ พลิกร้ายกลายเป็นดี ถ้าจะต้องต่อสู้แบบไร้ ความหวังอย่างนี้ บราลีนหมดใจจะยืนหยัดสู้แล้ว ยินดีจะยอมรับ โทษประหารเสียดีกว่าพาชีวิตถลาลึกลงไปในทางที่ไม่มีอะไร รับประกันว่าชีวิตจะรอดนั้นอีกแล้ว

บางทีบราลีนจะไม่ไปโรงพยาบาลอีกแล้ว บราลีนบอกตัวเอง เมื่อค่อยๆ พุงกายที่สั้นเทาลุกขึ้นนั่งตัวตรง หยิบขวดน้ำที่วางไว้ ใกล้มือมารอกน้ำใส่ปาก บ้วนปากล้างคราบเคมีที่ออกมาจับอยู่ที่เยื่อบุปากทิ้ง อาการขยับและอยากอาเจียนนั้นหายไปแล้ว มันจะไม่กลับมาอีก อย่างน้อยในช่วงเวลาครึ่งชั่วโมงข้างหน้า บราลีนอยู่กับมันจนรู้จักธรรมชาติของมันดี หมายความว่าจะไม่ มีเข็มที่สั่อีกต่อไป บราลีนย้ำกับตัวเองอีกครั้งเมื่อค่อยๆ พุงกาย ลุกจากพื้นห้องขึ้นไปนั่งบนเตียงนอน เอนศีรษะลงพิงหัวเตียง ถอนหายใจอย่างอ่อนล้า เปิดหัวใจรับฟังเสียงร่ำร้องของร่างกาย ที่ถูกความทุกข์บีบคั้นอย่างถึงที่สุดนั้นให้รินรดลงมา แล้วหลังจาก

ประเภทประชาชนทั่วไป

นั่นล่ะ หลังจากนั้นบราลิจจะทำอย่างไรกับชีวิตต่อไป ใช้ชีวิตปกติและยอมรับให้มะเร็งค่อยๆ กัดกินชีวิตไปตามวิถีของมัน หรือว่าจะทำลายชีวิตของตัวเองไปเสียก่อนจะถูกมะเร็งกัดกิน บราลิจไม่ปฏิเสธหรือกว่าเคยคิดจะฆ่าตัวตายเมื่อคีโมเข็มที่สองแสดงผลฤทธิ์เอาปางตาย

ระหว่างกลับไปรับยากับทางเลือกใหม่สองทางนั้น บราลิจเลือกวิถีหลัง บราลิจไม่สามารถฝืนปลุกเร้าให้ตัวเองกล้าหาญได้อีกต่อไป บราลิจเรียกความกล้าหาญที่เคยมีก่อนหน้านี้คืนมาไม่ได้อีกแล้ว ใครจะว่าซื่อฉลาด ใจเสาะ ก็ยอมให้ว่าบราลิจยอมแพ้แล้ว ยอมแพ้ให้ยาที่ชื่อว่า เอซี สองขวดนั้นอย่างราบคาบแล้ว

แม้นัดครั้งที่สี่จะยังทิ้งระยะห่างจากวันนี้ไปอีกตั้งเกือบสามอาทิตย์ แต่บราลิจไม่สามารถสลัดภาพแผ่นดินรกรขาว-แดงคู่นั้นออกจากจิตใจสำนึกได้เลย ใจคอยแต่จะเห็นมันแววนเคียงคู่กันอยู่บนเสาน้ำเกลือในห้องพยาบาล กวักมือเรียกให้เข้าไปหาอย่างลำพองอยู่ทุกวินาที แค่นี้ก็ถึงมัน ใจบราลิจก็ฝ่อลงเหลือขนาดเท่ากำปั้นเล็กๆ ของเด็กทารกแล้ว

ยานั้นจะถูกใส่เข้าไปในเส้นเลือดของบราลิจทางเครื่องมือที่ชื่อว่า พอร์ท ซึ่งหมอใช้วิธีผ่าตัดเข้าไปฝังไว้ใต้ไหล่เหนือราวนมขวา เริ่มจากพยาบาลแทงเข็มเบอร์ยี่สิบลงไปบนผิวหนังที่ทำความสะอาดเสร็จแล้วของบราลิจ หนึ่งจะอยู่ลงพร้อมๆ กับอาการเจ็บแปลบที่พอทนได้แต่หลอนความรู้สึก จากนั้น ก็จะต่อสายน้ำเกลือเข้ากับข้อต่อที่เข็ม เริ่มจากยาน้ำแดง ก่อนปลดปุ่มควบคุมแล้วปล่อยให้มันหยดเปาะๆ เปาะๆ ลงในกระแสดเลือดของบราลิจผ่านสายพลาสติกใสๆ นั่น... บราลิจหันหลังให้ ไม่อยากแม้แต่จะมองมัน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

อาการ คอแห้ง โพรงจมูกแห้งจะเริ่มก่อนในเวลาไม่เกินห้านาทีหลังยาเข้าสู่กระแสเลือด ตามมาด้วยกลิ่นฉุนที่พวยพุ่งขึ้นมาอวลอยู่ในโพรงจมูกและหัว และเมื่อพยายามเริ่มปล่อยยาน้ำขาว ลำคอบราลาก็จะอัดแน่นไปด้วยกลิ่นฉุนจนรู้สึกพะอืดพะอมและอยากขย้อน หัวบราลิจะหนักอึ้งเหมือนมีมวลน้ำหนักเกินจำเป็นแทรกเข้าไปซ่อนอยู่ ฆัมบปวดบึบๆ เหมือนใครเอาคีมมาหนีบไว้ ให้ความรู้สึกอยากปลดปล่อยให้ปลอดโปร่ง บราลิจะเคยลองทั้งผม แต่ไม่ได้ผล และ..ก่อนยาหยุดสุดท้ายจะหมดสติบิบนาทิ กระเพาะปัสสาวะของบราลิจะทนแบกรับน้ำจำนวนเกือบลิ้นที่อันไว้ไม่ไหว จะเริ่มฉี่รดแพมเพิร์ส ฉี่ของบราลิจะร้อนฉ่า กลิ่นฉุนน่าสะอิดสะเอียน และเมื่อเปิดออกดู มันเป็นสีส้ม น้ำสยดสยอง

ป่วยจัดเมื่อยามหมด บราลิจะหิวท้องที่หิวชกกลับบ้านอย่างกระปลกกระเปลี้ย แม้ว่าจะโชคดียังกินมื่อค่ำได้บ้าง แต่โชคร้ายที่ทุกอย่างที่ใส่ลงไปในห้องจะถูกขย้อนออกมาหมดภายในอีกไม่เกินสิบนาทีข้างหน้า และอย่างเดียวที่บราลิจะทำได้หลังจากนั้นคือ พาราจายที่อ่อนแรง ท้องที่หิวชกเข้านอน แล้วก็หลับไปกับฝันฟุ้งซ่านระยะสั้นๆ สลับกับตื่นขึ้นมาอาเจียนเอาน้ำย่อยในกระเพาะออกมานับครั้งไม่ถ้วน เข้าวันรุ่งขึ้น และอีกเจ็ดวันเจ็ดคืนนับจากนั้น บราลิจะตื่นขึ้นมาพร้อมผิวกายที่ร้อนรุ่มราวกับมีกระโถนคอกพวยพุ่งออกมาจากภายในตัวตลอดเวลา แก้มแดงก่ำ คอแห้ง น้ำลายขม จมูกอวลไปด้วยกลิ่นฉุนของยาจากเหงื่อและลมหายใจ ท้องหิวชก อย่ว่าแต่จะเอาอาหารใส่ปากเลย แค้ได้กลิ่นก็อาเจียนเสียจนไม่รู้จะเอาแรงที่ไหนมาอาเจียน มีบางช่วงที่บราลิจิวจัดและพอจะฝืนใจกินได้ แต่อันิจจา สิ่งทีพอจะส่งเข้าไปหล่อ

ประเภทประชาชนทั่วไป

เลี้ยงชีวิตได้เป็นแค่เศษอาหารฉีกเป็นชิ้นเล็กๆ สักชิ้น มันเล็กเสียจนบราลีนึกสงสัยว่า ซาติที่แล้วทำกรรมอะไรไว้ถึงได้ถูกسابให้ปากเหลือเท่ารูเข็ม ใส่อาหารไปเลี้ยงชีวิตได้ที่ละเส้นยังกับเปเรตขอส่วนบุญ

แม้ว่าอาการเพ็ลี่ยจะค่อยๆ ดีขึ้นในอาทิตย์ที่สอง แต่ท้องของบราลีนก็ยังรับอาหารได้น้อย และพอเริ่มกินได้บ้าง ปากบราลีนจะเริ่มเป็นแผล เกรียมแตก พอขึ้นอาทิตย์ที่สาม ความทรมาณจะเริ่มคลายลง แต่พอเริ่มกินอาหารได้บ้างทั้งสามมื้อ ก็ถึงเวลาที่จะต้องไปเติมยาครั้งใหม่

แล้วความทุกข์ทรมาณชุดเดิมก็จะเวียนกลับมาทักทายอีกรอบ จะยกเว้นก็แต่ในวันที่สิบของการได้รับยาเข็มหลังผมของบราลีนจะไม่ร่วงอีกแล้ว เพราะมันได้ร่วงหมดหัวภายในสามสิบนาทีเสียตั้งแต่วันที่สิบของการได้รับยาเข็มแรกแล้ว ตอนนี้บราลีนกลายเป็นคนหัวโล้นไปแล้ว ไม่เฉพาะที่หัว เส้นขนทุกที่ของบราลีนร่วงหมดแล้ว

มะเร็งทำให้บราลีนกลับไปใช้ชีวิตเดิมๆ ไม่ได้อีกต่อไป หน้าที่การงานที่กำลังก้าวหน้า เงินทองที่ต้องหาเลี้ยงชีวิต ตารางนัดหมายรายปีที่แน่นเอี้ยด อาหารกลางวันมื้อสนุกกับเพื่อนๆ เวลาเดินตลาดนัดสุดสัปดาห์ งานเลี้ยง เวลาออกกำลังกายยามค่ำ วันเวลาสงบสุขกับครอบครัว ทุกอย่างล่มสลายไปพร้อมกับมะเร็ง และแผนการรักษายาวนานของหมอ แต่ราวกับว่า ชีวิตบราลีนมีเรื่องให้หัวใจแตกสลายไม่พอ มะเร็งยังส่งยาเคมีบำบัดพวกนั้นมาสร้างความแตกสลายทางกายให้แบกรับไว้อีก

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

แต่นับจากนาทีนี่ไป บราลีจะหยุดแบกรับสิ่งที่มะเร็งหยิบยื่นมาให้แล้ว บราลีบอกกับท้องไส้ที่ร้องจ๊อกๆ ขออาหารราวกับจะปลอบประโลมมัน ดูเอาเถอะว่ายาพวกนั้นทำอะไรกับระบบต่างๆ ในร่างกายบ้าง มันทำทุกอย่างรวนไปหมด หัวจนท้องก็วกก็กินไม่ได้ หนออีกนิดเถอะ รอให้พิษสงของยามันถูกขับออกมาให้หมดก่อน แล้วค่อยกลับมากินให้อิ่มหนา แต่ท้องไส้ไม่ยอมรับรู้ด้วย มันเอาแต่อ้าปากร้องประท้วงว่าหิว หิว และหิว เหมือนลูกนกในรังอ้าปากรออาหารจากแม่นก นีมันก็โมง ก็ยามแล้วละ ดีสาม บราลีบอกตัวเองเมื่อส่องเวลาเอาจากหน้าจอโทรศัพท์ ต่อให้กินได้ ก็คงไม่มีปัญหาหาอาหารมาป้อนให้หรือก ลำพังบราลีจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปเข้าครัว และบราลีก็ไม่อยากปลูกใครให้ลุกขึ้นมาทำอาหารกลางดึก ไม่อยากเป็น ภาระใคร

นอนเถอะ บราลีบอกตัวเอง แต่ขมตาเท่าไรก็ไม่หลับ ร่างกายมันทุกข์ทรมานเสียจนหลับไม่ลง บราลีหยิบโทรศัพท์ที่วางข้างตัวขึ้นมาอย่างเคื่องซุ่น เบิ่งตาคูมันไปสะเปะสะปะอย่าง คนไม่รู้จะหาอะไรทำ ที่หน้าจอโทรศัพท์บอกว่ามีสายที่ไม่ได้รับราวสิบสาย บราลีไม่รับสายใครเลย ยังไม่อยากพูดกับใคร ข้อความทางไลน์ก็ไม่อ่านและพยายามจะไม่แตะต้องมันด้วย กลัวว่าจะเผอเรอไปแตะปุ่มอ่านข้อความเข้า แล้วคนเหล่านั้นจะรู้ความเคลื่อนไหวของบราลี แม้รู้ว่าไม่ถูกต้องที่ทำตัวยังกะเด็กเล่นซ่อนหา ราวกับอาชญากรที่กำลังหลบซ่อนตัวจากการตามล่าของตำรวจ แต่บราลีไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ

ทุกเบอร์โทรศัพท์ และทุกข้อความทางไลน์ล้วนมาจากคนที่มีความสัมพันธ์กับบราลีไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ผู้ร่วมงาน เพื่อน

ประเภทประชาชนทั่วไป

ญาติพี่น้อง ยกเว้นข้อความทางไลน์จากเจ้าของนามที่ชื่อว่า “เพลง” บราลีสงสัยมาหลายวันแล้วว่า คนที่ไม่มีรายชื่อในทำเนียบผู้ใกล้ชิดกับบราลีคนนี้เป็นใคร ทำไมขยันส่งข้อความมาทุกวัน รวบรวมๆ แล้วตอนนี้ น่าจะมีมากกว่าสิบข้อความ หรือว่าจะลองเปิดอ่านข้อความที่ส่งมาดู เถอะน่า บราลีบอกตัวเองเมื่อตัดสินใจแตะมือลงไปเปิดอ่านข้อความ

มีข้อความสั้นๆ เขียนมาถึงบราลี อย่างเช่นว่า “ฟีลียเป็นอย่างไรบ้างคะ” “หนูรู้เรื่องของฟีลียจากพี่ชายที่ทำงานกับฟีลียคะ” “ให้คีโมหรือยังคะ” “หนูกำลังให้คีโมเข็มที่สาม” บราลีมือไม้สั้นเมื่ออ่านมาถึงข้อความนี้ เธอเป็นคนไข่มะเร็งเหมือนบราลียังงั้นหรือ และเธอกำลังอยู่ในขั้นตอนการรักษาเหมือนกัน บราลิตื่นตัวจนแทบจะลืมเสียงประท้วงของท้องไส้และร่างกาย

เพลงบอกว่าเธอตั้งใจจะโทรมาคุยกับบราลี แต่ว่าตอนนี้เธอไม่มีเสียงพูด เธอพูดไม่ได้มาร่วมเดือนแล้ว หมอสงสัยว่าก้อน(มะเร็ง)อาจจะไปกดทับเส้นประสาทเกี่ยวกับเสียงของเธอ เธอบอกว่าเป็นการรักษา มะเร็งที่กลับมาเป็นใหม่ในรอบสิบห้าปีให้ตายเถอะ บราลีสอททานอย่างตั้งใจ นึกไม่ออกว่าเพลงเอาความเข้มแข็งที่ไหนมาใช้ชีวิตอยู่กับมะเร็งที่กลับมาเป็นใหม่ และทำให้เธอพูดไม่ได้ กลัวมั๊ย บราลีนึกอยากจะเขียนข้อความถามเธอไปแต่คิดว่าไม่เหมาะ เพราะเธอเขียนเชียร์บราลิม่าว่า ‘สู้นะคะพี่ เราจะผ่านมันไปด้วยกัน’ แล้วจะถามว่าอะไรละ นี่เป็นครั้งแรกที่บราลีนึกอยากจะคุยกับใครสักคนจริงๆ จังๆ หลังจากรู้ว่าตัวเองป่วยเป็นมะเร็ง ถามเรื่องใกล้ตัวดีไหม น่าจะดีที่สุด “แพ้มากมั๊ยคะ”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

บราลีพิมพ์ข้อความลงไปพร้อมกับอาการพะอืดพะอมระลอกใหม่
ที่ถาโถมเข้ามา ท้องขย้อนและเริ่มโง่งงคออาเจียนอีกครั้ง

เพลงส่งข้อความมาในเช้าวันรุ่งขึ้น บอกว่าเธอแพ้มาก
อ่านจากที่เล่ามา ดูเหมือนเธอจะแพ้มากกว่าบราลีเสียอีก แต่น่า
แปลกที่บราลีอ่านไม่พบความทศทัต โอศครวญในน้ำเสียงที่เล่ามา
เธอเล่ายังกับมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา แถมยังเผื่อแผ่วีธีการเอาชนะ
อาการแพ้มาให้อย่างมีน้ำใจ ตอนหนึ่งเธอบอกบราลีหลังจากคุยกัน
พักหนึ่งว่า “หนูขออนุญาตไปเคลียร์งานก่อนนะคะ แล้วจะกลับมา
คุยใหม่” เพลงเล่าว่าเธอเป็นนักวิจัยทำงานวิจัยชุมชน ช่วงที่ลงพื้นที่
ไม่ได้ เธอก็จะใช้เวลาวางเคลียร์เอกสารที่คั่งค้าง แม่เจ้าไว้ย! บราลี
อุทานอย่างทิ้งเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ นี่เธอยังมีแรงกายแรงใจลาก
สังขารไปทำงานอีกหรือนั่น

หนูยังอยากจะมีชีวิตอยู่ เธอส่งข้อความบอกมา เมื่อ
บราลีถามว่า ทำไมเธอถึงได้ดูเข้มแข็ง ไม่หดหู่ และไม่ตื่นตระหนก
เลยสักนิด บราลีก็อยากจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเพลงบอกว่าการมีชีวิตอยู่
คือเป้าหมายของเธอ บราลีก็มีเป้าหมายเดียวกับเธอ เคยท้อกับ
การรักษาบ้างไหม พอถามไป เธอก็ตอบกลับมาโดยไม่ปิดบังว่า ‘เคย
ออกบ่อย’ แต่ท้อเมื่อไหร่ เธอก็จะย้อนกลับมาถามตัวเองว่า อยาก
จะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร เธอบอกว่าเธอได้คำตอบว่าต้องอยู่เพื่อทำ
อะไรบางอย่างให้สำเร็จ มีเรื่องส่วนตัวบางเรื่องที่ยังทำไม่เสร็จ
บางเรื่องก็แค่คิดไว้ยังไม่ได้ทำ ยังมีเรื่องส่วนรวมบางเรื่องที่ยาก
จะทำให้สำเร็จ มันอาจจะไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่ขนาดโลกต้องจำ แต่
เรื่องเล็กๆ ที่เธอทำก็ส่งผลกระทบในทางที่ดีกับคนบางคน บาง
กลุ่ม เธออยากรับผิดชอบมันให้ลุล่วง ดังนั้นเธอต้องอดทนและ

ประเภทประชาชนทั่วไป

ปรับความคิดใหม่ “หนูก็แค่ทำความทุกข์ใหญ่หลวงนั้นให้มันเล็กลง ด้วยการอยู่กับปัจจุบันให้มาก และบอกกับตัวเองว่า แล้วทุกอย่างก็จะเป็นอย่างไร”

บราลียังทำเรื่องส่วนตัวบางเรื่องไม่เสร็จ มีเรื่องที่จะคิดจะทำ แต่ยังไม่ทำได้ทำ และก็อาจจะไม่มีโอกาสได้ทำหากเลือกจะยอมแพ้ มีเรื่องส่วนรวมที่ยังสะสางไม่เสร็จและจำเป็นต้องสะสาง อย่างน้อยที่สุดก็เพื่อส่งต่อให้คนที่มารับช่วงต่อทำงานได้ง่ายขึ้น ให้งานที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของคนบางกลุ่มมีความต่อเนื่อง...ราวกับมีใครส่องไฟฉายเข้ามาในถ้ำมืดมืดที่บราลีเข้าไปซ่อนอยู่ ฉายให้บราลีเห็นภาพผู้หญิงกระวนกระวายที่เดินหลงเข้าไปใช้ชีวิตในอนาคต ลนลานหวาดหวั่นกับเรื่องที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นอย่างน่าเวทนา ถ้าแพ็คโมเข็มที่สาม บราลียิ่งแค่รับมือกับมัน ไม่เห็นต้องคิดล่วงหน้าไปถึงความทุกข์ทรมานในเข็มที่สี่ที่ยังมาไม่ถึง บราลียังมีชีวิตอยู่รอดไปได้สักกี่วัน จะตายเสียก่อนจากการได้รับคีโมหรือตายจากมะเร็ง เป็นเรื่องของอนาคต ที่ต้องทำคือ รับมือกับวันนี้ และทำให้มันผ่านไปอย่างราบรื่นที่สุด พຽງนี้จะยากหรือง่ายกว่าจะสำคัญตรงไหน เมื่อในที่สุดมันก็จะผ่านไปจนถึงวันที่ง่ายที่สุด เข้าสักวัน ขอแค่มีใจที่ ฮึดสู้เท่านั้น

“หน้าตาสดใสมาก” นั่นคือคำทักทายของพยาบาลเมื่อไปให้คีโมเข็มที่สี่ บราลียอมรับคำทักทายนั้น นึกรู้ว่าก่อนหน้านี้ บราลียิ่งจะทำให้เธอยุ่งยากใจในการรับมือกับบราลียิ่งมาก “ร่างกายปรับตัวกับยาได้แล้วใช้มียะคะ” เธอถาม บราลียตอบว่า “เข็มที่สามนี้แทบจะไม่เป็นผู้เป็นคนคะ” เธอชะงักมือที่กำลังจับสายน้ำเกลือ ไม่พูดแต่ส่งสายตาดูถาม “ฉันก็แค่ทำความทุกข์ใหญ่โตมโหฬารที่เคยแบกไว้

ให้มันเล็กลง โฟกัสอยู่แต่กับปัจจุบัน และก็บอกตัวเองว่า แล้วทุกอย่างก็ว่าจะผ่านไป” บราลียกด้วยใบหน้ายิ้มย่อง

“สุดยอดค่ะ” เธอบอกอย่างจริงจัง และโดยที่บราลีไม่ทันได้คาดคิดเธอก็ถามว่า “พอจะว่างวันไหนบ้าง อยากจะชวนคนเก่งไปแบ่งปันวิธีคิดให้คนอื่นๆ ที่ยังแบกทุกข์ไว้ หาวิธีวางไม่ได้ ฟังบ้าง”

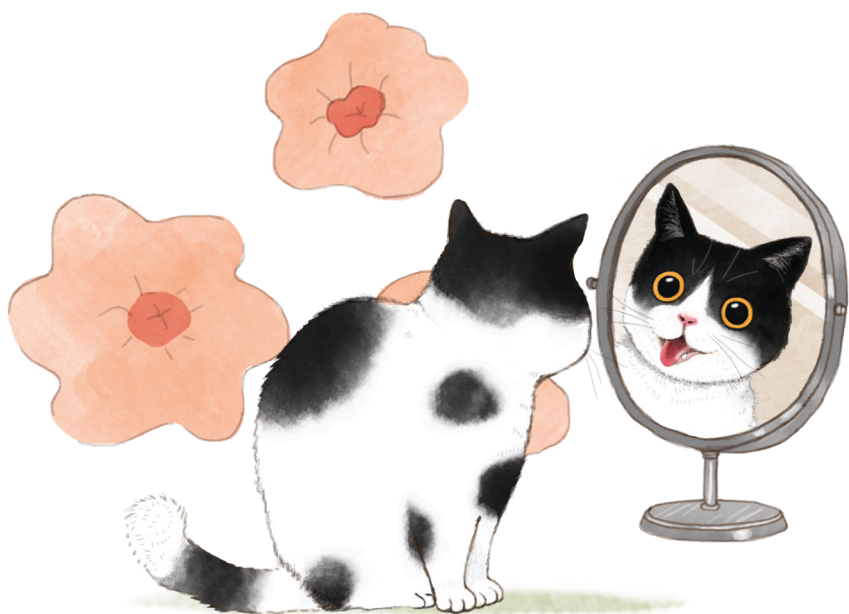
บราลีไม่ได้เก่งกล้าหรือ แต่บราลีสู้เคล็ดลับของมันแล้วท่ามกลางความอ่อนแอ นั้น บางครั้งเราแค่ต้องการความเข้มแข็งพลัง และความมั่นคงทางอารมณ์อย่างที่ไม่เคยต้องการมาก่อนจากใครสักคนเพื่อปลุกความเข้มแข็ง พลังและความมั่นคงทางอารมณ์ที่สงบนิ่งอยู่ในตัวเราให้ผงาดขึ้น และยอมรับว่าไม่มีอะไรแข็งแกร่งกว่าใจที่ฮึดสู้ ก็แค่บอกตัวเองว่า แล้วทุกอย่างก็ผ่านไปก็เท่านั้น

และบราลียินดีจะเผื่อแผ่เคล็ดลับนี้ไปยังเพื่อนร่วมทุกข์ของบราลีทุกคน เหมือนที่เพลงมีน้ำใจเผื่อแผ่มาให้บราลี

เกี่ยวกับผู้เขียน

พริมา ชยารมย์ เป็นคนจังหวัดนครศรีธรรมราช ปัจจุบันรับราชการการเขียนหนังสือคือความฝันในวัยเด็กที่ทอ้งเป็นมนตราประจำตัวจนเติบโตใหญ่ หลังจากเองงานประจำบ้าง ความวุ่นวายในชีวิตแต่ละช่วงเวลาบ้างมาเป็นข้ออ้างผลัดวันประกันพรุ่งมาจนเกือบก่อนชีวิตปีนี้ เป็นปีที่ตัดสินใจจะเขียนและเล่าเรื่องอย่างจริงจังเสียที

“

สิ่งสำคัญที่ผู้เขียนได้มอบให้ผ่านอักษร
อักษรที่เรียงแถวกันอยู่บนหน้ากระดาษ นั่นคือ
ข้อคิด กำลังใจ และหนทางพาตัวเองให้พ้นจาก
ความทุกข์และโศกเศร้า

”

วันทุกข์ที่ผ่านพ้นของเด็กหญิงชาอีตะ

อติรุจ ตือระ

1

รถไฟขบวนท้องถิ่น ยะลา-นครศรีธรรมราช จอดเทียบชานชาลา
ชุมทางหาดใหญ่ ผู้โดยสารทั้งพ่อค้าแม่ขายที่หอบสินค้ามายัง
ตัวเมือง เด็กวัยหนุ่มสาวที่พากันมาเที่ยว และคนเฒ่าคนแก่ที่
แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนลูกหลาน ต่างรีบก้าวลงจากขบวนรถ
บ้างก็เบียดแทรกกันตื้อๆ จนเกือบผลักให้คนอื่นตกขบวนรถไป
อย่างไม่แสบ เด็กหญิงอายุเพิ่งย่างเข้าสิบห้า ถ้าเปียยวถึงป่า
ดวงตากลม ผิวคล้า หลีกตัวออกมาจากความวุ่นวาย เธอขอให้
ผู้โดยสารคนอื่นๆ ลงจากขบวนจนหมด แล้วจึงก้าวตามลงไป

“มอไซค์มัยครับ” ชายขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างสามสี่คน
ตรงทางออกสถานีเอ๋ยถาม

“ไม่เป็นไรค่ะ” เด็กหญิงตอบกลับ ส่งยิ้มมุมปากให้ และ
รีบขอยเท้าไปยังอาคารพาณิชย์ฝั่งตรงข้าม

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“สวัสดิ์จ๊ะ สนใจหนังสือเล่มไหนเป็นพิเศษ สอบถามพี่ได้นะหนู” พนักงานสาวเอ่ยทักทาย

เด็กหญิงไม่เอ่ยตอบ เพียงแค่พยักหน้าส่งเป็นสัญลักษณ์ให้ จากนั้นเธอก็เดินไปรอบๆ ผ่านหนังสือหลายหมวดหมู่ กระทั่งถึงชั้นวางหนังสือหมวดวรรณกรรม เด็กหญิงหยุดนิ่งและกวาดสายตามองหาหนังสือบางเล่มที่ต้องการ สักพักจึงเอื้อมมือไปหยิบหนังสือปกแดงเขียนว่า “เพียงแค่เม็ดทราย” ออกมา

เครื่องปรับอากาศภายในร้านทำงานอย่างรู้หน้าที่ปรับอากาศไม่ให้ร้อนหรือหนาวจนเกินไปเหมาะแก่การนั่งอ่านหนังสือและจิบเอสเพรสโซ่อุ่นๆ สักแก้ว ขณะที่เสียงเพลงจากลำโพงเล็กๆ ก็บรรเลงบทเพลงสบายๆ ระรินท่วงไม่ขาดสาย เด็กหญิงนั่งลงบนโซฟาสีเทา เธอเปิดหนังสือด้วยแววตาเปล่งประกายความตื่นเต้น แม้ไม่มีเอสเพรสโซ่มาจิบให้ชุ่มคอแต่เพียงแค่นั่งอ่านก็พาเด็กหญิงโลดแล่นไปสู่ท้องทุ่งแห่งความสุขได้แล้ว เธอตั้งใจอ่าน ผ่านไปเกือบสองชั่วโมงจนผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

“น้องคะ อีกรีบห้านาทีร้านจะปิดแล้ว” พนักงานสาวปลุกเด็กหญิงพร้อมกับใช้มือเขย่าตัวเธอ

“ก็โหมงแล้วคะพี่” เด็กหญิงถามขณะยังอยู่ในอาการงัวเงีย

“ห้าโหมงเย็นแล้วจ๊ะ” พนักงานสาวตอบ

“ขอโทษนะคะ พอดีหนูผลอหลับไป” เด็กหญิงกล่าวขอโทษ ใบหน้าของเธอแสดงอาการเขินอาย

ประเภทประชาชนทั่วไป

“ไม่เป็นไรจ๊ะ พรุ่งนี้ค่อยมาอ่านต่อนะ” พนักงานสาวส่งยิ้มให้เธอ

ตะวันค่อยๆ อัสตงตรงเส้นขอบฟ้า บ่งสัญญาณว่าความมืดแห่งค่ำคืนกำลังเคลื่อนเข้าปกคลุม ยามโพล้เพล้เช่นนี้ไม่มีรถไฟขบวนใดแล่นผ่านระหว่างสถานีชุมทางหาดใหญ่-จะนะอีกแล้ว เด็กหญิงผมเปียต้องเดินทอดน่องจากร้านหนังสือไปหน้าหอนาฬิกา ระยะทางประมาณ 2 กิโลเมตร เพื่อโดยสารรถสองแถวกลับบ้าน

“ลงตรงไหนล่ะไอหนู” คนขับรถถาม

“ตรงห้าแยกจะนะค่ะ” เด็กหญิงตอบ

เข้มนบนหอนาฬิกาซึ่งบอกเวลาหนึ่งทุ่มตรง นายหัวออกรถแล่นไปตามถนน ผ่านตึกกรมบ้านช่อง แสงสีจากหลอดไฟและตึกสูงที่ยืนเด่นอยู่ใจกลางเมืองหาดใหญ่ส่องสว่างสวยงาม กระทั่งแล่นเข้าสู่เขตอำเภอนาหม่อม ความครึกครื้นยามค่ำคืนจึงถูกแทนที่ด้วยความเงียบสงบ สองข้างทางรายล้อมไปด้วยต้นไม้ทั้งใหญ่เล็ก แต่ยามรัตติกาลอันมืดมิด ทิวทัศน์ธรรมชาติกลับให้ความรู้สึกกลับน่ากลัวมากกว่า สายลมพัดโชยผ่านเข้ามาสัมผัสใบหน้าของเด็กหญิง เธอนั่งเหม่อลอยประหนึ่งคนไร้วิญญาณ ทั้งที่ภายในใจ ภูเขาแห่งความทุกข์ตั้งตระหง่านอยู่เต็มอก และยิ่งใกล้ถึงบ้านมากเท่าไร ภูเขาภูนั้นก็เหมือนจะขยายใหญ่มากขึ้น

“กรี้ง” เธอตกกริ่งส่งสัญญาณบอกคนขับว่าถึงที่หมาย

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

คนขับเบรกรถช้าๆ เด็กหญิงก้าวลงจากรถและยื่นค่าโดยสารให้ 30 บาท

จะนะ แม้จะเป็นเสมือนประตูผ่านสู่จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่พลุกพล่านไปด้วยรถราและผู้คนจำนวนมาก แต่ยามค่ำคืนนั้นเงียบสงบ มีเพียงรูปปั้นนกเขาชวาเท่านั้นที่ยืนสง่าอยู่บนหน้าหิน เด็กหญิงเดินเข้าไปนั่งตรงศาลารอรถ เธอยังไม่อยากจะกลับบ้านเวลานี้ จนกว่าจะแน่ใจว่าทุกคนในบ้านหลับสนิทแล้ว

ราตรีนี้พระจันทร์ส่องแสงสีเหลืองนวลเต็มดวง บนผืนฟ้าสีดำก็ปักสร้อยร้อยหมู่ดาวระยิบระยับไว้สวยงาม เด็กหญิงแหงนมองอยู่พักใหญ่ ถอนลมหายใจเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นเดินกลับบ้านของเธอไป

2

นกเขาชวาส่งเสียงขันร้องแต่เช้าตรู่ปลุกเด็กหญิงให้ตื่น ก่อนใครในบ้าน เธอรีบอาบน้ำแต่งตัว แะงะกระปุกออมสินของตัวเอง หยิบเงินจำนวนหนึ่งใส่กระเป๋ากระโปรง และวิ่งออกจากบ้านตรงไปยังสถานีรถไฟ เข้าแถวซื้อตั๋วปลายทางสถานีหาดใหญ่ ราคา 8 บาท ก่อนจะหย่อนก้นลงนั่งรอขบวนรถบนเก้าอี้ไม้ตัวเก่าด้วยความหวัง

“ไถ่อย่างสองไม้ ข้าวเหนียวหนึ่งห่อ ทั้งหมดเท่าไรคะ”

“ไถ่สองไม้ 10 บาท ข้าวเหนียวห่อหนึ่ง 5 บาท ทั้งหมด 15 บาทจ๊ะหนู” แม่ค้าคิดสตาจค์

ประเภทประชาชนทั่วไป

ไม่ทันจะได้ยกไถ่อย่างขึ้นกั๊ด เสียงนายสถานีก็ดังขึ้น ไม่นานนักเสียงหวูดรถไฟก็ดังตามมา เด็กหญิงเก็บข้าวเหนียวไถ่อย่าง ขึ้นไปกินบนขบวนรถ

เมื่อรถจอดเทียบชานชาลาสถานีชุมทางหาดใหญ่ เธอไม่รีรอเหมือนครั้งก่อนๆ แต่กลับวิ่งพรวดลงจากรถก่อนใครๆ ตรงไปยังอาคารพานิชย์หลังเดิม

“หาหนังสือเล่มนี้อยูรีเปล่า” พนักงานสาวเอ่ยขึ้น ก่อนจะ เดินนำไปยังโซฟาสี่เทา

“ใช่ค่ะ หนูกำลังหาหนังสือ *เพียงแค่มืดทราวย*” เด็กหญิงตอบ

“นั่งก่อนสิ ชื่ออะไรเอ่ยเรา” พนักงานสาวถาม

“ซาอีตะคะ” เด็กหญิงตอบ

“ชื่อแปลกดี แปลว่าอะไรเธอ” พนักงานสาวถามต่อ

“แม่บอกว่า เป็นภาษาอาหรับคะ หมายถึงความสุข”

“ความหมายคล้ายกับชื่อพีเลย พีชื่อปริดาก็แปลว่าความ ยินดี อิ่มเอิบใจ”

“คะ” ซาอีตะตอบกลับสั้น ๆ

“ว่าแต่ทำไมมาอ่านหนังสือที่นี้ทุกเสาร์อาทิตย์ล่ะ”

“หนูเปล่ามาขโมยหนังสือนะคะ” ซาอีตะรีบเอ่ยขึ้น สีหน้า ของเธอค่อยๆ ซีดลง

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“พี่ไม่ได้คิดเช่นนั้นหรอก แค่อยากรู้ว่าทำไมถึงชอบมาอ่านหนังสือ วันเสาร์อาทิตย์ปกติเด็กส่วนใหญ่ไปเที่ยวกับเพื่อนๆ หรือไม่ก็นอนเล่นใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวที่บ้าน”

ซาอิตะนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก้มลงหลบตาคนตรงหน้า

“บ้านนั้นแหละที่ทำให้หนูมาที่นี่” ซาอิตะพิมพ์ปากกับตัวเอง แต่เสียงของเธอดังพอให้ปริดาได้ยิน

“บ้าน...ทำไมเธอ” ปริดาถามต่อด้วยความฉงนฉงาย ขณะที่ซาอิตะยังก้มหน้าลงต่ำ มือทั้งสองของเธอประสานกันแน่น

“บ้านหนูก็ไม่ต่างอะไรกับสมรภูมิสงคราม พ่อกับแม่ทะเลาะกันทุกวัน ไม่มีใครรักหนู ไม่มีใครสนใจ”

“พ่อแม่ของหนูทะเลาะกันทำไมเธอ”

“พ่อติดน้ำกระท่อม เงินที่ได้จากการขายน้ำอย่างในแต่ละวันหมดไปกับน้ำกระท่อม ส่วนแม่เป็นคนอารมณ์ร้อน แค่เห็นหน้าพ่อก็พร้อมจะระเบิดอารมณ์ใส่ได้ทุกเมื่อ บางวันถึงขั้นตบตีกัน คำด่าทอแล่นเข้ามาองในใจของหนูทุกวัน หนูทนไม่ไหวจริงๆ ค่ะ เสาร์อาทิตย์ไม่ได้ไปโรงเรียน หนูเลยต้องหาที่ที่พาตัวเองหลบหนีมาจากสมรภูมินั้น”

“แล้วทำไมเลือกร้านหนังสือล่ะ” ปริดาถามต่อ

“ครูคนนึงเคยบอกว่า เมื่อใดที่ทุกข์ใจให้พาตัวเองไปยังที่ที่อยู่แล้วมีความสุข ทำในสิ่งที่ตัวเองรัก”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“ร้านหนังสือคือที่ที่เธอมีความสุข และสิ่งที่เธอรักคือการอ่านหนังสือ?” ปรีดาเลิกคิ้ว

“ใช่ค่ะ โดยเฉพาะหนังสือวรรณกรรม”

“พี่ก็เป็นเหมือนเรานั่นแหละ รักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ ยอมลาออกจากตำแหน่งพนักงานธนาคารเงินเดือนสองหมื่นกว่ามาชบกองหนังสือพวกนี้ ถึงเงินเดือนไม่สูงเท่าอาชีพเดิม แต่พี่ก็มีความสุข ไม่เบื่อ และก็อยากมาทำงานทุกวัน”

“เอ่อ เห็นหน้าหนูแล้วก็อดคิดถึงลูกสาวพี่ไม่ได้ ถ้าเขายังอยู่ คงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับหนูเลย” ปรีดาเล่าต่อ สีหน้าของเธอบ่งบอกความอาลัยอาวรณ์ที่วิงวนอยู่ในใจ

“พี่มีลูกสาวด้วยหรือคะ”

“ใช่จ้ะ แต่เขาจากไปตั้งนานแล้วพร้อมกับผู้ชายที่พี่รักที่สุด”

“อุบัติเหตุหรือคะ”

“อืม...บางทีพี่ก็คิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุนะ แต่มันก็เป็นความผิดของพี่เองแหละ สิบกว่าปีที่แล้วขณะที่กำลังสาละวนอยู่กับการเตรียมอาหาร ลูกสาวที่เพิ่งจะเดินได้ไม่กี่เดือนก็เดินเตาะแตะออกไปหลังบ้าน พี่ไม่ทันระวังจนเธอตกลงไปในบ่อเลี้ยงปลา สามีของพี่กระโดดลงไปช่วยโดยไม่สนใจว่า บ่อนั้นลึกแค่ไหนจนเขาก็จมหายตามลูกสาวไป พี่พยายามโทรหาภรรยาให้มาช่วยนะ แต่ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก การสูญเสียครั้งนั้นยิ่งใหญ่มากสำหรับพี่ พี่เก็บตัวเงียบอยู่ในบ้านเป็นแรมปีพยายามฆ่าตัวตายไปสามครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล มีคนมาช่วยได้ทันตลอด จนวัน

หนึ่งพีหยิบหนังสือเล่มนี้มาอ่าน” ปรีดาเล่าและยกหนังสือ *เพียงแค่มืดทราย* ขึ้น

“หนูก็ชอบค่ะ แต่เพิ่งอ่านไปได้แค่สามเรื่อง”

ปรีดาลุกขึ้นจากโซฟาตรงไปยังเคาน์เตอร์คิดเงิน ยื่นหนังสือให้เพื่อนอีกคนก่อนจะเดินกลับมายังโซฟาตัวเดิม และยื่นหนังสือ *เพียงแค่มืดทราย* ให้ซาอิตะ

“นี่ พีซื้อเป็นของขวัญให้เราในโอกาสที่ได้รู้จักกันเป็นครั้งแรก”

“ขอบคุณค่ะ” ซาอิตะยื่นมือไปรับ เธอดีใจอย่างมากจนเอ่อล้นออกมาเป็นยิ้มกว้าง

“อ่านให้จบนะ แล้วสัปดาห์หน้ามาเล่าให้พีฟังว่ามีอะไรอยู่ในหนังสือเล่มนี้บ้าง”

“ค่ะ หนูจะตั้งใจอ่านเลย” ซาอิตะรับปาก ปรีดาลุกขึ้นยืนและเข้ามากุมมือเธอก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “สู้ๆ สักวันหนูก็จะผ่านพ้นความทุกข์ไปได้ เหมือนที่พีเคยผ่านมา”

3

เช้าวันจันทร์มาถึง เด็กหญิงซาอิตะแต่งตัวไปโรงเรียน แม่ของเธอออกไปรับจ้างขายอาหารเช้าที่ร้านตรงเยื้องห้าแยกไฟแดง ส่วนพ่อไปกรีดยางตั้งแต่ตีสองยังไม่กลับมา โรงเรียนของเธอห่างจากบ้านเพียงหนึ่งกิโลเมตร จึงสามารถเดินเท้าไปกลับโดยไม่เคยมีใครไปรับไปส่ง

ประเภทประชาชนทั่วไป

ซาอิตะเป็นเด็กขยันและตั้งใจเรียน เธอสอบได้ลำดับที่ 1 ของห้องมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูในโรงเรียนทุกคนก็ชื่นชมว่านิสัยดีมีมารยาท ทุกครั้งที่ยื่นใบแสดงผลการเรียนให้แม่และพ่อดู หากเป็นเด็กคนอื่นคงร้องขอของขวัญชิ้นใหญ่ เช่น รถจักรยานคันใหม่ โทรศัพท์มือถือสักเครื่องไปแล้ว แต่สำหรับซาอิตะไม่เคยร้องขอสิ่งเหล่านั้นเลย สิ่งเดียวที่เธอปรารถนาจากแม่และพ่อ นั่นคือทั้งสอง รัก เข้าใจ และพูดคุยกันด้วยเหตุผล เธอไม่ยอมไต่ยื่นคำตำหนิ การทะเลาะตบตีกันอีกแล้ว แต่เธอก็ไม่เคยกล้าพอที่จะลั่นขออออกไป เพราะกลัวแม่หรือพ่อจะดุที่ไปยุ่งเรื่องของทั้งคู่

ยามเย็นแสงแดดอ่อนแรงลง ผุ่่นกกระยางบินผ่าน น่านฟ้า ธรรมชาติบริเวณห้าแยกไฟแดงจะนะเพิ่มขึ้นขนาดตาซาอิตะ สะพายกระเป๋าเดินกลับบ้านพร้อมกับเพื่อนของเธออีกสองคน ตัวเมืองจะนะไม่กว้างมาก บ้านเรือนส่วนใหญ่ตั้งเรียงติดกันเป็นทิวแถว เธอจึงมีเพื่อนเดินกลับบ้านด้วยทุกเย็น

“เงินขายน้าหายไปในไหนหมดวันนี้ เอาไปทำเรื่องบ้าๆ มาอีก เมื่อไหร่จะเจริญกับเขา”

“เรื่องอะไรของเอ็ง ก็บอกว่าเอาไปปะยางรถไง”

“เพิ่งปะไปวันพุธที่แล้ว รถบ้าอะไรปะบ่อยขนาดนี้”

“ก็ยางมันรั่วอีกไงวะ”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“อย่าว่าฉันไม่รู้นะพี่ ตอนเที่ยงเห็นอยู่กับตาว่ายื่นช้อนน้ำแข็ง น้ำโศก กินเข้าไป เอาเข้าไปให้ตายคาที่เลย ฉันกับลูกจะได้อยู่อย่างมีความสุข”

ซาอิตะยีนนั่งฟังเสียงทะเลาะอยู่หน้าบ้าน ขณะน้ำตาค่อยๆ ไหลอาบแก้ม เธอยัดมือเข้าไปในปากเพื่อกลิ้งเสียงร้องไห้ไม่ให้ดังออกมา และรีบวิ่งไปโดยไม่สนใจว่าเหตุการณ์หลังจากนั้นจะเป็นอย่างไร ยิ่งรับรู้ยิ่งปวดร้าว ภูเขาความทุกข์ยิ่งขยายใหญ่ขึ้นในใจของเธอ

สายลมยามค่ำคืนพัดโชยความหนาวเหน็บสัมผัสกาย เด็กหญิงร่างบางนั่งนิ่งอยู่ภายใต้ความมืดดำของราตรีที่เจียบสงบสวนเด็กเล่นใกล้สถานีรถไฟยามนี้แทบจะไม่มีผู้คนผ่านไปมา เธอเปิดกระเป๋าสะพาย หยิบหนังสือ *เพียงแค่มืดทราวย* ปกสีแดงออกมา ลูกขึ้นไปยังม้านั่งอีกตัวที่แสงไฟส่องถึง แล้วจึงค่อยๆ เปิดไปยังหน้าที่ค้นไว้ด้วยกระดาษค้นหนังสือ เธอเริ่มกวาดสายตาอ่าน

“ทางออกของมนุษย์อยู่ที่ไหน? บ่ายวันนั้นอากาศร้อนเป็นบ้า โลกทั้งโลกดูผ่าวระอุไปหมด เมฆดำๆ กดกอันอันหนักอึ้งของมันต่ำลงมาๆ ทั่วทุกทิศ มันทำให้คิดไปถึงกระทะใบมัทรีมาซึ่งครอบลงมา*...” (จากหนังสือ *เพียงแค่มืดทราวย* หน้า 27)

ผ่านไปหน้าแล้วหน้าเล่า เธอหลุดหลงเข้าไปในภวังค์ของหนังสืออย่างเพลิดเพลีน ความทุกข์ในใจเลื่อนรางหายไปชั่วขณะ ความสุข สนุก สงสาร เห็นใจตัวละครที่ปรากฏในหนังสือเคลื่อน

ประเภทประชาชนทั่วไป

เข้ามาแทนที่ คล้ายกับว่าตัวละครเหล่านั้นเป็นเพื่อนที่มีตัวตนของเธอจริงๆ บางเรื่องจุกเข้าไปในใจ เพราะตรงกับชีวิตของเธอ อย่างบอกไม่ถูก กระนั้นสิ่งสำคัญที่ผู้เขียนได้มอบให้ผ่านอักษร อักษรที่เรียงแถวกันอยู่บนหน้ากระดาษ นั่นคือ ข้อคิด กำลังใจ และหนทางพาตัวเองให้พ้นจากความทุกข์และโศกเศร้า

ซาอิตะมองดูเข็มนาฬิกาตรงข้อมือด้านซ้ายบอกเวลาสองทุ่ม เธอเก็บหนังสือเข้ากระเป๋าและลุกขึ้นจากม้านั่ง เมื่อถึงบ้าน เธอหวังว่าสงครามคงจะจบสิ้นและคนในบ้านคงเข้านอนกันหมดแล้ว

4

หลังจากรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ แต่แล้ววันหยุด
สุดสัปดาห์ก็เวียนมาบรรจบอีกครั้ง ซาอิตะออกจากบ้านแต่เข้าไปรอรถไฟที่สถานีจะนะ แม่และพ่อไม่เคยเอ่ยปากถามว่า เธอไปไหนหรือไปกับใคร เช่นทุกครั้งที่ผ่านมา พวกเขาแทบไม่ได้สนใจชีวิตประจำวันของลูกสาวคนเดียวของตัวเองเลยแม้แต่น้อย แม่สนใจแต่เรื่องเงินๆ ทองๆ ส่วนพ่อก็ใช้ชีวิตในแต่ละวันเปลืองไปกับน้ำกระท่อม

“สวัสดิ์คะ พี่ปรีดา”

“หวัดดีจ๊ะซาอิตะ เสาร์นี้มาถึงแต่หัววันเลยนะเรา”

“อาจเป็นเพราะวันนี้รถไฟมาช้าไปแค่สิบห้านาทีมั้งคะ”

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“นั่งอ่านหนังสือตรงโซฟาก่อนสิ พี่เช็กสต็อกหนังสือเสร็จ
เดี๋ยวตามไปนั่งคุยด้วย”

“ตามสบายเลยค่ะพี่ หนูรอได้”

ระหว่างนั่งรอ ซาอีตะหยิบหนังสือปกแดงเล่มเดิม
ขึ้นมาอ่าน แม้จะอ่านจบเล่มไปแล้วหนึ่งรอบ แต่บางเรื่อง บางตอน
และบางตัวละครยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำของเธอ

“อะ ชานมไข่มุกเย็นๆ สักแก้วก่อน” ปริดายื่นแก้ว
ชานมให้

“ขอบคุณค่ะพี่”

“อ่านจบแล้วยังเล่มนี้”

“จบแล้วค่ะ ผู้เขียนใช้ภาษาได้สละสลวยสวยงามมากเลย
หนูชอบ”

“นิต นรารักษ์ เคยเป็นศิลปินแห่งชาติ หนังสือทุกเล่ม
ของท่านล้วนแต่งดงามทั้งสำนวนภาษาและเนื้อหา ว่าแต่ประทับใจ
เรื่องไหนในเล่มเป็นพิเศษเล่า”

“เรื่องทางออกของมนุษย์ค่ะ”

“พี่ก็ชอบเรื่องนี้ละ และอีกเรื่องก็คือ เพียงแค่เม็ดทราย
ทั้งสองเรื่องช่วยให้พี่ก้าวข้ามความทุกข์เรื่องลูกและสามีได้เยอะเลย”

“ใช่ค่ะ หนูก็ว่าหนังสือช่วยบรรเทาความทุกข์ให้หนูได้
ไม่น้อย โดยเฉพาะเวลาที่เกิดสมรภูมิในบ้าน”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“พูดถึงบ้าน ว่าแต่อาทิตย์ที่ผ่านมาดีขึ้นมาไหม”

“เหมือนเดิม ไม่สิ หนักกว่าเดิมด้วยซ้ำ เมื่อวานแม่เพิ่งตีพ่อด้วยกระทะ พ่อสวนกลับด้วยมือหยาบๆ หนูนอนฟังเสียงการสู้รบอยู่ใต้ผ้าห่ม แต่ไม่รู้หรือคะว่าใครแพ้ชนะ รู้แค่พ่อออกไปนอนนอกบ้าน”

“หนูเคยคุยเรื่องนี้กับแม่หรือพ่อแบบจริงจังไหม”

“ไม่เคยคะ แม่ดู พ่อก็ดู หนูไม่กล้า”

“งั้นลองเปลี่ยนมาเขียนไหม” ปรีดาเสนอก่อนจะลุกขึ้นไปหยิบกระดาษขาวหนึ่งแผ่นพร้อมปากกาอีกหนึ่งด้ามยื่นให้เธอ

“เขียนความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ในใจของหนูออกมา ค่อยๆ บรรจงเขียนลงไปนะ มีอะไรบ้างที่ทำให้เราเป็นทุกข์ ระบายออกมาได้มากเท่าไรยิ่งดี”

“คะ” เธอตอบกลับสั้นๆ ก่อนจะจับปากกาเขียนลงไปในกระดาษ

ระหว่างนั้น ปรีดามองใบหน้าของเธอด้วยแวตาทิแผ่ความคิดถึงเอาไว้ หวังคำนึงถึงลูกสาวปรากฏขึ้นในความทรงจำ หากยังมีชีวิต เขาและซาอิตะอาจได้เป็นเพื่อนกัน แม้จะเข้มแข็งและผ่านพ้นวันทุกข์ที่แสนโศกเศร้ามาได้หลายขวบปี แต่ความรักและสายสัมพันธ์กับสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวก็มีเคยเลือนรางจางหายไป ปรีดาไม่เคยคิดจะแต่งงานใหม่ หัวใจทั้งดวงของเธอบอบช้ำเกินจะเปิดรับใครคนอื่นเข้ามาได้

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“เสร็จแล้วค่ะ” ซาอิตะเอ่ยขึ้นและยื่นกระดาษสองแผ่นให้ปรีดา

“เก็บไว้ให้คนที่เราอยากให้อ่านมากที่สุดเถอะ” ปรีดาส่งกระดาษกลับให้เธอ

“ค่ะ” เธอเก็บกระดาษทั้งสองแผ่นเข้ากระเป๋า

“วันนี้อยากได้นั่งสือเล่มไหนติดมือไปบ้างละ เอา *ขอบฟ้าชลิบทอง* ใหม่ เขียนโดยนักเขียนคนเดียวกันกับที่เขียน *เพียงแค่เม็ดทราย*” ปรีดาถาม

“คุณนิต นรารักษ์ เหมอคะ”

“เล่มนี้ท่านใช้นามปากกา ‘อุชเชนนิ’ เป็นรวมบทกวีนะ วางอยู่ตรงชั้นหนังสือสำหรับยืมรายสัปดาห์ ไม่ต้องซื้อ ยืมได้เลย”

“ขอบคุณค่ะ พรุ่งนี้เจอกันนะคะ”

5

กลับถึงบ้าน ซาอิตะรอให้ทุกคนในบ้านหลับสนิท เธอจึงนำกระดาษแผ่นหนึ่งไปใส่ในกระเป๋าอุปกรณ์กรีดยางของพ่อ ส่วนอีกแผ่น นำไปใส่ในผ้ากันเปื้อนของแม่ที่ใส่ไปขายอาหาร ทั้งสองแผ่นเขียนข้อความเหมือนกัน กระทั่งถึงเวลาเช้า ขณะที่แม่ของเธอกำลังแต่งตัวจะออกไปขายอาหาร จึงพบว่ากระดาษแผ่นหนึ่งอยู่ในผ้ากันเปื้อน ก่อนจะล้วงขึ้นมาอ่าน

“หนูรักพ่อและแม่ หนูอยากเห็นพ่อและแม่มีความสุข

ประเภทประชาชนทั่วไป

ไม่อยากเห็นแม่ตีพ่อและพ่อเตะแม่อีกแล้ว

ไม่อยากได้ยินแม่ด่าพ่อและพ่อด่าแม่อีกเช่นกัน

เมื่อพ่อและแม่ไม่มีความสุข หนูก็ไม่มีความสุข บ้านของเรา
จึงเป็นบ้านที่ไม่มีความสุข

เกือบทุกคำคืนที่หนูหลับน้ำตาอยู่ใต้ผ้าห่มในห้อง
ตัวคนเดียว มันเจ็บปวดและรวดร้าว

บางครั้งหนูก็อิจฉาเพื่อนคนอื่นๆ ที่พ่อและแม่ของเขา
รักกัน เป็นห่วงกัน

หากพ่อและแม่รักหนู เหมือนที่หนูรักพ่อและแม่

พ่อและแม่ดีกันนะคะ มีปัญหาที่คุยกันดี ๆ ด้วยเหตุผล

หนูจะได้ฟังทลายภูเขาความทุกข์ในใจลงบ้าง บ้านเรา
จะได้มีความสุขบ้าง”

ทันใดนั้นซาอิตะก็วิ่งออกมาจากห้องเพื่อจะไปสถานีรถไฟ
แม่เอ่ยประโยคจับใจขึ้นขณะน้ำใสๆ ชั่งอยู่ในดวงตาทั้งสอง

“แม่รักลูกนะ”

ซาอิตะหยุดนิ่ง โลกทั้งใบของเธอเหมือนหยุดหมุน
เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคำว่ารักจากปากแม่

“คะ” เธอหันหลังกลับไปยังตำแหน่งที่แม่ยืนอยู่ แม่เดิน
เข้ามาใกล้ อ้าแขนโอบกอด เธอยืนนิ่งไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ มีเพียง
ความรู้สึกสับสนเท่านั้นที่วิ่งวนอยู่ภายในใจ

“แม่ขอโทษ ที่ทำให้ลูกต้องทุกข์ใจ ต่อไปแม่สัญญาว่าจะคุยกับพ่อดีๆ ด้วยเหตุผล”

ขณะที่สองแม่ลูกโอบกอดกัน ชายผู้เป็นพ่อก็กลับมาจากกรีดยางพอดี

“พ่อก็รักลูกนะ”

ซาอีตะหันไปหาที่มาของเสียง ภูเขาความทุกข์เหมือนค่อยๆ ทลายหายไปจากใจของเธอ

“ผมขอโทษนะคุณ... เรื่องทั้งหมดที่ผ่านมา” พ่อเอ่ยขึ้น

“ฉันก็ขอโทษที่ใช้แต่อารมณ์แก้ปัญหา” แม่เอ่ยขึ้นบ้าง

ซาอีตะจูงมือแม่มาจับมือพ่อ แม่จะเขินอายลูกสาวอยู่บ้าง แต่ทั้งสองก็ยอมจับมือกันโดยดี

“ขอให้พ่อและแม่รักกันนานๆ ไม่ทะเลาะกันอีกนะคะ” ซาอีตะเอ่ยขึ้น ก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้ทั้งสองด้วยใบหน้าที่ยิ้มเอิบไปด้วยความสุข

เกี่ยวกับผู้เขียน

อดิรุจ ตือระ อายุ 21 ปี เป็นคนจังหวัดสงขลา ปัจจุบันศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะรัฐศาสตร์ สาขาการระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลงรักตัวหนังสือมาตั้งแต่เด็ก ชอบอ่านงานวรรณกรรมหลากหลายประเภท ฝึกขีดเขียนบทกวีและเรื่องสั้นอย่างต่อเนื่อง เคยได้รับรางวัลยุวศิลปินไทย (Young Thai Artist Award) ปี 2562 และ 2563

“

ใช้หัวใจแกร่งกล้าคอยลิขิตกำหนดชีวิต
แม้ต้องใช้ความเพียรพยายามมากกว่าคน
ปกติหลายเท่าตัวก็ตาม เธอคอยเติมเชื้อไฟ
แห่งความหวังให้ลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา

”

วันฝนพรำ

สิริวิชญ์ รัตน์จินดา

1

โลกของหนูเป็นสีดำ... ตั้งแต่วันนั้น วันที่ฝนพรำ ท้องฟ้าดำหม่น สายลมครวญครางโหยหวน เรากำลังกลับจากไปเที่ยวทะเล ตรงทางโค้งนั้น รถของเราสิ้นไถล สูญเสียการควบคุม พ่อเป็นคนขับ แม่นั่งข้างพ่อ หนูนั่งข้างหลัง ความหวาดกลัวและเสียงกรีดร้องยังดังก้องอยู่ในใจหนู รถของเราตกลงข้างทาง ชนกับต้นไม้ใหญ่ โลกของหนูดับวูบลงตั้งแต่วันนั้น

ชีวิตของหนูไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป หนูตื่นขึ้นมาพบกับความมืดมน ดวงตาของหนูบอดสนิท เพราะเศษกระจกกระเด็นเข้าตา พ่อกับแม่จากหนูไปแบบไม่มีวันหวนกลับ สิ้นหวังไร้หนทาง หนูจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร

หนูเคยมีพ่อกับแม่คอยปกป้องดูแลและมอบความรักให้ไปโรงเรียนเรียนหนังสือและเล่นกับเพื่อนๆ เคยทำอะไรได้ด้วยตัวเอง แต่ตอนนี้หนูแทบจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย

โลกของหนูเปลี่ยนไปตลอดกาล...

ป่าส่งหนูไปอยู่โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ

หนูกินนอนและเรียนหนังสืออยู่ที่นี้ หนูมีบ้านใหม่ มีเพื่อนใหม่ มีคุณครูคนใหม่ มีชีวิตใหม่ แต่หนูคิดถึงพ่อกับแม่เหลือเกิน หนูร้องไห้ทุกวัน มีคุณครูคอยปลอบใจอยู่ไม่ห่าง คุณครูรักหนู หนูรับรู้ความรู้สึกนั้นได้

กิจกรรมที่โรงเรียนพอจะช่วยให้หนูลืมความทุกข์ไปได้บ้าง หนูต้องมาร่วมชั้นเรียนกับรุ่นน้องชั้น ป.1 เริ่มท่อง ก.ไก่ แบบมีตัวเลขตามหลัง ก.ไก่ หนึ่ง สอง สี่ ห้า ข.ไข่ หนึ่ง สาม ข.ขวด สาม ห้า หก บวก ข.ไข่ ค.ควาย หนึ่ง สาม หก ค.คน สาม หก บวก ค.ควาย ฆ.ระฆัง จุดหก บวก ค.ควาย ง.งู หนึ่ง สอง สี่ ห้า หก... ฮ.นกฮูก หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก

หนูต้องท่องตัวอักษรภาษาเบรลล์ ภาษาเบรลล์ใช้จุดหก จุดแทนความหมายของตัวอักษรภาษาไทย มีสามจุดเรียงแนวตั้งคู่กันสองแถว แถวซ้ายมีอนับเป็นหนึ่ง สอง สาม เรียงลงมาแถวทางขวานับเป็นสี่ ห้า หก เรียงลงมาเหมือนกัน นี่ละชีวิตใหม่ของหนู มันช่างยากลำบากเหลือเกิน

เวลาเขียนอักษรเบรลล์ต้องใช้ *สเลท* กับ *สไตลัส* ช่วยเขียน สเลท คือแผ่นพลาสติกสองแผ่นซ้อนกัน พับได้เหมือนแฟ้มเอกสาร แต่มีขนาดสั้นกว่า แผ่นบนมีช่องเรียงกันเป็นแถวแนวนอน หนึ่งแผ่น มีสี่แถว หรือสี่บรรทัดเรียงลงมา เวลาเขียนต้องเปิดแผ่นบนของ สเลทที่มีรูออก แล้วเอากระดาษใส่เข้าไปให้ชิดด้านพับซ้ายมือ

ด้านหน้า แล้วใช้ขาและเท้าตีสน้ำให้เคลื่อนที่ไปข้างหน้า เสียงเท้าตีสน้ำของหนูและของเพื่อนๆ ดังลั่นไปหมด เพื่อนบางคนร้องกรี๊ดเสียงแหลม ทำให้รู้สึกสนุกสนานพลิดพลิน ลืมช่วงเวลาอันโหดร้ายไปได้ชั่วคราว

หนูชอบเล่นกีฬาอีกอย่างคือ โกลบอล ที่จริงพวกผู้หญิงไม่ค่อยเล่นกัน มันเป็นกีฬาของพวกผู้ชาย พวกผู้หญิงที่ชอบเล่นก็มีหนูกับเพื่อนผู้หญิงอีกสองคน รวมกันได้เป็นหนึ่งทีม แข่งกับทีมพวกผู้ชาย เวลาเล่น พวกหนูจะคอยส่งเสียงไว้ไม่ให้พวกผู้ชายเข้ามาใกล้ตัวมากเกินไป ที่จริงเกมกีฬานี้ห้ามส่งเสียงรบกวนกัน แต่ก็นั่นแหละ พวกผู้ชายควรจะต้องโอนโถมให้กับพวกหนู ต้องคอยฟังเสียงกระดิ่งที่อยู่ในลูกบอลไว้ จับทิศทางลูกบอลให้ได้ว่ากำลังมาทางไหน ป้องกันไม่ให้เข้าประตู ผลัดกันเป็นฝ่ายรุกและรับ โดยโยนลูกบอลได้แค่สองครั้งต้องให้เข้าประตูของฝ่ายตรงข้าม หนูว่ามันสนุกดีนะ หนูค่อยๆ คุ่นชินกับโลกสีดำ วันเวลาช่วยหล่อหลอมและเยียวยาจิตใจให้หนู

หลักสูตรสำคัญสำหรับการเอาชีวิตรอด และช่วยให้ใช้ชีวิตในสังคมได้อีกหลักสูตรหนึ่งคือ การฝึกทักษะใช้ไม้เท้าขวานำทาง วิชานี้หนูต้องออกไปฝึกเดินบนทางเท้าหน้าโรงเรียน เสียงรถยนต์ดังสับสนุนวนวายอยู่ใกล้ๆ หนูต้องใช้สมาธิอย่างหนัก เดินแกว่งไม้เท้าซ้ายขวาพาตัวเองเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ย่ำเดินไปตามเส้นนูนสีเส้นบนพื้น ที่เป็นเหมือนเข็มทิศนำทางอีกอย่างหนึ่ง ประสาหรับสัมผัสส่วนอื่นที่ยังทำงานได้ดี ตีนตัวระแวดระวัง หูคอยเงี่ยฟัง จมูกคอยดมกลิ่นสิ่งผิดปกติ เท้าคอยรับสัมผัสเส้นนูนบนพื้น มือคอยรับรู้แรงสั่นสะเทือน ความสูง-ต่ำ

ประเภทประชาชนทั่วไป

เรียบ-ขรุขระ และสิ่งกีดขวางจากไม้เท้า ไม่ต่างจากการใช้มือคลำ ครั้งแรกที่ฝึกเดิน หนูก้าวขาไม่ออกเลย หนูกลัวจนตัวสั่น จนคุณครู ต้องเข้ามาปลอบใจ หนูกลัวเสียงรถยนต์ กลัวว่าจะถูกรถชน ภาพในอดีตหลุดลอนขึ้นในใจ ภาพของรถยนต์ที่ส่ายไปส่ายมา ยิ่งกับวิ่งอยู่บนน้ำ ภาพของรถยนต์ที่ตกลงข้างทางชนกับต้นไม้ เสียงกรีดร้องขวัญผวาอย่างดังก้องอยู่ในใจหนู แต่ในที่สุดหนูก็ผ่าน มันมาได้ มีคุณครูคอยให้กำลังใจอยู่ข้างๆ

ในวันที่โลกของหนูมืดมิด หนูยังมีคุณครูอยู่เคียงข้าง...

4

หนูเรียนวิชาเลขโดยใช้ลูกคิดจินตคณิต มันช่างแตกต่างจากเมื่อตอนที่หนูยังมองเห็น หนูไม่สามารถนับจำนวนเลขจากหน้ากระดาษได้อีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการบวก การลบ การคูณ การหาร ทุกอย่างอยู่ในลูกคิดจินตคณิต หนูต้องเริ่มนับหนึ่งใหม่...

ลูกคิดจินตคณิตเป็นกรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีแถวแนวตั้งอยู่ 15 แถว มีแถบคั่นแบ่งเป็นตอนบนกับตอนล่าง ตอนบนมีลูกกลมๆ เลื่อนได้อยู่ 1 ลูก แทนค่าเท่ากับ 5 ส่วน ตอนล่างมี 4 ลูก แทนค่าเท่ากับลูกละ 1 รวมแถวแนวตั้งทั้งตอนบนและตอนล่างได้ค่าแถวละ 9 แถวทางขวามือสุดจะเริ่มนับเป็นหลักหน่วย หลักสิบหลักร้อย ไล่ไปจนถึงหลักล้านทางด้านซ้ายสุด แต่ถ้าจะใช้จุดทศนิยมก็ให้อยู่ทางด้านขวาสุดแทนหลักหน่วย แล้วรันไปตามลำดับ

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ถ้านับ 1 ก็เลื่อนลูกบนสุดของตอนล่างขึ้นไป 1 ลูก จนถึงแถบคั่นแบ่งตอน ถ้านับ 2 ก็เลื่อนขึ้นไป 2 ลูก ตอนล่างสุดจะนับได้ถึง 4 เพราะมีแค่ 4 ลูก ถ้านับ 5 ก็ให้เลื่อนลูกของตอนบนลงมา จนถึงแถบคั่น แล้วเลื่อนลูกของตอนล่างทั้ง 4 ลูก ออกจากแถบคั่นลงมา เวลาจะนับค่า ให้นับเฉพาะลูกที่อยู่ติดกับแถบคั่นแบ่งตอนเท่านั้น นับทั้งตอนบนและตอนล่างรวมกัน จะนับได้ถึง 9 โดยเลื่อนลูกของตอนล่างขึ้นไปทั้ง 4 ลูก รวมกับลูกด้านบนที่มีค่า 5 ได้เป็น 9

การบวกเลขก็ทำโดยเลื่อนค่าลักษณะเดียวกัน เช่น $1+1$ ก็เลื่อนด้านล่างขึ้นไปทีละ 1 ลูก สองครั้ง รวมกันอ่านค่าได้เป็น 2 หรือ $5+2$ ก็เลื่อนลูกบนลงมา 1 ลูก กับเลื่อนลูกล่างขึ้นไป 2 ลูก รวมกันได้เท่ากับ 7 ส่วนการลบ การคูณ การหารก็ทำในรูปแบบเดียวกัน ในลักษณะหลักละ 9 ค่า ถ้ามีมากกว่าหนึ่งหลัก ก็เพิ่มหลักเข้าไป และที่สำคัญหนูดึงห้องสูตรคูณให้ได้ถึงแม่ 9 หนูค่อยๆ เคยชินกับการเรียนเลขแบบใหม่ที่ใช้เพียงแค่มือหยิบจับลูกคล่า มองเห็นตัวเลขด้วยมโนภาพในจินตนาการอันแสนล้าลึก

นอกจากนี้หนูยังได้ปั้นแป้งโดว์ ได้ชื่นชมศิลปะภาพหนู โดยใช้มือลูกคล่า และได้เรียนคอมพิวเตอร์เมื่อเข้าสู่ชั้น ป.5 เมื่อถึงตอนนี้ การเรียนหลักๆ จะอยู่ในคอมพิวเตอร์ ได้ฝึกพิมพ์ภาษาเบรลล์บนคอมพิวเตอร์ ตัว s d f j k l บนคีย์บอร์ดใช้แทนจุด 6 จุดของภาษาเบรลล์ แล้วแสดงผลออกมาที่เครื่องแสดงผลอักษรเบรลล์ที่เป็นกล่องเล็กๆ มีปุ่มหมุนขึ้นมาเป็นจุดของภาษาเบรลล์ เพื่อให้ใช้นิ้วมือสัมผัสอ่านได้

ประเภทประชาชนทั่วไป

มันเป็นชีวิตใหม่ของหนูที่เห็นแสงสว่างจางๆ ปรากฏอยู่
ปลายอุโมงค์ฝัน...

5

**“จากผลการทดสอบ น้องค่อนข้างมีพัฒนาการที่ดี
ครับ”** นักจิตวิทยาเด็กพิเศษชายหนุ่มรูปงามพูดกับคุณครู
ประจำชั้น ป.5

“ค่ะ เราดีใจที่เธอมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ ผลการเรียน
ของเธอก็อยู่ในเกณฑ์ดีนะค่ะ เราจะดูแลเธออย่างดีต่อไปค่ะ” คุณครู
ตอบกลับ

“น้องมีปัญหาอะไรที่น่าสนใจมั๊ยครับ” เขาป้อนคำถาม

“ไม่มีนะค่ะ แต่... เอ็ม... รู้สึกว่าน้องจะชอบพูดคนเดียว
อยู่บ่อยๆ”

“ขอบคุณครับ คุณครูลองสังเกตดูต่อไปนะครับ ผมจัดการ
ไปแล้ว”

“เหรอกะ ขอบคุณค่ะ” คุณครูดูท่าทางแปลกใจเล็กน้อย

“ผมให้น้องหัดเขียนไดอารี่ทุกวันก่อนนอนครับ มันช่วย
ให้เธอรบายอารมณ์ความรู้สึกที่อัดอั้นออกมา และที่สำคัญ
การเขียนไดอารี่ยังช่วยให้สมองจัดเรียงข้อมูลให้เป็นระเบียบ
ทำให้สมองพร้อมที่จะรับข้อมูลใหม่ๆ ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพมากกว่าเดิมครับ”

6

ศุภวิชญ์มาพบกับ ด.ญ.ธิดา ในตอนสายของวันนี้ตามนัด เพื่อทดสอบพัฒนาการด้านต่างๆ ของสาวน้อยผู้มีความบกพร่องทางการมองเห็น ด.ญ.ธิดา ต้องการความใส่ใจเป็นพิเศษ เพราะเธอสูญเสียดวงตาไปพร้อมกับครอบครัวของเธอ

“สวัสดีจ้าน้องธิดา พี่วิชญ์นะครับ เป็นยังไงบ้างครับ” ชายหนุ่มเอ่ยทักทายเด็กหญิง แล้วเอื้อมไปจับมือของเธอไว้ เหมือนกับการจับมือทักทายทั่วไป แต่จับแช่ไว้เช่นนั้นตลอดเวลาที่พูดคุยกัน การจับมือคือการสื่อใจถึงใจแทนการสบตากัน

“ก็ดีนะคะ ช่วงนี้หนูโฟกัสไปที่เรื่องเรียน เพราะใกล้จะขึ้น ป.6 แล้วค่ะ” เด็กหญิงตอบ พร้อมกับกระชับฝ่ามือให้แน่นแนบ ยิ่งกว่าเดิม

“เยี่ยมเลยครับ น้องธิดาทำถูกต้องแล้วครับ” เขากล่าวชื่นชมให้กำลังใจ

“แต่...พี่วิชญ์คะ หนูมีเรื่องอยากปรึกษาหน่อยได้มั๊ยคะ”

“ได้สิครับ เชิญเลย”

“หนูจะได้เรียนต่อในระดับสูงๆ มั๊ยคะ แล้วหนูจะเรียนอะไรดีคะ”

“ได้เรียนสิ ถ้าหนูตั้งใจเรียนและเรียนเก่งๆ หนูจะได้ทุนเรียนต่อแน่นอนครับ ส่วนถ้าถามว่าจะเรียนอะไรดี นั้นพี่ขอถามกลับว่า หนูอยากทำงานอะไรแบบไหนล่ะ?”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“หนูชอบคอมพิวเตอร์นะคะ หนูว่าถ้าเก่งคอมพิวเตอร์
มันน่าจะเอาไปประกอบอาชีพได้เยอะค่ะ ”

“โอ้...เยี่ยมเลยครับ ขอให้ความฝันเป็นจริง สู้ๆ นะครับ
พี่เป็นกำลังใจให้ และเชื่อว่าหนูต้องทำได้แน่นอน อ้อ...แล้วอย่าลืม
ฝึกภาษาอังกฤษให้เก่งๆ ด้วยนะครับ”

เมื่อสนทนากันเสร็จเรียบร้อย ศุภวิษญ์กำหนดให้ ด.ญ.ธิดา
ทำแบบทดสอบ และไม่ลืมที่จะแนะนำให้เธอคัดเขียนไดอารี
ทุกวันก่อนนอน เขียนบันทึกเรื่องราวในชีวิตประจำวันและทุกอย่าง
ที่อยากระบายออกมา...

7

ฉันทเกลียดวันฝนพราว! หญิงสาวคิดดั่งๆ ในใจเพียงลำพัง
เธอเดินคลำทางกลับบ้านพักใกล้ๆ หลังจากเลิกงาน สายฝน
โปรยปรายลงมาแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว อาจเป็นเพราะเธอมองไม่เห็น
ความมืดครึ้มของฤดูมรสุมที่ปกคลุมอยู่ตั้งแต่เช้า เส้นผม
พราวพราวไปด้วยหยาดหยดน้ำที่โปรยปลิวลงมาจากฟากฟ้า
แต่ยังไม่ทันที่จะเปียกชุ่มโชกไปทั้งตัว เธอก็เดินเข้าสู่ชายคาบ้าน
อันแสนอบอุ่น โดยมีไม้เท้าชามานำหน้า

บ้านเดี่ยวชั้นเดียวมีรั้วรอบขอบชิดดูเหมือนจะเหมาะกับ
ผู้มีความบกพร่องทางการมองเห็นเช่นเธอ สายฝนเย็นฉ่ำยังคง
โปรยปรายลงมาอย่างไม่หยุดหย่อนจนคำมิต อังอ่าง ประชัน
เสียงร้องอยู่กับจ๊กจั่นเรไร ความเหงาที่เดินทางมาจากสุดขอบฟ้า
เข้าครอบงำดวงจิต พลันหวนคิดทบทวนช่วงชีวิตที่ผ่านมา

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

...ในที่สุดฉันก็ได้เป็นโปรแกรมเมอร์อย่างที่หวังไว้ โดยมีพี่วิชญ์คอยให้กำลังใจอยู่เคียงข้าง ผ่านวันและคืนอันแสนยากลำบากจนกลายเป็นความเคยชิน ต้องใช้ความเพียรพยายามมากกว่าคนปกติหลายเท่าตัว แต่ฉันก็ทำมันได้สำเร็จ ฉันได้ทุนเรียนต่อจนจบปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมซอฟต์แวร์โดยเรียนร่วมกับคนปกติทั่วไป มันอาจต้องใช้ตัวช่วยมากหน่อย โชคดีที่มีผู้ใจบุญบริจาคคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก และอุปกรณ์เสริมสำหรับผู้บกพร่องทางการมองเห็น พร้อมติดตั้งโปรแกรมอ่านหน้าจอมาให้เรียบร้อย มีคู่มือดีสายนิตยสารคอยให้ความช่วยเหลือและคอยพิมพ์เล็กเซอร์เป็นไฟล์เอกสารให้ เพื่อเอาไปอ่านผ่านโปรแกรมตาพิพม์ที่อ่านทุกอย่างบนหน้าจอออกมาเป็นเสียงภาษาไทย

การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ไม่ใช่สิ่งที่ยากเย็นเกินไป การเขียนจะใช้โค้ดอักษรภาษาอังกฤษและเครื่องหมายต่างๆ บนคีย์บอร์ด โดยอาศัยการพิมพ์สัมผัส การทำงานทุกอย่างบนคอมพิวเตอร์จะอาศัยโปรแกรมอ่านจอภาพแล้วแสดงผลออกมาเป็นเสียงให้ได้ยิน ไม่ต่างจากการมองเห็นเลย อักษรเบรลล์ที่เรียนมาตอนเด็กเพียงแค่ช่วยให้อ่านออกเขียนได้ รู้ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ รวมถึงตัวเลขและสัญลักษณ์ต่างๆ ไม่ค่อยได้ใช้ในการเรียนระดับที่สูงขึ้น มันอ่านได้ช้าและไม่สะดวกเท่ากับการฟังเท็กซ์บนไฟล์เอกสาร... ดวงจิตโน้มคิดไปถึงงานที่ยังค้างค้างอยู่ ผู้บริหารต้องการให้อัปเดตฐานข้อมูลบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างใหม่ รวมถึงต้องการเพิ่มฟังก์ชันอำนวยความสะดวกใหม่ๆ เข้าไปด้วย โค้ด

ประเภทประชาชนทั่วไป

ที่เขียนค้างไว้เมื่อตอนกลางวันหยุดขึ้นในมโนโสตที่ค่อยๆ จางลงเรื่อยๆ ...

```
Mysql> load data infile "newdepartment_edu-  
inno.txt" into table d19 ;
```

Query OK , 5 rows affected (0.09 sec)

Records : 5 Deleted : 0 Skipped : 0 Warnings : 0

.....

...มโนทวารแว่วได้ยินเสียงเพื่อนร่วมงานร้องทักถึงเสียงอ่านโค้ดจากโปรแกรมอ่านจอภาพที่ตั้งรัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากถูกปรับให้เร็วขึ้นหลายเท่าตัว จนเพื่อนร่วมงานที่บังเอิญเข้ามาในห้องฟังไม่รู้เรื่อง ซึ่งเป็นผลจากการฝึกฝนทักษะการใช้โสตประสาทมาตั้งแต่เด็ก เพราะตามองไม่เห็นแสงสีใดๆ ...

จิตู้สำนึกของหญิงสาวค่อยๆ เลื่อนรางลงเคลิ้มหลับเคลิ้มตื่น รู้สึกว่ามีภาพนิมิตของใครคนหนึ่งปรากฏอยู่ปลายเตียงนอน “เก่งมากนะลูก อดิทาน้อยของแม่” จิตู้สำนึกอันบางเบาได้ยินเสียงของแม่พูดกับเธอ

หญิงสาวตกใจตื่นจากภวังค์ รู้สึกว่าหัวใจเต้นแรง ความยินดีปรีดาเอ่อล้นท่วมท้นออกมาเป็นหยดหยาดน้ำตา **แม่!!!**... เสียงอันแหบแห้งหลุดออกมาจากลำคออันแห้งผากของเธอ

ตั้งขุนเขาตระหง่านงั่ว ตั้งสายน้ำเย็นเยียบไม่ไหวติง แต่ไหลเอื่อยอิงอยู่เบื้องล่าง ตั้งแสงสว่างอบอุ่นสดใสแห่งวันใหม่ และท้องฟ้ากระจ่างใสหลังพายุฝนโหมกระหน่ำ ตั้งสายลมเย็นฉ่ำ โขยชื่นชโลมดวงจิต ตั้งมิตรแท้ผู้แข็งแกร่งและผิงผายส่ง่างาม หญิงชราผมสีเทาผู้มองเห็นชีวิตเป็นดั่งเช่นบททดสอบ ที่ต้อง นอบน้อม เรียนรู้ และฟันฝ่า วันคืนผันผ่านเป็นดั่งไม้ไผ่ผิงผาย จวนเจียนถึงขอบตลิ่ง หญิงชราผู้ให้คำจำกัดความของชีวิตว่า “ชีวิตคือการต่อสู้” และเธอได้พิสูจน์แล้วว่า เธอคือ “ผู้ชนะ” ในเกมแห่งชีวิต หญิงชราผู้ที่ไม่เคยก้มหน้าให้กับโชคชะตา แต่ใช้หัวใจแกร่งกล้าคอยลิขิตกำหนดชีวิต แม้ต้องใช้ความเพียร พยายามมากกว่าคนปกติหลายเท่าตัวก็ตาม เธอคอยเติมเชื้อไฟ แห่งความหวังให้ลุกโชนช่วงอยู่ตลอดเวลา ผู้มองโลกในแง่ดีและมีทางออกให้กับชีวิตเสมอ

ในวันที่ชีวิตก้าวล่วงสู่วัยเกษียณ เธออิมเอมและรู้สึกว่าการใช้ชีวิตช่างมีความสุขเหลือประมาณ เป็นผลบุญแห่งความบากบั่น ทุ่มเทไม่ย่อท้อ เธอสั่งอาหาร ซื้อข้าวของเครื่องใช้จำเป็น และเรียก รถโดยสาร ผ่านทางแอปพลิเคชันออนไลน์ เธอยังใช้เฟซบุ๊กและ ไลน์เพื่อคลายเหงา โดยใช้ระบบวอยซ์โอเวอร์ในสมาร์ทโฟนเป็นตัวช่วย

เธอหยิบสมุดไดอารี่สภาพเก่าเหลืองออกมาเปิดอ่าน สมุดไดอารี่ที่เริ่มบันทึกเป็นภาษาเบรลล์ไว้ตั้งแต่ตอน ป.5 มันเป็น แผ่นกระดาษที่ถูกเย็บเข้าเล่มภายหลัง ในขณะที่กั๊กแซนดี้วิช

โฮลวิทและจิบน้ำนมถั่วเหลืองรสจืด รำลึกทบทวนชีวิตในวัยเด็ก ด้วยความรู้สึกที่มด้าล้าลึกเกินกว่าจะบรรยายออกมาได้...

“โลกของหนูเป็นสีดำ... ตั้งแต่วันนั้น วันที่ฝนพรำ ท้องฟ้า ดำหม่น สายลมครวญครางโหยหวน เรากำลังกลับจากไปเที่ยว ทะเล ตรงทางโค้งนั้น รถของเราลื่นไถล สูญเสียการควบคุม พ่อเป็นคนขับ แม่นั่งข้างพ่อ หนูนั่งข้างหลัง ความหวาดกลัว และเสียงกรีดร้องยังดังก้องอยู่ในใจหนู รถของเราตกลงข้างทาง ชนกับต้นไม้ใหญ่ โลกของหนูดับวูบลงตั้งแต่วันนั้น ชีวิตของหนู ไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป หนูตื่นขึ้นมาพบกับความมืดมน ดวงตาของหนูบอดสนิท เพราะเศษกระจกกระเด็นเข้าตา พ่อกับแม่จากหนูไปแบบไม่มีวันหวนกลับ สิ้นหวัง ไร้หนทาง หนูจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร...”

เกี่ยวกับผู้เขียน

สิริวิชญ์ รัตน์จินดา จบการศึกษาเกียรตินิยมด้านปรัชญา นักเขียนแนว Fiction และ Non-Fiction ผลงานที่ออกก่ตบั้ก ไตรลักษณ์ในควอนตัม และ สมองควอนตัมดึงดูดความสำเร็จ

“

ถ้าแม่ยิ้ม ทุกคนในบ้านเราก็จะยิ้มไปด้วย
กว่าที่ถึงคุณตาคุณยายแล้วก็ไปด้วย เราอยาก
ให้แม่กลับมาหัวเราะดังๆ กลับมาโวยวายวันๆ
เหวี่ยงๆ เวลาญาติอึดได้เหมือนเดิมนะครับ

”

This too shall pass แล้วทุก(ข์)อย่างจะผ่านไป

พิฑะวัน

“การให้อภัย...ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่การ
ให้อภัยนั้น... อาจเปลี่ยนแปลงอนาคตได้”

คำสอน ท่านพุทธทาสภิกขุ

ชีวิตค่อยๆ พับกระดาษใบน้อยที่คัดลอกข้อความธรรมะ
ของท่านพุทธทาสด้วยลายมือนั้นสอดลงในช่องสำหรับใส่รูปถ่าย
ในกระเป๋าสตางค์อย่างทะนุถนอม เธอมองเลยออกไปนอก
กระจกบานใหญ่ของร้านกาแฟเจ้าประจำ ที่เธอมักจะมานั่งคอย
เพื่อรับลูกชายกลับบ้านหลังเลิกเรียน ภาพเด็กชายวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง
เดินออกมาจากรั้วโรงเรียน เมื่อมาถึงบริเวณทางแยกก็หันไป
ตบหลัง ตบไหล่ หัวเราะเฮฮา ส่งเสียงร่าลាក់ัน ก่อนจะเดิน
แยกย้ายกันไป เด็กชายร่างสูงใหญ่ โบกหน้าคมเข้มหันไปโบกมือ
ให้เพื่อนก่อนจะเดินเข้าร้านกาแฟ เมื่อเห็นชีวิตก็ยิ้มให้ แล้วเดิน
ตรงเข้ามาหา

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“สวัสดิ์ครับแม่” เด็กชายพนมมือสวัสดิ์ แล้วก็ม้มลงกอด
ซีวันพลางหอมแก้มชายชวา

“ภูหิวจัง ขอสิ่งนมเย็นก่อนกลับบ้านนะครับ”

ซีวันยิ้มรับและพยักหน้าให้ “ภูคะวัน” ลูกชายคนเดียว
ของเธอ คนที่เธอบอกกับตัวเองว่า “คือชีวิตที่มีเพียงชีวิตเดียว
ของเธอ” ด้วยว่าหากไม่มีภูคะวันแล้ว ชีวิตของเธอก็ไม่อาจเป็น
ชีวิตต่อไปได้ ซีวันมองตามหลังลูกชายซึ่งเดินไปส่งเครื่องดื่ม
ที่พนักงาน แล้วเธอก็หันกลับมาอ่านหนังสือต่อ

“แม่ครับๆ ฮ่าๆ ”

เสียงเจ้าลูกชายเรียกเธอปนเสียงหัวเราะร่วนพลางเดินถือ
แก้วนมเย็นตรงมาที่เธอ ซีวันเงยหน้ามองด้วยความแปลกใจ

“อะไรครับลูก ข้าอะไรเนี่ย”

“พี่คนขายครับ เขาถามภูว่ามีผ้าอนามัยไหมน้อง ใส่ผ้า
อนามัยด้วยนะ ภูเลยขำก๊ิ่งเลย แล้วภูก็ถามกลับไปว่า พี่หมายถึง
หน้ากากอนามัยหรือเปล่าครับ พี่เขาคงรู้ว่าพูดผิด เขาหน้าแดง
เลยครับ ฮ่าๆ”

ซีวันฟังลูกชายเล่าแล้วพลอยรู้สึกขำเลยหัวเราะไปกับลูก
ชายด้วย แต่เมื่อเธอนึกได้ก็รีบทำท่าทางบอกให้ลูกหัวเราะเบาๆ
และเตือนลูกชายว่า

“ไม่เอาลูก พี่เขาจะรู้สึกไม่ดีนะ ไปหัวเราะเขานะ”

“ครับ ก็ภูขำอะแม่ แต่ภูขอโทษพี่เขาแล้วครับ พี่เขายัง
ตลกตัวเองเลย นี่ภูก๊ิ่งหัวเราะแทบแย้ครับ ฮ่าๆ”

ประเภทประชาชนทั่วไป

แล้วเด็กชายภูตะวันก็ทำท่าจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอีก ชีวันเห็นท่าทางของลูกจึงรีบพูดขึ้นก่อน

“ ไปๆ กลับกันดีกว่า ปานนี้คุณตาคุณยายรอแยะแล้ว ”

สองแม่ลูกพากันเก็บกระเป๋าไปพลางหัวเราะคิกๆ คักๆ ไปพลาง แล้วเดินไปที่รถญี่ปุ่นสีขาวซึ่งชีวันใช้มาตั้งแต่รู้ตัวว่าตั้งท้อง ก่อนหน้านั้นเธอเป็นผู้หญิงประเภทลุยไหนลุยกัน เป็นนักวิจัยที่ออกภาคสนามในพื้นที่ที่รถธรรมดาเข้าไม่ถึง รถคูจิของเธอจึงเป็นประเภท 4 wheel drive คันใหญ่ที่ใครเห็นก็ไม่อยากจะเชื่อว่าเจ้าของรถจะเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ไปได้ เมื่อแรกแต่งงานนั้น ชีวันยังรักที่จะทำงานในพื้นที่ห่างไกล ยังมีความสุขกับการได้เข้าไปช่วยเหลือผู้ยากไร้ตามชายขอบของแผ่นดิน ชีวิตคู่ของเธอกับสามีจึงต้องอยู่กันคนละฟากฝั่งของประเทศ การได้พบกันแต่ละครั้งจึงต้องรอเวลาและโอกาสที่จะว่างตรงกัน ส่วนใหญ่แล้วสามีของเธอมักจะเป็นฝ่ายเดินทางมาหา และในหลายต่อหลายครั้งแทนที่จะได้ใช้เวลาพักผ่อนอยู่ด้วยกัน เขากลับต้องติดตามเธอไปทำงานภาคสนามร่วมกับทีมวิจัยจนหมดโอกาสที่จะได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่ชีวันก็ยังคงเลือกที่จะใช้ชีวิตอย่างนั้น เนื่องจากเธอเชื่อว่าความรักคือความเข้าใจ ไว้วางใจ และให้อิสระซึ่งกันและกัน เพื่อให้ทั้งคู่ต่างได้ทำในสิ่งที่เป็ความฝันและมีความสุขของตนเองได้เต็มที่ และเพราะเธอเชื่อว่าหากสามีของเธอมีความสุข เธอก็ย่อมมีความสุขด้วย และเขาคงคิดไม่ต่างกัน และเธอก็ใช้ชีวิตเช่นนี้ จนกระทั่งวันทีรู้ว่ามียกหนึ่งชีวิตซึ่งเป็นของขวัญจากฟ้าผ่าส่งมาอยู่กับเธอแล้ว เมื่อเธอแจ้งข่าวดีเรื่องการมาถึงของเจ้าภูตะวันให้สามีและครอบครัวทราบ ทุกคนต่าง

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ดีใจและพากันกังวลถึงการทำงานของเธอมองว่าจะส่งผลกระทบต่อลูก เธอจึงตัดใจขาย “พีนิล” รถคู่ใจคันโปรดของเธอเพื่อแลกกับ “น้องนวล” คันกะทัดรัดที่ขับได้นุ่มนวลกว่า และรวมถึงงดการทำวิจัยภาคสนามที่ต้องออกไปสมบุกสมบันด้วยเพื่อความปลอดภัยของ “เจ้าภู” หรือ “เด็กชายภูตะวัน” ผู้ซึ่งเป็นดวงตวงตะวันส่องทางให้ชีวิตของเธอนับแต่นั้น ชีวิตคิดว่าความสุขในชีวิตคู่ของเธอควรจะดำเนินต่อไปเหมือนในถ้อยคำที่เธอบรรจงเลือกถ่ายทอดลงบนบัตรเชิญงานแต่งงานว่า “Happily Ever After” แต่ความสุขชั่ววันจันทร์แบบนั้นกลับไม่มีอยู่จริง

*****

“เอสเพรสโซร้อนได้แล้วค่ะ”

ชีวันหันไปตามเสียงแล้วก็ได้พบกับรอยยิ้มสดใสของบาร์ิสต้าสาวน้อยที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ เธอลุกขึ้นเดินไปรับกาแฟที่สั่งไว้ พลังสังเกตเห็นว่าบนจานรองถ้วยกาแฟนั้นมีการ์ดใบเล็กที่เขียนข้อความสั้นๆ ด้วยลายมือวางอยู่ ชีวันอ่านข้อความบนการ์ดนั้นแล้วพลออมยิ้ม เสียงสาวน้อยคนเดิมพูดขึ้น

“ที่ระลึกจากทางร้านค่ะ หนูทำเอง ส่วนข้อความนั้น หนูเอามาจากหนังสือค่ะ”

ชีวันมองการ์ดใบนั้นแล้วอ่านข้อความเบาๆ “This too shall pass...” เธอเงยหน้าสบตาสาวน้อยเจ้าของการ์ด “ขอบคุณมากค่ะ เป็นข้อความเตือนสติได้ดีทีเดียว”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“ดีใจที่คุณชอบค่ะ ในร้านมีหนังสือรวมข้อความดีๆ อยู่หลายเล่มนะคะ อยู่ที่ชั้นหนังสือข้างประตูทางเข้า คุณหยิบมาอ่านได้นะคะ”

ชีวันพยักหน้ายิ้มให้เป็นการขอบคุณ แล้วเดินไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาวางที่โต๊ะ เธอค่อยๆ ตีหมาแพไปพร้อมกับเปิดหนังสืออ่านไปที่ละหน้า ชีวันเชื่อว่าการอ่านหนังสือจะช่วยให้เธอมีสมาธิ มีสติอยู่กับปัจจุบัน ไม่กังวลไปล่วงหน้ากับเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น ทว่าตัวอักษรที่อยู่ตรงหน้านั้น บางข้อความก็เป็นเหมือนสายลมเย็นที่ให้ความเพลิดเพลินใจแล้วผ่านเลย แต่บางข้อความกลับเหมือนลมแรงที่ตรงเข้ากระแทกหัวใจให้วูบไหวได้เช่นกัน ท่วงทำนองเนิบช้าของเสียงเพลงจากในร้าน ทำให้ชีวันจมอยู่กับความคิดคำนึง ภาพเหตุการณ์ของวันเวลาที่ทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลค่อยๆ ชัดเจนขึ้น วันที่เธอเพลิดเพลินกับการคัดลอกข้อความถูกใจจากหนังสือในร้านกาแฟร้านโปรด กาแฟในถ้วยหมดไปตั้งแต่เมื่อใดชีวันไม่ทันรู้ตัว ด้วยเธอเผลอหลงเพลิดเพลินอยู่ในสวนอักษรของหนังสือเล่มนั้น จนกระทั่งมีเสียงเคาะโต๊ะดังขึ้น เธอจึงละสายตาจากหนังสือมองไปยังที่มาของเสียงและเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นใบหน้าที่คุณเคยนั้น เธออดที่จะเหลือบไปมองข้อความในการ์ดใบเล็กที่เธอจดข้อความเอาไว้ไม่ได้ “This too shall pass” เธอบอกตัวเองในใจก่อนจะเอ่ยปากทักทาย เจ้าของเสียงเคาะโต๊ะนั้น

“ณะ นังก่อนสิ จะตีอะไรไหมคะ”

ร่างสูงโปร่งนั้นเลื่อนเก้าอี้มานั่งทางฝั่งตรงข้ามกับเธอ เขายังคงคล่องแคล่วและสง่างามสมกับภาพลักษณ์ของผู้บริหาร

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

หนุ่มไฟแรงของสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของประเทศ

“ไม่ต้องมากพิธีหรอกครับ ณะไม่มีเวลามาก แค่วันจัดการ
เซ็นให้เสร็จก็พอ จะได้จบๆ เสียที”

ซีวันมองตรงไปยังใบหน้าที่เรียบเฉยนั้น แม้อ่อนหน้านี้
เธอเคยหวังว่า เขาคงจะมาเจรจากับเธอเอกมิตร เอกคนที่ใช้
ทะเบียนสมรสร่วมกันมายาวนานถึงสิบสี่ปี คำพูดคำจาของเขา
คงมีเยื่อใยหรือมีทางเลือกอื่นใดให้เธอบ้าง แต่สังเกตจากน้ำเสียง
และกิริยาท่าทางแล้ว เธอคงหมดหวังเป็นแน่

“วันขอ...”

“วันไม่ควรจะขออะไรจากณะอีก” คนตรงข้ามเธอโพล่ง
ขึ้นมาทันที

“เราตกลงกันแล้ว ในเอกสารสัญญาการหย่าก็ระบุ
ชัดเจนแล้ว นีวันจะยื้อเวลามานานเกินไปแล้วนะ”

ซีวันสูดหายใจลึกข่มสารพัดความรู้สึกที่ประเดประดังเข้ามา
มาก่อนจะตอบไปด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“วันไม่ได้จะขอเพื่อตัวเองคะ วันแค่จะถามเรื่องลูก...”

“ยังไฉนก็เป็นพ่อของลูก เป็นไปตลอดชีวิตนั่นล่ะ”

เขาก็ยังคงคุ้นเคยกับการพูดโพล่งทะเล่กลางบทสนทนา
เหมือนในทุกครั้งที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกับผู้อื่น ความเชื่อมั่น
ในความรู้ความสามารถของตนเองมีส่วนช่วยให้ชู่ณะก้าวขึ้นสู่
ตำแหน่งผู้บริหารในองค์กรได้ไม่ยากนัก และเขาเชื่อว่า
ความก้าวหน้าที่ได้รับมาอย่างอย่างรวดเร็วหลังจากเรียนจบระดับ

ประเภทประชาชนทั่วไป

ปริญญญาเอกจากต่างประเทศได้ไม่นานนี้ ควรจะเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตวัน
ยอมตัดสินใจลาออกจากงานมาอยู่กับเขาเสียที แต่ชีวิตก็ยังคง
ยืนกรานที่จะทำงานของตนเองต่อไป ด้วยเหตุผลที่ว่าเธอผูกพัน
กับที่ทำงานของเธอ และการอยู่กันคนละที่ก็ไม่ได้สร้างปัญหา
อะไรให้ชีวิตคู่ ซึ่งเขาคิดว่ามันไม่เข้าท่าเอาเสียเลย

“แต่เรื่องค่าเลี้ยงดูลูก ณะให้ได้แค่เดือนละห้าพัน ณะมี
ภาระต้องรับผิดชอบอีกเยอะ ลูกโตแล้วให้หัดดูแลการใช้จ่ายเอง
ได้แล้ว ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของลูกอย่ามาให้ณะรับผิดชอบ
อยู่คนเดียว ต้องแบ่งกันคนละครึ่งตามในสัญญา นั่น อ้อ!
แล้วอย่าเอาข้อกฎหมายอะไรมาเล่นแ่งกันล่ะ ให้มันจบแบบ
ไม่มีปัญหาดีกว่า”

ชีวิตสังเกตเห็นแวววูบไหวในสายตาของเขา แต่มันเป็น
เพียงครู่เดียวจริงๆ

“เข้าใจอะ แต่วันอยากจะให้ณะบอกความจริงกับวันว่า
ทำไมอยู่ดีๆ ณะถึงต้องขอหย่า ในเมื่อเราไม่เคยมีปัญหาขัดแย้ง
อะไรกันเลย เหตุผลของณะที่ว่า ไม่รักแล้ว มันฟังดูแปลกๆ นะคะ
ความรักมันหายไปดื้อๆ ได้ด้วยหรือคะ”

“อย่าสงสัยอะไรให้มากเลย วันย้อนคิดดูให้ดีๆ เองเถอะ
ว่ามันไม่ใช่ครั้งแรกที่ณะพบกับวันเรื่องนี้ ที่ผ่านมานะพยายาม
ให้ออกาสทั้งตัวเองและวันแล้ว แต่คำตอบของณะก็เหมือนเดิมคือ
ณะไม่ได้รักวันเหมือนที่ณะเคยคิดว่าใช่ เรามีเวลาเรียนรู้กัน
น้อยมากก่อนที่จะแต่งงานกัน แต่งแล้วก็ไม่เคยได้อยู่ด้วยกัน
วันก็ยังคงอยู่ที่นี้ อยู่กับงานที่วันรักโดยไม่เคยคิดว่าณะจะรู้สึกยังไง
ตอนที่ณะต้องไปอยู่อังกฤษ ณะเคยขอให้วันลาออกจากงาน

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ไปอยู่กับณะ วันก็ไม่ไป 7 ปี ที่ณะต้องอยู่คนเดียว ต้องดูแลตัวเอง ในที่ที่ไม่ใช่บ้าน มันนานนะวัน แต่ณะก็ยังหวังว่า เมื่อณะกลับมา วันจะลาออก จะพาลูกย้ายไปอยู่เป็นครอบครัวด้วยกัน แต่วันก็ยัง คงปฏิเสธ วันทำตามใจตัวเองมาตลอด วันไม่เคยได้ทำหน้าที่ของ คู่ชีวิตที่ต้องดูแลกันและกันเลยสักครั้ง กับพ่อแม่ของณะ วันก็ไม่ เอาใจใส่ วันรักแต่ลูกและพ่อแม่ของวันเท่านั้น เวลาที่ณะมีความ ทุกข์ ไหนละ ภรรยาของณะอยู่ที่ไหน มันเป็นอย่างนี้มาตลอดชีวิต การแต่งงานของเรา ณะเลยต้องกลับมาถามตัวเองว่า ตกลงเรา รักกันจริงหรือเปล่า เรายังต้องเป็นครอบครัวเดียวกันหรือเปล่า และการที่ณะได้คำตอบแบบนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก”

ตลอดเวลาที่ซุซanneพูด ชีวันได้แต่เพียงนั่งฟังเงิบๆ ในหัวของเธอมีภาพความทรงจำมากมายย้อนเข้ามากระทบใจ ระลอกแล้วระลอกเล่า สิ่งที่เขาคิด สิ่งที่เขาตัดสินใจตัดสินใจจากการกระทำของเธอ มันเป็นเพียงภาพการรับรู้ด้านเดียวของเขาเท่านั้น ยังมีเหตุผลอีกหลายอย่างที่เธอไม่เคยได้บอกเขา เหตุผลที่เธอ คิดเอาเองว่า การมอบความไว้วางใจให้อิสระในการใช้ชีวิตแก่เขา ให้เขาทำงานที่เขารักได้ตลอดเวลาที่ต้องการ ให้เขาใช้เวลาในการ ศึกษาเล่าเรียนและท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ ในต่างประเทศอย่าง เต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลถึงเรื่องอื่นใด เพื่อที่เขาจะได้ประสบความสำเร็จ ตามความฝันของเขา สิ่งเหล่านั้นคือการแสดงความรักและ ให้เกียรติของภรรยาที่ฟังกระทำต่อสามี แต่วันนี้ เธอรู้แล้วว่า การคิดเอาเองแต่ฝ่ายเดียวโดยไม่เคยได้ถาม ไม่เคยได้บอกเหตุผล กับเขา มันกลับกลายเป็นการปิดประตูอนาคตของความ เป็นครอบครัวด้วยตัวของเธอเองในวันนี้

ประเภทประชาชนทั่วไป

“เซ็นชื่อในเอกสารเสียทีเถอะ ณะมีงานที่จะต้องไปทำต่อ”
ประโยคสุดท้ายของเขาปลุกให้ชีวิตตื่นจากความคิดคำนึงนั้น
“ณะมีคนอื่นหรือเปล่าคะ” ชีวิตตัดสินใจถามเขาไปตรงๆ
ชู่ขณะมองชีวิตแล้วถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้องพยายามหาคำตอบหรอก วันไม่เคย
ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี ถ้ามีใครที่เขาพร้อมจะทำหน้าที่นั้น แล้ว
ณะจะให้เขาได้ทำ มันก็ไม่แปลกหรอก เราไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้
กันแล้วได้ไหม เพราะสาเหตุมันไม่ได้อยู่ที่คนอื่น มันเป็นเพราะ
เราไม่ได้รักกัน เรารักตัวเองมากกว่าที่เท่านี้เองครับ”

ชีวิตนั่งมองเขาอยู่ชั่วครู่ก่อนที่เธอจะตัดสินใจหยิบปากกามา
เซ็นชื่อลงในเอกสารสัญญาการหย่า หยดน้ำตาที่เธอไม่เคยคิดว่า
จะมี เสี่ยงสะอื้นที่เธอไม่เคยคิดว่าจะให้เขาได้ยินมันกลับพุ่งพรุ
ออกมาไม่ขาดสาย ชีวิตตกใจกับสภาพของตัวเอง เธอละล้าละลัก
เอ่ยปากขอโทษชู่ขณะซ้แล้วซ้เล่า

“ขอโทษค่ะ วันขอโทษ วันไม่ได้อยากจะร้องให้ วันขอโทษ”

ภาพของคนที่กำลังจะกลายเป็นอดีตภรรยาของตัวเอง
ที่พุ่มพวยร้องไห้อยู่อย่างนั้นทำให้ชู่ขณะแปลกใจ ตลอดเวลา
ที่แต่งงานกันมา เขาไม่เคยเห็นเธอแสดงความอ่อนแอให้เห็น
แม้เพียงครั้ง เธอทำให้เขารู้สึกอยู่เสมอว่า เธอเข้มแข็งและไม่ยอม
พึ่งพาใครแม้แต่ตัวเขาซึ่งเป็นสามี เธอไม่เคยแม้แต่จะเอ่ยปาก
ออกอ้อนขอของขวัญหรือของกำนัลใดๆ จากเขา ไม่เคยตาม
หึงหวงเขาอย่างที่คุณหญิงที่อยู่ห่างจากสามีควรจะทำ ซึ่งนี่เป็น
เรื่องที่ทำให้เขารู้สึกว่า ชีวิตนั้นแสนจะเย่อหยิ่ง และไม่เคยยอม

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ปรับตัวให้เหมาะสมกับบทบาทของภรรยาเสียที และลักษณะความยโสแบบนี้ก็ถูกถ่ายทอดไปสู่ภูตะวัน ลูกชายคนเดียวของเขา และเธอก็ด้วย เขาจึงเก็บสะสมความไม่ชอบใจนี้มาเนิ่นนาน มันนานจนเขาแทบไม่รู้ตัวเลยว่า ความไม่ชอบใจนี้มันเข้าไปแทนที่ความรักที่เคยมีให้เธอตั้งแต่มื่อไรกัน จนกระทั่งเมื่อสถานการณ์โรคระบาดทำให้เขาไม่สามารถเดินทางไปหาภรรยาและลูกได้เป็นเวลาหลายเดือน และในระหว่างนั้นเขาก็พบว่า ความน่รักความอ่อนหวานที่ชีวิตไม่เคยมีให้เขา กลับมีอยู่อย่างมากมายในตัวของคนหนึ่ง

ชู่ชนะกลับไปแล้ว หากแต่ชีวิตยังคงนั่งอยู่ที่เดิม น้ำตาของเธอเหือดแห้งไปนานแล้ว แต่ความเจ็บปวดจากคำพูดของชู่ชนะยังคงทำร้ายเธออยู่ เธอไม่เคยถามเลยว่าเขาคิดอย่างไร เธอคิดเองเออเองมาตลอดว่า การปล่อยให้เขามีอิสระในการใช้ชีวิตอย่างเต็มที่คือสิ่งที่ถูกต้อง เธอไม่เคยสนใจเลยว่าเขาจะเจ็บปวดใจบ้างไหมที่ไม่มีโอกาสได้ทำหน้าที่ของสามีและพ่ออย่างที่ควรจะเป็น เพราะความคิดตื้นๆ ของเธอที่ว่า เธอไม่อยากเป็นภาระให้เขา และอยากให้เขาภูมิใจว่าเธอดูแลตัวเองกับลูกได้ เธอรู้สึกในตัวเธอเองนั้นโง่เสียเต็มที และเฝ้าโทษตัวเองอยู่อย่างนั้น

“วันนี้คุณพี่มาเร็วจังนะคะ น้องภูเล็กเรียนเร็วหรือคะ”

เสียงทักทายจากผู้ปกครองเพื่อนร่วมห้องของภูตะวัน ปลุกเธอให้ตื่นจากภาพความคิดนั้น

“อ้อ! ค่ะ วันนี้เลิกงานเร็วเลยมาเร็วหน่อยค่ะ กะว่าจะอ่านหนังสือรอไปกลางๆ ด้วยค่ะ”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“อ้อ! ถ้าอย่างนั้นเชิญตามสบายนะคะ” ผู้ปกครองเพื่อนร่วมห้องของภูตะวันยิ้มให้แล้วเดินเลี้ยวไปอีกโต๊ะหนึ่ง

ชีวันยิ้มตอบ เธอหันมองไปนอกกระจกแล้วก็มมองนาฬิกาข้อมือ อีกครึ่งชั่วโมงเจ้าภูเขาของแม่จึงจะเลิกเรียน การได้มารับมาส่งลูกที่โรงเรียนด้วยตนเองทุกวันแบบนี้ คือความสุขใจของเธอ ชีวันเคยคิดว่าเธอเหมือนคนไร้ค่า เธอรู้สึกหมดความมั่นใจในทุกอย่างนับจากวันที่ซุซึมาขอหย่าขาดและเดินออกจากชีวิตของกันและกันไปในวันนั้น ในวันที่เธอจมอยู่กับความทุกข์โศก ไม่อยากแม่แต่จะลูกไปอาบน้ำแต่งตัวเพื่อขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียนเหมือนทุกครั้ง ไม่อยากตอบคำถามใคร ไม่อยากทำอะไรทั้งสิ้น แต่คำพูดเพียงบางคำของภูตะวันกลับทำให้เธอได้สติ และหยุดคิดทบทวนจนกลับมาเข้มแข็งได้อีกครั้ง

“ภูจะไม่ปลอบแม่ด้วยคำพูดหวานๆ หรือก เพราะแม่ไม่ใช่คนที่เชื่ออะไรแบบนั้น ภูรู้ว่าแม่เสียใจเพราะรู้สึกผิดต่อพ่อใช่ไหมครับ”

ชีวันมองหน้าลูกชาย แล้วน้ำตาก็ไหลรินลงมาอีก

“แม่ขอโทษภู แม่ทำให้พ่อเขาทิ้งภูไป”

“แม่อย่าโทษตัวเองเลย เมื่อทุกอย่างมันเกิดขึ้นแล้ว มันผ่านไปแล้ว แม่กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีกแล้วนะคะ”

“แต่แม่ผิด แม่คิดผิด แม่เชื่อว่าตัวเองทำในสิ่งที่ถูก มาตลอดทั้งๆ ที่มันไม่ใช่เลย แม่เป็นคนทำให้พ่อเขาหมดรัก เพราะนิสัยแยๆ ของแม่เอง”

ชีวันพูดไปสะอื้นไป ภูตะวันเดินเข้ามากอดแม่ของตนเองไว้

รวมเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

“แม่ฟังหนูนะ ถ้าแม่ยังคงไม่ให้ภัยตัวเอง ยิ่งคงโทษตัวเอง อยู่อย่างนี้ แม่ก็จะจมอยู่กับความทุกข์อยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ แล้วภูก็ ไม่สบายใจที่เห็นแม่ทุกข์อยู่แบบนี้ล่ะครับ”

“ให้ภัยตัวเองแล้วยังไงล่ะลูก แล้วชีวิตครอบครัวเราจะ เป็นยังไง แม่ทำมันพังไปหมดแล้ว”

ภูตะวันเซ็งน้ำตาให้ซีวัน แล้วบอกเสียงเรียบๆ

“การให้ภัยไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่อาจ เปลี่ยนแปลงอนาคตได้นะครับ เมื่อพ่อเขาเลือกที่จะเดินออกจาก ชีวิตเราไป และเรารู้ว่าเขากลับมาหาเราไม่ได้อีกแล้ว มันก็เป็น เรื่องของอดีตไป ภู่ว่าเรามาคิดถึงวันนี้ของเรา แล้วช่วยกันคิดว่า ในวันพรุ่งนี้เราจะทำอย่างไรต่อไปให้มันดีกว่านี้ เช่น เราจะพา คุณตาคุณยายไปทานของอร่อยๆ ที่ไหนดีกว่าไหมครับแม่ ถ้าแม่ ยิ้ม ทุกคนในบ้านเราก็จะยิ้มไปด้วย ภู่ว่าทั้งคุณตาคุณยายแล้วก็ ภูด้วย เราอยากให้แม่กลับมาหัวเราะดังๆ กลับมาโวยวายวีนๆ เหวี่ยงๆ เวลาภูดีใจได้เหมือนเดิมล่ะครับ”

ซีวันมองหน้าลูกชายอย่างแปลกใจ เธอไม่เคยคิดมาก่อน เลยว่า การที่เธอสนับสนุนให้ภูตะวันได้บวชเณรตามคำขอของเขา เมื่อหลายปีที่ผ่านมา จะส่งผลต่อความคิดของเขาได้มากเพียงนี้ เธอปาดน้ำตา ยิ้มให้ภูตะวัน แล้วถามย้ำเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“เมื่อก็ภู่ว่าอะไรนะ บอกแม่อีกทีได้ไหมลูก การให้ภัย ทำไมนะ”

“การให้ภัยไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่การให้ภัย อาจเปลี่ยนแปลงอนาคตได้ครับ”

ประเภทประชาชนทั่วไป

“ภูคิดได้ไงลูก นี่คำพูดภูช่วยเบรกความคิดแยๆ ของแม่ ได้หัวทิ่มเลยนะ”

ภูตะวันหัวเราะร่วน พลังกอดชีวิตไว้

“แม่ยิ้มแล้ว ภูดีใจจัง ภูไม่ได้คิดเองหรอกครับ คำสอนของท่านพุทธทาสนะครับ ภูจำมาจากตอนที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์ ท่านสอนภูตอนเป็นเณร แล้วแม่เห็นด้วยไหมล่ะครับ”

ชีวิตนกออดลูกตบแล้วยิ้มให้ เธอรู้สึกเหมือนมีใครมา คลายเชือกที่รัดเธอเอาไว้ออกไปจนหมด

“เห็นด้วยครับ ขอขอบคุณภูมากนะลูก”

*****

“แม่ครับ....แม่ครับ....แม่ แม่ เป็นอะไรเนี่ยนั่งยิ้มใจลอย ไปไหนแล้ว”

ชีวิตนงสะดุ้ง หันไปมองภูตะวันแล้วหัวเราะ

“อะไร แม่เปลอยยิ้มเหอเนี่ย เปลา่สักหน่อย แล้วภูเดินมา เมื่อไรละ แม่ไม่ทันเห็นเลย”

“ก็นี่ไง แม่มัวแต่ใจลอยคิดถึงบุฟเฟ่ต์ซาซิมิหรือไม่ก็กำลัง วางแผนหนีเที่ยวอยู่แน่ๆ เลยไม่รู้ว่าภูเดินมาเรียกแม่ตั้งหลายที แน่ๆ อย่างนะ ห้ามวางแผนหนีไปคนเดียว พาภูไปด้วยซะดีๆ ”

สองแม่ลูกเดินกลับไปทีรถด้วยกัน คุยไปหัวเราะไปอย่าง สนุกสนาน ขณะขับรถกลับบ้าน ภูตะวันผล็อยหลับไป ชีวิตเหลือว ไปมองหน้าลูกชาย เธออมยิ้มน้อยๆ พลังคิดว่านานแค่ไหน แล้วหนอที่เธอไม่ได้สุดหัวใจอย่างเต็มอก ไม่ได้หัวเราะอย่าง เต็มเสียง ไม่ได้มีเวลาใส่ใจดูแลลูก ดูแลตัวเองและครอบครัว

อย่างที่ควรจะทำเหมือนในวันนี้ เธอเคยคิดว่าความทุกข์ที่ผ่านเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัวนั้น สร้างความเจ็บปวดและทำลายความเชื่อมั่นในตนเองของเธอไปแทบไม่มีเหลือ จนไม่คิดว่าจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้อีกแล้ว แต่ที่สุดแล้วไม่ว่าทุกข์หรือสุขสุดท้ายมันก็จะผ่านไปเช่นเดียวกัน และความผิดพลาดในอดีตจากใครก็ตามที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่เรา จนคิดว่าไม่อาจให้อภัยได้อีกแล้ว แม้แต่ตัวเราเอง หากแต่เมื่อยอมรับว่า “การให้อภัย...ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่การให้อภัยนั้น...อาจเปลี่ยนแปลงอนาคตได้” เราก็จะหลุดพ้นจากบ่วงความคิดที่ร้อยรัดรั้งเราเอาไว้ให้จมอยู่กับกองทุกข์ที่ผ่านมา และก้าวเดินต่อไปสู่วันพรุ่งนี้อย่างรู้เท่าทันความทุกข์นั้นได้เช่นกัน

เกี่ยวกับผู้เขียน

“พิตะวัน” เป็นคุณแม่ของเด็กชายผู้ซึ่งฝันไว้ว่าโตขึ้นจะเป็นคนธรรมดาที่มีความสุข เป็นอาจารย์ป่าของเหล่าอดมมนุษย์นักศึกษามนดอทยชายแดน และเป็นคุณครูเล็กๆ ของศูนย์ดนตรี กวี ศิลป์ โรงเรียนสืบศิลป์แผ่นดินล้านนา ผู้ซึ่งฝันเอาไว้ว่า จะใช้เวลาอ่านและเขียนหนังสืออย่างมีความสุขทุกวันหลังเกษียณ

ภาคผนวก

โครงการประกวดเรื่องสั้นอ่านยาใจ

“วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ขณะที่คนไทยกำลังเผชิญกับความวิตกกังวล ความเครียด ความหดหู่ ซึมเศร้า ทดท้อใจในภาวะต่างๆ ที่รู้มร้่า การอ่านและการเขียน เป็นหนึ่งในสื่อและกระบวนการสำคัญที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด จากงานวิจัยมหาวิทยาลัยซัสเซกซ์ ประเทศอังกฤษ ค้นพบว่า การอ่าน สามารถลดความเครียดได้มากถึงร้อยละ 68 ซึ่งมากกว่าการฟังเพลง ดม้ชชา เล่นวิดีโอเกม หรือเดินเล่น ประสบการณ์การอ่านหนังสือเพียง 6 นาทีต่อวัน ทำให้คนเรามีอัตราการเต้นของหัวใจช้าลง และลดความตึงตัวของกล้ามเนื้อ (Muscle Tension) การอ่านยังช่วยเพิ่มทักษะทางสังคม และช่วยพัฒนา การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

เพื่อหนุนเสริมให้เกิดการใช้พลังการอ่านเพื่อปลุกพลังแห่ง ชีวิต สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ร่วมกับแผน งานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. ธนาคารจิตอาสา และสมาคม นักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้ดำเนินโครงการประกวดเรื่องสั้นอ่านยาใจ ในหัวข้อ “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น” ขึ้น เพื่อเป็นสื่อและกระบวนการในการ เยียวยาและเสริมพลังใจ

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อประกวดการเขียนเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาวะ การเผชิญหน้ากับความทุกข์และการผ่านพ้นจนเห็นคุณค่าในตนเอง เห็นคุณค่าชีวิตและยกระดับจิตใจความเป็นมนุษย์ด้วยความคิดสร้างสรรค์ และคุณค่าทางวรรณศิลป์
2. เพื่อส่งเสริมให้เกิดการใช้พลังการอ่าน เพื่อปลุกพลังแห่งชีวิต
3. เพื่อยกระดับการสร้างสรรค์งานวรรณกรรมไทยที่สอดคล้องกับ สถานการณ์สังคม

รายละเอียดการประกวดเรื่องสั้นอ่านยาใจ “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

1. ระดับการประกวด แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่

1.1 ระดับเยาวชน ที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี

1.2 ระดับประชาชนทั่วไป

2. ข้อกำหนดและเงื่อนไข

2.1 เป็นงานเขียนประเภทเรื่องสั้น (ผู้เขียนต้องตั้งชื่อเรื่องเอง) เขียนเป็นภาษาไทย ความยาวไม่เกิน 7 หน้ากระดาษ A4 พิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้ตัวอักษร TH Sarabun New ขนาด 16 point หรือเขียนด้วยลายมือตัวบรรจงให้อ่านได้

2.2 ผลงานที่ส่งเข้าประกวดต้องเขียนขึ้นใหม่ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่ในสื่อใดมาก่อน ไม่เคยได้รับรางวัลจากการประกวดและต้องไม่เป็นผลงานที่ลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงผลงานของผู้อื่น หากมีการละเมิดลิขสิทธิ์ ผู้ส่งผลงานต้องรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว

2.3 คณะกรรมการตัดสินขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่ให้รางวัลในกรณีผลงานที่ส่งเข้าประกวดไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด และผลการตัดสินของคณะกรรมการถือเป็นที่สุด

2.4 ผลงานที่ได้รับการคัดเลือกและได้รับรางวัล ผู้จัดการประกวดมีสิทธิ์ในการจัดพิมพ์ครั้งแรกและสามารถนำไปเผยแพร่เพื่อประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

3. เกณฑ์การพิจารณาตัดสิน เป็นการตัดสินโดยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ โดยพิจารณาจาก

3.1 แก่นหรือแนวคิดของเรื่องซึ่งสอดคล้องกับหัวข้อการประกวด

3.2 ความคิดสร้างสรรค์

3.3 คุณค่าทางวรรณศิลป์

4. รางวัลการประกวด ผู้ชนะการประกวดในแต่ละระดับจะได้รับ
โล่เกียรติยศ พร้อมเงินรางวัล ดังนี้

4.1 ระดับเยาวชน

4.1.1 รางวัลชนะเลิศ เงินรางวัล 8,000 บาท

4.1.2 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 เงินรางวัล 5,000 บาท

4.1.3 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เงินรางวัล 3,000 บาท

4.1.4 รางวัลชมเชย 5 รางวัล เงินรางวัลฯ ละ 2,000 บาท

4.2 ระดับประชาชนทั่วไป

4.2.1 รางวัลชนะเลิศเงินรางวัล 10,000 บาท

4.2.2 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 เงินรางวัล 8,000 บาท

4.2.3 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เงินรางวัล 5,000 บาท

4.2.4 รางวัลชมเชย 5 รางวัลฯ ละ 3,000 บาท

5. วิธีส่งผลงาน

5.1 ผู้ประกวดระดับเยาวชน ส่งผลงานพร้อมแนบสำเนา
บัตรประจำตัวนักเรียน/นักศึกษาหรือบัตรประชาชนพร้อมรับรอง
สำเนาถูกต้อง

5.2 ผู้ประกวดระดับประชาชนทั่วไป ส่งผลงานพร้อมแนบ
สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง

5.3 ส่งผลงานพร้อมเอกสารแนบในช่องทางดังต่อไปนี้

5.3.1 ส่งรูปแบบไฟล์ Word และ PDF มาที่ E-mail: arnya-
jai@gmail.com ทั้งนี้ การส่งผลงานเข้าประกวดจะสมบูรณ์ เมื่อเจ้าหน้าที่
แจ้งตอบรับผลงานเรียบร้อยแล้วเท่านั้น

5.3.2 ส่งในรูปแบบเอกสารทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยัง
สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย เลขที่ 31 ซอยกรุงเทพ-นนทบุรี 33

แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ 10800 (วงเล็บมุมซอง “ประกวดเรื่องสั้น อ่านยาใจ”)

5.4 **ช่วงเวลาการส่งผลงาน** ตั้งแต่บัดนี้ถึง **วันที่ 31 กรกฎาคม 2563** ในกรณีส่งผลงานทางไปรษณีย์ ถึงวันประทับตราไปรษณีย์ต้นทางเป็นสำคัญ

6. การประกาศผลและการมอบรางวัล

6.1 ประกาศผลการประกวดภายในเดือนตุลาคม 2563 ทางเว็บไซต์ <https://thaiwriter.club/>

6.2 การมอบรางวัล คณะผู้จัดประกวดจะแจ้งวัน เวลา และสถานที่ให้ทราบอีกครั้ง ติดตามรายละเอียดได้ที่เว็บไซต์ <https://thai-writer.club/>

7. การติดต่อและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย เลขที่ 31 ซอยกรุงเทพ-นนทบุรี 33 แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร 10800 โทร 02-9109565 เว็บไซต์ <https://thaiwriter.club/> E-mail: armyajai@gmail.com

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินการประกวดเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

ตามที่สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ธนาคารจิตอาสาและแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. ได้ร่วมกันจัดทำ โครงการ “อ่านยาใจ” เพื่อปลุกพลังใจ ปลุกพลังไทย ร่วมก้าวผ่าน วันเวลาวิกฤตด้วยงานเขียนสร้างสรรค์โดยจัดให้มีการประกวดเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น” มาตั้งแต่เดือนมีนาคม 2563 และสิ้นสุดการรับผลงานเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2563 ที่ผ่านมา มีผลงานที่ตรงตามหลักเกณฑ์การประกวด จำนวน 320 เรื่อง ได้แก่

ประเภท เยาวชน	จำนวน	48	เรื่อง
ประเภท ประชาชนทั่วไป	จำนวน	272	เรื่อง

มีเรื่องสั้นผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการคัดสรรเรื่องสั้นฯ จำนวน 47 เรื่อง ได้แก่

ประเภท เยาวชน	จำนวน	21	เรื่อง
ประเภท ประชาชนทั่วไป	จำนวน	26	เรื่อง

คณะกรรมการตัดสินได้พิจารณาแล้วมีมติให้เรื่องสั้นดังรายชื่อต่อไปนี้ ได้รับรางวัลในการประกวดเรื่องสั้น “วันทุกข์ที่ผ่านพ้น”

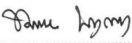
ประเภท เยาวชน

ที่	ชื่อผลงาน	ผู้เขียน	รางวัล
1	บรรทุกที่ผ่านพ้น	พงศภัค พวงจันทร์	รางวัลชนะเลิศ
2	วันสุขของวันศุกร์	กานต์หทัยชนก ขอมผลกลาง	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1
3	ภาพวาดของหญิงเร่ร่อน	ภัทราพร รามนัญญ์	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2
4	แดงโม	ปฎิพัทธ์ อัคราพูนรัตน์	รางวัลชมเชย
5	เผ้าอรอุตुकาล	กันติชา ภิญโญโสภณ	รางวัลชมเชย
6	ฟ้าหลังฝน	พิชญวรรณ เครือเกียรติ	รางวัลชมเชย
7	แรมโรย	สิริวรรณ กิตินารถอินทราณี	รางวัลชมเชย
8	อุปสรรคที่งดงาม	ฉันทชนก แสงบรรจง	รางวัลชมเชย

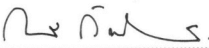
ประเภท ประชาชนทั่วไป

ที่	ชื่อผลงาน	ผู้เขียน	รางวัล
1	ไมยราบ	ชาคริต แก้วทันคำ	รางวัลชนะเลิศ
2	ขนมผีเสื้อ	วรวิวัฒนา อินตะใจ	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1
3	ฟ้าหลังฝน	ธารา ศรีอนุรักษ์	รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2
4	เงาในน้ำ	สุกรี เกษมเดชา	รางวัลชมเชย
5	แล้วมันก็จะผ่านไป	พริมา ชยารมย์	รางวัลชมเชย
6	วันทุกซ์ที่ผ่านพ้นของเด็กหญิงซาอิดะ	อดิรุจ ดือระ	รางวัลชมเชย
7	วันฝนพรำ	สิริวิชญ์ รัตนจินดา	รางวัลชมเชย
8	This too shall pass แล้วทุก(ข์)อย่างจะผ่านไป	พิตะวัน	รางวัลชมเชย

ประกาศผลการตัดสิน ณ วันที่ 25 ตุลาคม 2563

.....

(นางชัชฌาย์ บางคมบาง)
ประธานกรรมการตัดสิน

.....

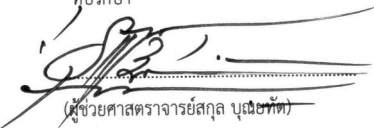
(นางกนกวลี กันไทยราษฎร์)
กรรมการตัดสิน

.....

(นางนริศภ จิระโพธิรัตน์)
กรรมการตัดสิน

.....

(แพทย์หญิงมรรดา สุวรรณโพธิ์)
ที่ปรึกษา

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สกุล บุณยทัต)
กรรมการตัดสิน

.....

(นายวิชชา ลุนาชัย)
กรรมการตัดสิน

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาผลงานที่ส่งเข้าประกวด

คณะกรรมการคัดกรองเรื่องสั้น

1. นายจรูญพร ปรปักษ์ประลัย	ประธานกรรมการ
2. นายอดิสร ไพรวฒนานุพันธ์	กรรมการ
3. แพทย์หญิงมธุรดา สุวรรณโพธิ์	กรรมการ
4. นางสาวระพีพรรณ พัฒนาเวช	กรรมการ
5. นางสาวอรพินท์ คำสอน	กรรมการ
6. นายสุปัน รักเชื้อ	กรรมการ
7. นายบารมี สมธิปัญญา	กรรมการ

คณะกรรมการตัดสินเรื่องสั้น

1. แพทย์หญิงมธุรดา สุวรรณโพธิ์	ที่ปรึกษา
2. นางชมัยภร บางคมบาง	ประธานกรรมการ
3. นางกนกวลี กันไทยราษฎร์	กรรมการ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สกุล บุญยทัต	กรรมการ
5. นางนริภพ จิระโพธิรัตน์	กรรมการ
6. นายวิชา ลุณาชัย (ประชาคม ลุณาชัย)	กรรมการ

การอ่านเป็นการขยายโลกของเราให้กว้างขวางออกไป
เป็นการเปิดรับประสบการณ์ของคนอื่นเข้ามาเติมเต็มในตัวเราให้มากยิ่งขึ้น
ส่วนการเขียนเป็นการย่อเอาโลกกว้างที่ได้รับมาในชีวิต
ให้เข้าไปอยู่ในโลกเล็ก ๆ ของตัวอักษรที่เราสร้างขึ้น
เพื่อไปขยายโลกคนอื่นให้เข้าใจชีวิตให้มากขึ้น
ทั้งสองอย่างเป็นกระบวนการพัฒนาชีวิต

Dr. Ime Kimmw

ชัยภร บางคมบาง (แสงกระจ่าง)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี ๒๕๕๗
กรรมการกำกับทิศทางแผนระบบสื่อและวิถีสุขภาวะทางปัญญา
และกรรมการบริหารแผนคณะที่ ๘ สสส.

กรมส่งเสริมการ
ศึกษา

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
The Writers' Association of Thailand

ธนาคารจิตอาสา
ธนาคาร ระเบิดความสุข

มูลนิธิส่งเสริมสุขภาพ
The Foundation for Health Promotion

สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพ